

Nếu Gặp Lại Nhau

Contents

Nếu Gặp Lại Nhau	1
1. Chương 1: Duyên Tình Bạn Trời Định	2
2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	6
3. Chương 3: Bên Cạnh Bạn Bè	15
4. Chương 4: Nỗi Đau Bất Đầu	18
5. Chương 5: Những Chuyện Không Vui	23
6. Chương 6: Ta Đâu Là Gì Của Nhau	28
7. Chương 7: Phong Chỉ Là Trò Chơi Của Anh	33
8. Chương 8: Cảm Ơn Bạn . Phương Nhi	40
9. Chương 9: Xin Lỗi. Phong Chọn Cô Đơn	44
10. Chương 10: Niềm Vui Trong Tình Bạn	48
11. Chương 11: Chúng Ta Vẫn Là Bạn Mà	56
12. Chương 12: Những Ngày Vui Vẻ Cuối Cùng	62
13. Chương 13: Cuộc Gặp Gỡ Mới	68
14. Chương 14: Tình Bạn Tan Vỡ	71
15. Chương 15: Sự Lạnh Lùng Và Giọt Nước Mắt	76
16. Chương 16: Xin Lỗi Bạn. Anh Thư	79
17. Chương 17: Quá Khứ Của Anh Tuấn	81
18. Chương 18: Chiếc Vẽ Hậu Giang	84
19. Chương 19: Tình Cờ Trông Thấy Anh	89
20. Chương 20: Hình Như Chúng Ta Đâu Là Gì Của Nhau	91
21. Chương 21: Là Em Phải Không	93
22. Chương 22: Điều Muốn Hỏi Anh	96
23. Chương 23: Anh Đã Quên	99
24. Chương 24: Xin Đừng Làm Hại Cô Ấy	101
25. Chương 25: Anh Sẽ Mãi Mãi Bảo Vệ Em	106
26. Chương 26: Vượt Qua Hoạn Nạn	111
27. Chương 27: Sự Lựa Chọn	116
28. Chương 28: Đừng Buông Tay Tình Bạn Đây Mà	121
29. Chương 29: Buổi Tiệc Chia Tay	123
30. Chương 30: Nếu Chúng Ta Gặp Lại Nhau	129

Nếu Gặp Lại Nhau

Giới thiệu

Thể loại: Truyện Teen, Truyện Tình Cảm, Truyện Tự Sáng Tác Đã từng có được tất cả. Nhưng cuối cùng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-gap-lai-nhau>

1. Chương 1: Duyên Tình Bạn Trời Định

Một buổi sáng ánh nắng nhẹ và những cơn gió nhỏ mang theo mùi hương thơm của hoa cỏ đại vào phòng của nó. Một căn phòng đầy sự cô đơn và với những bản nhạc nhẹ nhàng đang vang lên...

Nó là ai trong cuộc đời này đây. Nó chắc chỉ là cơn gió nhỏ không ai nhìn thấy, không ai hiểu được... nó chẳng có gì... không một người bạn thân. không một tình Yêu đầu đời nào.. nó chẳng có gì quý giá ngoài cái tên Yến Phong. Cái tên mang ý nghĩa của gió..

dù bên nó có một gia đình đầy yêu thương. một sự yêu thương từ ba mẹ và anh trai của nó nhưng không hiểu tại sao nó vẫn cảm thấy luôn luôn một mình. có người nói nó là cô bé dễ gần cũng khó hiểu,, thì ừ ở trước mặt mọi người nó luôn vui cười và rất hoà đồng nhưng đó không phải con người thật của nó. chỉ khi một mình thì nó mới bỏ mặt nạ giả tạo đó xuống thôi.

nó yêu âm nhạc lắm khi nó nghe nhạc là lúc nó thấy thoải mái trong lòng nhất. những buồn phiền liền ngủ yên nhưng chỉ một lúc thôi khi tiếng nhạc tắt thì nó lại buồn.

một hôm một mình nó xem ca nhạc ở trong phòng thì bỗng nhiên dòng chữ làm quen và một số điện thoại xuất hiện trước mắt nó. một điều lạ kỳ là nó lại nhớ số điện thoại đó như in và không hiểu tại vì sao nó lại nhắn tin làm quen với người đó.

người đó tên Gia Hân là một cô gái có cá tính và luôn tự tin vào mọi việc.

Gia Hân và nó nhắn tin nói chuyện rất hợp và rất vui vẻ. nó có thể nhắn tin nói chuyện với Gia Hân cả ngày trời mà không biết chán. chẳng biết tại sao từ khi quen biết Gia Hân thì nó hết cảm thấy chỉ một mình và cảm giác cô đơn trong nó cũng biến mất.. có lẽ đây là cái duyên tình bạn mà trời cao đã ban tặng cho cô bé cô đơn như nó,

Chính là Gia Hân đã đến bên nó, sẽ chia. quan tâm nó như một vị thiên thần. giờ cuộc sống của nó đã có màu sắc rồi không còn màu đen như trước nữa...

Sau khi học xong lớp 12 nó xa nhà lên thành phố tìm việc làm và vừa lúc đó Gia Hân cũng lên thành phố được vài ngày. vậy là nó đã hẹn gặp Gia Hân.. chỗ hẹn là một quán cà phê nhỏ. Gia Hân đã nói với nó rằng cô sẽ mặc áo sơ mi trắng và xả tóc nên nó vừa bước vào quán thì đã nhận ra ai là Gia Hân ngay. nó liền cười tươi và kêu lớn

“Hân”

cô gái Gia Hân bất chợt quay qua khiến cho mái tóc dài của cô nhẹ nhàng bay theo gió khiến cho nó thấy rõ khuôn mặt của cô. đôi mắt của cô vừa to vừa tròn và khi cô cười có hai đồng tiền. trông cô khá xinh. còn nó hôm nay cũng không kém gì. nó để tóc hai bên vai và mặc một cái áo đầm màu hồng thoải mái nhưng nó chỉ có nét dễ thương thôi chứ không xinh như Gia Hân.

nó vui cười chạy tới bàn mà Gia Hân đang ngồi. Gia Hân đứng dậy khẽ cười và hỏi

“bạn là Yến Phong hả. Phong xinh hơn Hân đã nghĩ đó”

nó vẫn nụ cười tươi trên môi

“Hân xinh thì có, sao Phong xinh bằng Hân được”

Gia Hân kéo nó ngồi xuống. Gia Hân và nó vừa uống nước vừa nói chuyện vui vẻ với nhau.. nó vui lắm khi gặp được Gia Hân, nói chuyện với nhau gần nửa ngày trời thì Gia Hân hỏi

“Phong mới lên thành phố đã có chỗ ở chưa”

nó gật đầu và nói

“rồi Hân. Phong tính ngày mai sẽ xin việc làm”

Gia Hân đưa ly nước lên và nói

“Hân chúc Phong sớm tìm được một công việc tốt nha”

nó cười tươi và đưa ly nước lên dựng nhẹ vào ly nước của Gia Hân

“Phong cảm ơn Hân nha. mà Hân đang ở với ai vậy”

Gia Hân uống một ngụm nước rồi nói

“với Bảo Vy á Phong”

nó nhìn và hỏi

“là người bạn chơi từ nhỏ với Hân mà Hân đã từng nhắc hả”

Gia Hân gật đầu và ừ.

—————BUỔI TỐI—————

nó trở về phòng trọ. căn phòng mà anh hai nó tìm sẵn cho nó hôm qua. đây là nơi mà nó phải ở thời gian dài. nó nên tập làm quen với căn phòng xa lạ này.. căn phòng này rất nhỏ và chưa có bất cứ thứ gì. ngoài một chiếc giường hai tầng

“...Reng....Reng....”

tiếng chuông tin nhắn bỗng nhiên vang lên trong khoảng cách yên tĩnh khiến cho nó giật mình. nó lấy điện thoại từ Balô màu trắng ra xem thì mới biết là tin nhắn của Gia Hân

“Phong ngủ sớm nha, để mai đi xin việc có tinh thần hơn. Hân chúc phong ngủ ngon nhé ^^ ”

“ừ, hi, chúc Hân ngủ ngon nhé”

nó trả lời tin nhắn của Gia Hân thì bỏ điện thoại xuống giường và mỉm cười

“đúng là thật may mắn khi có người bạn như Hân”

nó bước ra cửa sổ nhìn bầu trời đầy sao,, rồi nó ngã lưng xuống giường ngủ một giấc tới sáng,,,

——7 Giờ Sáng Hôm Sau——

Nắng đã xuyên qua cửa sổ mà nó vẫn còn ngủ

“...RENG...RENG...RENG...RENG...”

tiếng điện thoại kêu lên mãi, nó vẫn nhắm mắt ngủ

“...RENG...RENG...RENG...RENG...”

điện thoại kêu lên một lần nữa khiến cho nó phải tỉnh giấc, nó lồm bồm trong miệng

“trời ơi, mới sáng sớm ai gọi vậy”

đôi mắt của nó vẫn nhắm mà tay nó đang tìm cái điện thoại

“alo ai vậy”

nó nói giọng còn buồn ngủ.bên kia một giọng quen thuộc với nó

“đừng có nói với Hân là Phong còn ngủ nha”

“là Hân hả,còn sớm mà Hân”

“trời ơi. Phong có biết đã mấy giờ không”

“mấy giờ rồi Hân”

“đã bảy giờ rồi đó”

nó giật mình bật ngồi dậy và nói vội

“đã bảy giờ rồi hả,chết chết,trễ giờ mất rồi”

Gia Hân cười ra tiếng

“hì hì.thôi bình tĩnh đi mà...hì hì..Phong đi ăn sáng với Hân nhé.Hân sẽ nhắc địa chỉ cho Phong”

“ừ.được.Hân đợi Phong chút nha,bay Hân”

tất máy của Gia Hân thì nó vội chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.gần 30 phút nó bước ra vội lấy ba lô và chạy đi,đến địa chỉ của Gia Hân đã gửi qua.đến nơi nó thấy là một quán ăn khá đẹp mắt, nó vừa bước vào thì nghe Gia Hân gọi

”Yến Phong. ở đây nè__

Gia Hân đang ngồi kế bên cửa và đang lắc tay với nó

“mau đến đây đi”

nó chạy tới và ngồi xuống

“Hân đợi lâu chưa”

Gia Hân lắc đầu và khẽ cười

“Phong muốn ăn gì,ở đây bánh canh ngon lắm..chúng ta ăn thử nha”

Nó gật đầu và cười tươi...Gia Hân và nó ăn sáng vui vẻ với nhau. nó vừa ăn vừa cười tươi khiến cho Gia Hân thấy lạ. Cô hỏi

“Phong làm gì mà cười hoài vậy”

nó cười nói

“chỉ là Phong thấy vui khi được ăn sáng với Hân như thế này thôi”

Gia Hân đánh nhẹ vào trán nó và nói

“nếu Phong là con trai thì Hân sẽ nghĩ Phong yêu Hân đấy (^) hì hì. mà Phong muốn làm việc gì”

nó lấy xoa xoa trán của mình và cười nói

“việc gì cũng được”

Gia Hân chỉ ra cửa và nói

“bên kia có một công ty may kia Phong”

nó nhìn theo ngón tay của Gia Hân chỉ thì thấy bên kia đường có một công ty rất lớn.nó nói

“ừ.để lát nữa Phong gửi hồ sơ thử xem”

“để hân đi cùng Phong”

Gia Hân nở nụ cười tươi với nó khiến cho nó có tinh thần hơn.

nó và Gia Hân ăn bữa sáng ngon miệng xong thì liền qua công ty may trước mặt.vừa vào gửi hồ sơ thì gặp anh chàng quản lý đi ngang qua thấy nó và Gia Hân là hai cô người lạ mặt nên lên tiếng hỏi

“không biết hai cô cần gì ạ”

Gia Hân và nó quay qua nhìn thì mới biết đó là một anh chàng đeo kính với bộ đồ rất lịch sự.trông khá đẹp trai..

Bảo Nguyên cười nhẹ và nói

“tôi là quản lý ở đây không biết hai cô cần gì”

Nó cúi đầu nhẹ chào và nói

“ạ.em muốn xin việc ạ”

Bảo Nguyên đưa tay ra và nói

“cho anh mượn hồ sơ của em”

Nó gật đầu và đưa cho Bảo Nguyên bộ hồ sơ đang trên tay mình. Bảo Nguyên mở ra xem lý lịch của nó và buột miệng nói

“Trần Yến Phong,con gái mà tên Phong ư”

Gia Hân bước về phía Bảo Nguyên vài bước và hỏi

“nghe cách nói của anh hình như có ý kiến gì về tên bạn tôi hả”

Bảo Nguyên ngược mặt nhìn.thấy vẻ đẹp của Gia Hân thì anh đơ người ra một lúc. rồi trả lại hồ sơ cho nó và nói

“à xin lỗi.ở đây cần bằng đại học”

nó lấy hồ sơ của mình lại từ tay Bảo Nguyên và nói giọng buồn

“ạ không sao.cảm ơn anh”

Gia Hân khoác vai nó và cười nhẹ

“công việc này không được thì tìm việc khác thôi.đừng có buồn”

nó gật đầu và cười

“ừ mình đi thôi Hân”

nó nhẹ cúi đầu chào Bảo Nguyên rồi quay lưng đi với Gia Hân. Bảo Nguyên này giờ vẫn nhìn Gia Hân một cách say đắm.nó và Gia Hân đi xa thì anh chợt nhớ gì đó liền nói

“thôi chết .mình quên xin số điện thoại của cô ấy rồi ..cô ấy thật xinh đẹp.mong còn cơ hội gặp lại”

nó và Gia Hân ra khỏi công ty thì nó nói

“thôi Hân đi làm đi.Phong đi một mình được rồi”

Gia Hân nhìn lại đồng hồ thì mới biết đã quá trễ rồi

“ừ...vậy Phong cố lên nha,bay Phong”

“ừ.bay Hân”

nó và Gia Hân mỗi người đi một bên...nó lang thang ở ngoài đường cả ngày trời mà vẫn chưa xin được việc làm.trời đã tối rồi mà nó chưa có gì bỏ vào bụng cả.dành về phòng trọ và sẽ kiếm cái gì ăn trên đường về..

*****hết chương: 1*****

2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

—Sáng hôm sau—

nó đang vui vẻ cùng Gia Hân đi ăn sáng. Gia Hân thấy ở trước mặt có một quán phở thì liền nói

“ê Phong, hay là mình ăn phở nha”

nó gật đầu và cười nhẹ

“ừ cũng được”

“vậy nhanh lên”

Gia Hân kéo nó vào quán phở và kêu hai tô phở bò. đang sáng sớm quán rất đông khách nên phải ngồi chờ. Gia Hân hỏi

“Phong tìm việc sao rồi”

nó nói giọng chán nản

“chỗ nào cũng chỉ có một câu thôi. xin lỗi chúng tôi không thể nhận cô vào làm được”

lúc này phục vụ bưng lên hai tô phở thơm phức. vừa nhìn đã thèm rồi, Gia Hân vội nói

“thôi đừng buồn nữa. ăn đi, nhìn ngon quá hà”

nó gật đầu và ừ. hai người bắt đầu bữa sáng của mình

“.....Reng.....Reng.....Reng.....Reng.....”

tiếng chuông điện thoại của Gia Hân vang lên

“alo tao nghe nè”

“đang ở đâu vậy”

“à tao đang ăn sáng với một người bạn”

“mày không lo đi làm mà ăn sáng à”

“thì chút đi, làm gì mà dữ vậy”

“trẻ giờ như hôm qua lại bị chửi nữa đó”

“nghe chửi vài câu, có sao đâu”

“tao mặt kệ mày”

~cúp máy

~“alo,..alo...cái con nhỏ này”

Gia Hân tắt máy rồi bỏ điện thoại xuống bàn và lăm lăm trong miệng

“đám cúp máy tao hả, chiều về biết tay tao”

nó tò mò hỏi

“à vậy Hân”

“là Bảo Vy đó mà”

“à..mà hôm qua bộ Hân bị la hả”

“ờ...ờ...không có gì đâu Phong”

”ngày mai Hân đừng đi ăn sáng với Phong nữa, đi làm sớm đi_

“đã nói không sao rồi mà”

“nhưng còn Vy thì...”

“Vy hả, nó dễ lắm, mua đồ ăn ngon cho nó là xong à. thôi ăn phở đi”

“ừ...”

thấy Gia Hân và người bạn tên Bảo Vy thân như vậy trong lòng nó có chút gì đó buồn...

“nè! lại gặp nhau nữa rồi”

một giọng nói xa lạ vang lên. Gia Hân và nó ngược mặt nhìn thấy Bảo Nguyên anh chàng quản lý hôm qua đang đứng trước mặt mình. Bảo Nguyên bước tới bàn của nó và Gia Hân đang ngồi

“ba người chúng ta có duyên quá ta”

Gia Hân liền lên tiếng

“tôi không muốn có duyên với anh chút nào”

“sao vậy”

Bảo Nguyên vẫn nhìn Gia Hân bằng ánh mắt say đắm,. Gia Hân quay qua chỗ khác

“không tại sao cả. tự nhiên tôi không muốn nhìn thấy mặt anh”

Bảo Nguyên cười khê

“vậy cô hơi vô duyên đấy. mặt tôi đẹp trai như thế mà không muốn nhìn thấy”

“hừ. anh tự tin ghê”

Gia Hân đứng lên và bước đi,,,

“GIA HÂN”

Nó hoảng hốt thét lên khi thấy Gia Hân trượt chân vấp ngã... may là Bảo Nguyên đã nhanh tay đỡ lấy cô

“hãy cẩn thận chứ”

Hai người nhìn nhau như xưng quang không có bất cứ ai lúc đó. Bảo Nguyên cười khê

“người xinh đẹp. tên cũng đẹp nữa, nhưng đáng tiếc là lại để mắt trên trán”

Gia Hân xô bảo nguyên ra với thái độ bực mình

“Anh...”

“tôi làm sao. quá đẹp trai hả”

“nè cái anh kia, tụi tôi mới ăn sáng xong đó làm ơn đừng khiến tụi tôi ói ra hết được không”

hai người họ cứ nói sốc nhau như thế. nó nhìn hai người họ thấy thật đẹp đôi. Bảo Nguyên lúc này bỗng quay qua nhìn nó

“em tên Phong đúng không”

“dạ đúng ạ. có gì không anh”

“^^ em dễ thương hơn cái cô bạn để mắt trán này nhiều. anh tên Bảo Nguyên. chúng ta làm bạn nhé”

Bảo Nguyên đang cố ý chọc tức Gia Hân, nó gật đầu và cười mỉm

“dạ... cũng được”

“cho anh mượn điện thoại em chút”

“d...dạ”

nó lấy điện thoại ra và đưa cho Bảo Nguyên. anh ta lấy điện thoại nó gọi qua số của mình rồi trả lại cho nó
“chúng ta thường nhắn tin nói chuyện chơi nhé em”

“à...dạ...”

nó hơi ngại. Gia Hân chạy tới bên nó và hỏi

“anh tán tỉnh bạn của tôi đủ chưa vậy. mình đi thôi Phong”

nói vừa dứt câu thì Gia Hân nắm tay nó bỏ đi. Bảo Nguyên đứng nhìn và khẽ cười

“thật thú vị”

Gia Hân tức giận ra khỏi quán phở. nó cười và đánh nhẹ vào vai của Gia Hân

“thôi đừng giận nữa. Hân đi làm đi”

“ừ vậy Phong cố gắng lên nhé ,Hân đi đây”

“ok...bay Hân”

nó và Gia Hân lại chia hai đường đi... nó ôm hồ sơ xin việc lang thang khắp nơi trên phố. nó đi hết quận 7 rồi nên qua quận 8 xem thử..nó đón xe buýt qua quận 8..ngồi trên xe nó nhìn bầu trời không xanh.trên bầu trời thật nhiều mây trắng đang nhẹ trôi theo gió.....

—Một tiếng đồng hồ sau—

xe buýt đã dừng lại.mọi người và nó tính bước xuống thì thấy có một cô bé học trò nhỏ bỏ quên bóp tiền ở nhà không có tiền trả vé xe. Bác tài xế làm dữ.trông con bé thật tội nghiệp. nó lấy mười nghìn ra và bước tới.vừa lúc đó cũng có một bàn tay khác đang cầm mười nghìn và cũng nói giống nó

“để cháu trả đùm em ấy”

người đó và nó quay qua nhìn nhau với ánh mắt bất ngờ.....là một cô gái mặc áo sơ mi hồng với váy ngắn màu đen .tóc để hai bên vai giống nó

“CÓ KẼ MÓC TÚI KÌA”

bỗng dưng có người la lớn lên .và có một đàn ông bí ẩn vội vã bỏ chạy .cô gái đang đứng bên nó tên Thanh Thủy vội đuổi theo đàn ông ấy .nó đưa tiền cho bác tài xế rồi cũng chạy xuống xe

“NÀY. bạn gì đó ơi.nguy hiểm lắm đừng đuổi theo nữa mà”

Thanh Thủy nắm cổ áo của đàn ông ấy lại và đánh vào mặt đàn ông ấy một cái hết sức mạnh

“TRẢ TIỀN LẠI CHO NGƯỜI TA MAU”

đàn ông ấy lấy con dao ra tính đâm vào Thanh Thủy. Nó ở xa nhìn thấy thì liên hoảng hốt hét lên thật to

“CẢN THẬN ĐÓ BẠN .NGUY HIỂM KÌA”

Thanh Thủy giở chân lên đá vào đàn ông ấy làm rớt con dao xuống đất và bẻ tay ông ta ra sau lưng

“gặp tôi thì xem như ông xui xẻo. tôi đã học võ từ nhỏ mà”

lúc này hai công an chạy tới bắt đàn ông ấy đi...nó chạy tới chỗ của Thanh Thủy và hỏi

“bạn có sao không”

“ờ tớ không sao ạ.cảm ơn cậu”

nó đặt tay lên ngực và thở ra

”làm mình hết hồn à >_<>

hành động của nó khiến cho Thanh Thủy phải ngạc nhiên.cô tự hỏi một người không quen biết mà có thể lo lắng cho mình như vậy ư. Thật bất ngờ..nó nhìn và nói

“bạn đang mặc váy mà vẫn có thể đá chân lên cao như vậy .bạn thật giỏi”

Thanh Thủy nhìn lại mình và tự đánh vào trán của mình một cái

“ôi trời tớ quên mất mình đang mặc váy. xấu hổ quá đi”

nó bật cười và lắc đầu

“không đâu.mình lại thấy bạn rất dũng cảm đó”

nó đã khiến cho Thanh Thủy hết ngại ngùng . Thanh Thủy thấy trên tay nó đang ôm hồ sơ xin việc thì hỏi

“cậu đang đi xin việc à”

“đúng vậy”

“oh.tớ tên Thanh Thủy. còn cậu tên gì”

“mình tên Yến Phong .làm bạn nhé”

“Yến Phong ư.tên của cậu thật lạ”

.....

.....

nó lại lang thang đi xin việc nhưng vẫn như hôm qua.không một chỗ nào chịu nhận nó vì nó không có tấm bằng đại học và kinh nghiệm.thật chán nản mà...nó vô tình đi ngang qua một siêu thị.chợt nhớ ra căn phòng trống rỗng của mình nên nó bước vào tính mua một vài thứ.

nó đã mua một ít đồ ăn và mấy vật dụng thường ngày.đi ngang qua hàng sách,nó nhìn thử để xem có cuốn sách nào đọc không.nó đã thấy một cuốn sách dạy làm các loại bánh.nó tính lấy đọc thử.vừa lúc đó cũng có người giơ tay lấy cuốn sách đó nhưng nó đã cầm cuốn sách đó trên tay.quay qua nhìn.lại là một cô gái xinh đẹp tên Phương Nhi, nó nhìn cuốn sách trên tay mình và hỏi

“bạn muốn mua cuốn sách này hả.bạn cầm lấy đi”

Phương Nhi lắc đầu

“à không? mình chỉ tính xem thử thôi.bạn cứ lấy đi”

nó nghe giọng nói của Phương Nhi thật dễ thương.nó nói

“giọng nói của bạn nghe thật dễ thương”

“^^ vậy hả.nhìn bạn cũng xinh lắm đấy”

“hì hì..mình đâu có xinh gì đâu.mình tên Yến Phong,còn bạn tên gì”

“tên của bạn thật đặc biệt đấy.mình tên Phương Nhi”

Phương Nhi và nó vừa đi dạo trong siêu thị vừa nói chuyện vui vẻ với nhau...Phương Nhi nhìn hồ sơ trên tay nó và hỏi

“Phong đang đi xin việc hả”

“ừ Nhi.đã đi xin hai ngày rồi mà vẫn chưa xin được”

“thế Phong muốn làm việc gì”

“làm việc gì cũng được,nhưng Phong mong được làm ở một tiệm bánh nào đó”

“mình nhớ là ở quận 10 có một tiệm bánh kiểu Pháp.ở đó đang tuyển thêm người đấy”

nghe Phương Nhi nói như vậy thì nó liền vui mừng

“thật hả”

Phương Nhi nhẹ gật đầu

“ừ.Phong đưa giấy viết cho Nhi đi,để Nhi ghi địa chỉ cho”

nó lấy cuốn sổ tay và cây viết từ balô ra đưa cho Phương Nhi

“nè Nhi”

Phương Nhi trông rất dễ thương và hiền nữa nó cảm thấy rất thích Phương Nhi cũng không biết tại sao nữa dù đây là lần đầu tiên gặp. Phương Nhi đưa lại cuốn sổ và cây viết cho nó

“Nhi đã ghi địa chỉ tiệm bánh và cả số điện thoại của Nhi vào đó.có gì thì cứ liên lạc với Nhi nhé”

nó nắm tay Phương Nhi và cười nói

”Phong cảm ơn Nhi nhiều lắm nhé_

“^^ có gì đâu.Phong mau đi đi”

nó gật đầu và vui mừng chạy ra khỏi siêu thị, đi đón xe buýt qua quận mười xem thử,,

——Hai tiếng đồng hồ sau——

nó theo địa chỉ mà Phương Nhi ghi vào cuốn sổ đã tìm thấy tiệm bánh kiểu Pháp.vừa bước vào thì đôi mắt của nó liền sáng lên vì những chiếc bánh trong tủ kính,trông vừa đẹp vừa ngon và căn tiệm lại rất sang trọng nữa khiến nó càng muốn được vào làm. một cô nhân viên bước ra hỏi nó

“chào quý khách.không biết quý khách cần loại bánh nào”

nó hơi ngại ngùng

“ạ.không? .em muốn xin vào đây làm ạ”

Cô nhân viên chưa kịp trả lời thì bên trong có giọng nói

“có chuyện gì vậy”

người từ bên trong đang bước ra là một chàng trai thanh tú tên Tân Vũ.có vẻ lớn hơn nó vài tuổi.cô nhân viên quay qua nói

“ạ,cô bé này đến xin việc á anh”

Tân Vũ gật đầu và nói

“thôi được rồi.cô vào trong lo việc của mình đi”

Cô nhân viên gật đầu và bước vào trong.Tân Vũ quay qua sang nó

“anh tên Tân Vũ là quản lý ở đây.em đi theo anh”

nó gật đầu và đi theo anh ta.Tân Vũ dẫn nó vào bên trong tiệm bánh. dẫn nó tới bàn làm việc mỗi ngày của anh và lấy nước uống cho nó rồi bảo nó ngồi xuống rồi xem lý lịch của nó

“em chỉ học lớp 12 thôi sao.đi xin việc làm rất khó đúng không”

“ạ đúng vậy...ở đây sang trọng như vậy chắc cũng cần đại học nữa quá”

nó ngây thơ nói.Tân Vũ cảm thấy nó thật dễ thương.anh ta nói

“không? ở đây không cần đại học mà chỉ cần em trả lời tốt một của anh thôi”

nó nhìn Tân Vũ và nói thầm

“chỉ cần trả lời một câu hỏi thôi sao,chắc câu hỏi của anh sẽ rất khó”

Tân Vũ đứng dậy và hỏi

“em đã sẵn sàng chưa Trần Yến Phong”

Nó đứng dậy với vẻ mặt lo lắng

“DẠ RỒi ANH”

Tân Vũ bước tới tủ bánh và nghiêm túc nói

“vi dù em là nhân viên còn anh là khách đến mua bánh.anh muốn em giới thiệu về bánh trong tiệm và nói hai câu tiếng pháp bất kì”

nó thở ra một cái và để một cánh tay ra sau lưng.nhẹ cúi đầu chào

“bohn-zhoor (xin chào) quý khách muốn chọn chiếc bánh nào ạ”

Tân Vũ giả vờ lạnh lùng nói

“tôi muốn nghe giới thiệu về bánh kem phô mai ở đây”

nó bước tới tủ bánh đọc kỹ danh tiết của tiệm và lấy một chiếc bánh kem phô mai ra để lên mặt tủ kiếng rồi cười nói

“mỗi chiếc bánh ở đây đều làm bằng tay nên rất ngon.vị ngọt cũng vừa đủ sẽ không khiến cho quý khách cảm thấy ngán đâu ạ nếu quý khách thích mùi vị khác thì ở đây có bánh kem phô mai sôcôla và bánh kem phô mai xài.vừa chua vừa ngọt.ăn rất ngon miệng à”

Tân Vũ khẽ cười và nói

“được rồi,tôi lấy cái bánh này”

nó để hai tay ra sau lưng và nhẹ cúi người chào rồi cười nhẹ

“mare-cee (cảm ơn) mong được gặp lại quý khách”

hành động của nó khiến cho Tân Vũ phải ngạc nhiên.cô bé 18 tuổi như nó lại biết cách lễ phép với khách hàng như vậy.Tân Vũ hỏi

“sao em lại chọn hai câu tiếng Pháp đó vậy”

“dạ em nghĩ khách hàng vừa bước vào chúng ta nói xin chào tiếng pháp và trước khi khách hàng ra về chúng ta lại nói cảm ơn tiếng pháp sẽ khiến cho các khách hàng cảm thấy được xem trọng ạ”

Nó nói một cách rất tự tin,Tân Vũ nhìn nó và vỗ tay thật lớn

“một nữ nhân viên giỏi như em nếu không nhận vào làm thì rất tiếc.mai 6 giờ 30 đến làm nhé”

nó đang mở to mắt nhìn Tân Vũ.nó không nghe lầm chứ.nó được nhận vào tiệm bánh sang trọng này thật sao.nó hỏi lại

“thật không anh .em thật sự được vào làm thật hả”

Tân Vũ khẽ cười và gật đầu.cái gật đầu của Tân Vũ đã khiến cho nó nở nụ cười tươi.một nụ cười vui mừng . Tân Vũ đánh nhẹ vào đầu nó

“thôi em về đi.mai đi làm sớm nhé”

“dạ cảm ơn anh”

nó vui vẻ chạy ra khỏi tiệm bánh,trên đường về nó lấy điện thoại ra gọi cho Gia Hân

.....

“Alo gì vậy Phong”

“hihi.báo cho Hân tin vui nè”

“tin gì vậy Phong”

“Phong đã có việc làm rồi Hân à.hihi”

“thật hả.chúc mừng.chúc mừng nha Phong”

“hihi.chiều nay chúng ta đi ăn một bữa thật ngon nhé Hân”

“kaka ,Hân đang đợi câu này của Phong đó.năm giờ chiều nay gặp nhé”

“ừ.bay Hân”

.....

.....

—————Vài ngày sau—————

nó làm việc trong tiệm rất tốt,được những nhân viên khác yêu quý và được Tân Vũ quý mến.anh đã nhận nó làm em gái nuôi.quan tâm nó giúp đỡ nó trong công việc

———Buổi chiều———

Gia Hân đến tiệm bánh tìm nó. vừa bước vào cửa tiệm thì thấy nó đang vui vẻ bán bánh cho khách.nó quay qua nhìn thấy Gia Hân đang đứng đợi mình thì nói

“Hân.đợi mình một lát nha”

Gia Hân gật đầu và đứng qua một bên đợi... Sau vài phút.cuối cùng nó cũng làm xong việc của mình và được ra về.nó chạy đến nắm tay Gia Hân

“xin lỗi.để Hân đợi lâu”

Gia Hân lắc đầu,hai người bước ra khỏi tiệm bánh.nó thấy Gia Hân hình như không được vui nên hỏi

“Hân sao vậy”

Gia Hân vừa đi vừa nói

“Hân lại gặp hấn nữa rồi”

“ai Hân”

“cái anh chàng quản lý gì hôm bữa đó Phong”

“anh Bảo Nguyên hả”

Gia Hân gật đầu và nói giọng khó chịu

“ừ hấn ta đó .không biết tại sao Hân lại gặp hấn hoài à”

nó cười và chọc ghẹo Gia Hân

“chắc tại hai người có duyên .định mệnh khó cãi mà.hihi”

Gia Hân đánh nó một cái nhẹ và nói

“đám chọc Hân nè .duyên oan gia thì có”

lúc này nó và Gia Hân chạm mặt với một chàng trai mặc áo thun màu xanh dương với quần tây trắng .tên Văn Tú ..Gia Hân cười và hỏi

“ủa Tú.đi đâu đây”

Văn Tú lấy ngón tay chỉ vào tiệm bánh

“anh đi mua bánh .còn em thì sao .lâu quá không thấy liên lạc gì với anh nha”

Gia Hân cười cười

“à.Hân đến rủ bạn đi ăn cơm thôi”

giờ Văn Tú mới quay qua nhìn nó .lúc này bỗng dưng có những cơn gió nhỏ thổi thoảng qua khiến mái tóc dài của nó bay nhẹ trước mặt Văn Tú...nó lấy tay vệt tóc dài của mình qua sau tai và nở nụ cười tươi.trông nó thật dịu dàng khiến Văn Tú mất hồn ...nó và Văn Tú đứng nhìn nhau có một cảm giác thật lạ ..như đây là cuộc gặp gỡ định mệnh hai người họ .nhất là Văn Tú .anh nhìn nó không chớp mắt,hình như nụ cười tươi làm cho anh rung động..cái cảm giác ấy đã khiến cho con tim anh đập loạn xạ, chính anh cũng không biết mình đang bị gì nữa...Gia Hân lúc này mới lên tiếng nói

“anh ấy tên Văn Tú.là một người bạn cũ của Hân ...còn đây là Yến Phong..người bạn đáng yêu của Hân đó Tú”

Văn Tú vẫn không rời mắt khỏi nó

“cái tên thật đẹp.tên của em mang ý nghĩa của gió đúng không”

nó nhìn Văn Tú với ánh mắt đầy bất ngờ.lần đầu tiên có người khen tên nó đẹp,anh là người đầu tiên hiểu ý nghĩa thật sự của tên nó

“dạ.đúng rồi anh Văn Tú”

Gia Hân xem vào nói

“thôi..bữa nào gặp nhau rồi nói chuyện sau nha Tú...giờ Hân đói bụng quá à”

Văn Tú và nó đều bật cười.Văn Tú gật đầu và nói

“ừ.hai em đi ăn đi”

Gia Hân gật đầu và kéo tay nó đi. Văn Tú và nó đều quay đầu lại nhìn nhau và nở nụ cười trên môi...Gia Hân chọc lại nó

“hê hê,đây mới đúng là cuộc gặp gỡ định mệnh nè”

“đang nói gì vậy Hân”

“còn chối nữa.ánh mắt của Tú nhìn Phong mê say luôn kìa”

“thôi đừng chọc Phong nữa,mình đi ăn cơm đi”

.....

.....

—————Hôm sau—————

Tiệm đang vắng khách một mình nó đứng trước tủ kính nhìn những chiếc bánh đẹp mắt.và rồi một giọng nói ngọt ngào bỗng vang lên

“cô nhân viên xinh đẹp lấy cho tôi một chiếc bánh kem phô mai xài đi”

“dạ sẽ có ngay”

nó vội nói và ngược mặt lên nhìn.nó đã thấy nụ cười tươi của Văn Tú.nó khẽ ngạc nhiên hỏi

“là anh Văn Tú hả”

Văn Tú bước tới tủ bánh và cười nói

“ôi may quá.em vẫn còn nhớ tên anh tạ ơn trời”

“hihi, ^^ Phong nhớ mà”

nó lại cười tươi với Văn Tú.thật kỳ lạ sao Văn Tú mỗi lần thấy nó nở nụ cười thì trái tim anh lại đập nhanh vô cùng .nó hỏi

“anh Văn Tú lấy bánh kem phô mai xài hả”

“ừ.đúng rồi em”

“anh chờ phong chút nha”

Nó rất cẩn thận đưa chiếc bánh vào hộp, cái hộp bánh rất đẹp và đưa cho Văn Tú.một lúc vô ý Văn Tú đã chạm vào hai đôi tay nó.Văn Tú giật mình

“sao đôi tay em lạnh như vậy Phong”

Văn Tú để hộp bánh xuống và vội nắm đôi tay nó xoa xoa. anh đang cố làm đôi tay nó ấm lại, nó bỗng rút tay lại

“dạ...không sao anh Văn Tú”

Văn Tú đi vòng qua tủ bánh. đứng gần nó

“cái gì mà không sao. đôi tay em sắp thành nước đá rồi kìa”

Văn Tú thật sự nóng lòng khi thấy tay nó lạnh như băng. lúc này trông nó rất sợ... Văn Tú phải nhỏ nhẹ lại với nó

“xin lỗi..em có thể cho anh nắm tay em chút .một chút thôi”

Ánh mắt của Văn Tú nhìn nó đầy lo lắng. nó nhẹ gật đầu... Văn Tú liên nắm lấy tay nó thật chặt. anh chỉ muốn khiến cho nó cảm thấy ấm thôi chứ không có ý nghĩ xấu nào trong đầu anh giây phút đó...

.....

Rồi từ bữa đó Văn Tú và nó thường liên lạc với nhau qua điện thoại nó cảm thấy Văn Tú rất vui tình và biết quan tâm người khác. Hình như nó đã thích anh một chút rồi thì phải?

Có một buổi chiều Văn Tú lại đến tiệm bánh nhưng lần này không phải đến mua bánh mà là đến rủ nó đi uống nước với anh. may là cũng vừa hết giờ làm của nó. nó gật đầu và đi cùng với Văn Tú...

Văn Tú đã chở nó đến quán cà phê có tên Lãng cafe. một quán cà phê khá đẹp, nó thấy thích sự yên tĩnh của quán và ánh sáng âm nhạc cũng rất thoải mái, nó và Văn Tú vừa ngồi xuống thì bỗng trời rất lớn, nó buột miệng nói

“trời mưa rồi”

Văn Tú nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng và hỏi khẽ

“em sợ đấm sét đúng không”

lại một lần nữa Văn Tú khiến cho nó phải ngạc nhiên. Làm sao anh có biết nó sợ tiếng đấm sét chứ? đây là bí mật của nó mà... nó hỏi

“sao anh biết”

Văn Tú mỉm cười và nắm tay nó rồi nói giọng dịu dàng

“đừng sợ nữa. đã có anh ở đây rồi mà... anh sẽ bảo vệ em.... Phong à... anh yêu em... làm bạn gái anh nhé”

nước mắt của nó bỗng nhẹ nhàng rơi vì câu nói (anh sẽ bảo vệ em) của Văn Tú... tại sao nó lại rơi nước mắt thế này... nó chưa bao giờ khóc vì ai mà. nó lắc đầu và rút tay lại rồi chạy ra khỏi quán

“Yến Phong”

Văn Tú vội đuổi theo... nó chạy thật nhanh,

“YẾN PHONG. nghe anh nói nè”

Văn Tú đã cầm tay nó lại và nhanh một bước chặn đường nó

“em bình tĩnh lại nếu em không muốn nghe thì thôi... em bị ướt hết rồi kìa.. để anh chở em về”

Nó nhẹ gật đầu...

.....

Văn Tú đã chở nó về phòng trọ .nó mở cửa bước vào thì Văn Tú vội đi lấy khăn lau tóc cho nó

“lau khô tóc trước nếu không sẽ bị cảm đó”

—RẦM RẦM—

tiếng đấm sét làm cho nó hoảng sợ lao vào lòng Văn Tú vô ý thức... Văn Tú ôm lấy nó thật chặt và nói khẽ

“em đừng sợ. Anh sẽ bảo vệ em”

nó mở mắt ra nhìn và tự hỏi .nó đang làm gì thế này.sao lại ôm lấy Văn Tú và sao giờ nó chẳng muốn đẩy anh ra chứ ..nhưng quả thật bàn tay của anh rất ấm áp....

3. Chương 3: Bên Cạnh Bạn Bè

bên cạnh Văn Tú nó lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ vì Văn Tú luôn hiểu nó dù nó không nói ra.chỉ cần một ánh mắt thôi thì Văn Tú cũng biết nó đang suy nghĩ gì đang cần gì.luôn tạo cho nó một cảm giác mình được tôn trọng...sao nó lại thấy vui và bình yên khi bên anh.thật ra tại sao lại như vậy...không lẽ nó đã yêu anh sao...không? không thể như vậy được.nó chỉ xem anh là bạn bè bình thường thôi.

những suy nghĩ lung tung ấy khiến cho nó như người mất hồn cả buổi sáng.Tân Vũ quản lý của tiệm bánh bước đến vỗ vào vai nó

“này Phong.em sao vậy,cảm thấy không khỏe hả”

nó giật mình đứng dậy

“dạ việc gì vậy anh”

Tân Vũ giơ tay lên trán nó và hỏi

“em gái hôm nay không được khỏe hay sao vậy”

nó lắc đầu và cười cười

“dạ.em không sao,anh hai vũ đừng lo”

Tân Vũ gật đầu và nói

“em gái của hai không sao là tốt rồi,nếu có ai ăn hiếp em thì cứ nói. Hai sẽ xử nó cho”

Nó cười vui vẻ nói

“em gái của hai dễ thương như vậy ai mà lỡ ăn hiếp chứ”

Tân Vũ xoa đầu nó và nở nụ cười tươi

“trời .tự tin ghê ”

Tân Vũ lúc nào cũng xem nó là em gái.Còn nó thì không chỉ xem Tân Vũ là anh trai thôi mà nó còn rất mến anh...

Lúc này Gia Hân và Bảo Nguyên với Văn Tú bước vào.nó quay qua và cười tươi

“cuối cùng mọi người cũng đến”

Văn Tú gật đầu và hỏi

“em đi được chưa Phong”

Nó quay qua sang Tân Vũ và nói

“hai ơi,em đi ăn cơm với bạn nhé”

Tân Vũ gật đầu

“ừ. em gái đi đi,khi nào về mua đùm hai hộp cơm nhé”

“dạ,em biết rồi hai”

Nó vui vẻ chạy tới nắm tay Gia Hân

“chúng ta đi thôi”

Gia Hân vừa chỉ tay về phía Bảo Nguyên vừa hỏi

“sao anh chàng bồn bồn kia lại ở đây”

Nó chưa kịp trả lời thì Bảo Nguyên lên tiếng

“tại tôi biết cô không thích nên tôi cố ý đến đây”

“im đi đồ bồn bồn...tôi đang nói chuyện với bạn tôi mà”

Gia Hân quay qua chỗ khác..nó nói

“trời ơi. sắp tới giờ làm của Phong rồi nè.hai người còn ở đó cãi nhau nữa à”

Văn Tú bước tới gần nó và nói

“mặt kệ hai người họ,mình đi ăn cơm thôi”

nó đẩy đẩy Gia Hân đi

“thôi mà..đi ăn cơm với Phong đi Hân”

Gia Hân cười tươi với nó. như thế nó vui vẻ đi ăn cơm với ba người bạn thân.

—Quán cơm—

đang ăn cơm thì Bảo Nguyên bỗng nhiên bỏ miếng thịt qua đĩa cơm của Gia Hân.

“anh đang làm cái trò gì vậy”

Gia Hân hỏi giọng khó chịu. Bảo Nguyên vừa ăn vừa nói

“trò gì đâu.cho cô ăn thôi.người cô như cây tre vậy”

“kệ tôi,không cần anh quan tâm,hừ”

Gia Hân trả miếng thịt lại vào đĩa cơm của Bảo Nguyên..nó bật cười và lắc đầu rồi nói thầm

“thế nào cũng thành một cặp cho mà xem”

Văn Tú ngồi kề bên hỏi nhỏ nó

“hai người họ mỗi lần gặp nhau đều cãi nhau như vậy hả Phong”

Nó gật đầu và cười nhẹ

“là oan gia luôn đó anh”

Gia Hân nhìn và hỏi

“hai người đang to nhỏ gì đó! đang nói xấu tôi đúng không”

Nó vội nói

“à không,không có. Hân dữ vậy ai dám nói xấu chứ”

Gia Hân đánh vào vai nó một cái nhẹ

“Hân dữ hời nào.Phong nói đi”

Nó vuốt lưng Gia Hân và cầm lấy ly nước trên bàn

“thôi mà Phong chỉ giỡn chơi thôi mà.Hân vừa xinh đẹp vừa hiền lành .uống nước ngọt đi”

“hihi. tha cho phong đó”

Gia Hân lấy ly nước ngọt uống ngon lành. Bảo Nguyên và Văn Tú ngồi nhìn hai cô nàng say đắm. khi Gia Hân và nó cười tươi trông rất xinh đẹp và dễ thương.

——Một giờ sau——

Sau khi ăn cơm xong thì Bảo Nguyên và Gia Hân đều vội đi làm, Văn Tú đưa nó về tiệm bánh. trên đường về nó im lặng mãi không nói câu nào. Văn Tú nhìn thấy vẻ mặt nó buồn bã nên hỏi khẽ

“em sao vậy Phong”

Nó đứng lại và nhẹ lắc đầu

“Phong vẫn bình thường mà anh”

Văn Tú nhìn thẳng vào mắt nó rồi nói

“đồ ngốc à...anh thật lòng với em..nhưng nếu em không muốn thì anh không ép đâu”

Nó cố vui vẻ nói

“Phong chỉ suy nghĩ một chút chuyện thôi chứ không phải tại anh đâu”

Văn Tú đánh nhẹ vào trán nó

“đồ ngốc thật mà...anh đi làm đây”

vừa nói xong thì Văn Tú liền quay lưng đi. hình như anh đã giận nó mất rồi...giận nó cứ giải vớ mạnh mẽ trước mặt anh ..giận nó sao không nói lời yêu anh như trong lòng anh mong muốn..

——Tiệm Bánh——

Nó buồn bã về tiệm bánh

“hai ơi em đã mua cơm về cho hai rồi nè”

Tân Vũ từ bên trong bước ra nói

“hai cảm ơn em gái nhiều nhé”

Nó cố tỏ ra không có gì, vui vẻ đưa hộp cơm cho tân vũ

“nè hai”

.....

——Buổi Chiều Hôm Đó——

Sau khi hết giờ làm thì nó gọi cho Gia Hân. vừa lúc đó Gia Hân cũng mới làm xong việc thì nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy số của nó thì Gia Hân vui vẻ nghe máy

“alo Phong hả”

“Hân hết giờ làm chưa vậy”

“rồi. Hân đang chuẩn bị về nè”

“vậy tui mình đi đâu đó chơi đi Hân nếu Bảo Vy rảnh thì rủ đi theo cho vui”

“ừ. Phong cũng rủ thêm bạn đi, nhưng là con gái nhé”

“ạ. tiểu thư”

“hihi. hôm nay sao ngoan quá ta...thôi chút nữa gặp nha”

“ừ được”

——cúp máy——

Nó nói chuyện với Gia Hân xong thì lẩm bầm

“rủ ai bấy giờ,..Thanh Thủy thì bận học rồi >< à=” phương=”” nhi,,đúng=”” rồi=”” mình=”” hỏi=””
bạn=”” ấy=”” thử=””>

.....

.....

Nó và Phương Nhi ngồi ở quán cà phê nhỏ chờ Gia Hân đến..Nó nói khẽ

“Phương Nhi,càng nhìn càng thấy bạn đẹp đó”

Phương Nhi cười cười và để tay lên mặt mình

“Nhi xấu gần chết được chứ đẹp gì”

Nó và Phương Nhi nói chuyện đùa giỡn với nhau một lúc Gia Hân mới đến,Gia Hân bước vào với Bảo Vy người bạn từ nhỏ của cô, nó lên tiếng kêu

“Gia Hân. ở đây nè”

Gia Hân nắm tay Bảo Vy và vui cười bước đến bàn mà nó đang ngồi với Phương Nhi,Gia Hân cười nói vui vẻ

“Vy,đây là bạn của tao,tên Yến Phong....Phong,đây là Bảo Vy bạn thân của Hân.Phong cũng biết”

Nó nở một nụ cười tươi

“chào Vy.còn người bên cạnh Phong là Phương Nhi.bạn tốt của Phong”

Gia Hân và nó giới thiệu bạn của mình cho nhau xong thì ngồi xuống uống nước nói chuyện vui vẻ...

Sau đó bốn người họ đi dạo một vòng thành phố ,ăn hàng.mua những đồ xinh xắn.hôm nay nó có vài giấy buồn nhưng mà chỉ có những người bạn này.những người bạn mà đang bên cạnh nó,,Gia Hân bỗng nhiên nắm tay nó và cười rất tươi

“tụi mình đi nghe nhạc nhé”

Một nụ cười thật tươi đã nở trên môi của nó, những lúc được bên cạnh bạn bè như thế này thật lòng nó thật bình yên và vui vẻ, vậy nó đâu cần có tình yêu làm gì nữa.

Nó cứ sống vui vẻ với những người bạn như Gia Hân. Bảo Nguyên.Tân Vũ,Phương Nhi....và anh. Văn Tú...nó nghĩ cách tốt nhất là mình nên chỉ là bạn bè,bạn thân của anh,nó chỉ nên là một người luôn lắng nghe những buồn vui của Văn Tú.nó đã quyết định như vậy.

*****hết chương: 3*****

4. Chương 4: Nỗi Đau Bắt Đầu

Hôm nay nó được nghỉ,không cần phải đi làm nên nó muốn ngủ trưa một chút...

“—reng....reng....reng.....reng—”

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên phá giấc ngủ của nó..nó nói giọng nhóng nhéo

“huhu .hôm nay là nghỉ cũng không cho người ta ngủ yên nữa”

“—reng....reng—”

Điện thoại vẫn vang lên.nó cố ngồi dậy lấy điện thoại.tên đang hiện lên màn hình điện thoại là Tân Vũ. nó nghe máy

“alo,em nghe nè hai”

“em gái giúp hai cái này nhé”

“dạ việc gì vậy”

“hôm nay hai có công việc...nhưng tiệm bánh cần có người quản lý,giờ em gái có thể đến đây không”

Nó vẫn còn buồn ngủ,nói

“trong tiệm còn rất nhiều người mà hai,em là người nhỏ nhất trong tiệm nữa sao quản lý được chứ”

“ngaoan chút đi mà em gái..hai chỉ tin em thôi.làm ơn,hai đang có chuyện thật mà”

“hichichichic,ngày nghỉ cũng phải đi làm nữa,, em sẽ đến ngay”

“cảm ơn em gái”

Nó cúp máy ,bước xuống giường và vào phòng tắm vệ sinh cá nhân

—30 phút sau—

Nó vội lấy ba lô chạy đi.diện thoại của nó có một tin nhắn mới,là của Gia Hân

“Phong đang làm gì vậy”

“hichic,Phong đang vội đến tiệm bánh nè Hân”

“ủa Hân nhớ bữa nay Phong được nghỉ mà”

“ừ.hichic,mà anh Vũ nhờ Phong đến coi tiệm”

“vậy Hân tính trưa qua phòng trọ Phong ăn cơm”

“chắc coi tiệm một lát thôi.hay là vậy đi. Có gì thì Phong sẽ gọi cho Hân”

“ừ được ”

——Tiệm bánh——

Nó vừa bước vào thì Tân Vũ liền chạy ra

“cuối cùng em cũng đến rồi. Hai đi đây”

Nói vừa dứt câu thì tân vũ vội chạy ra khỏi tiệm bánh,nó chưa kịp nói gì cả . nó thở ra

“chẳng biết ảnh đi đâu mà vội dữ vậy”

Rồi nó vào thay đồ và làm việc. Nó làm việc trong tiệm tới trưa.gần 11 giờ trưa luôn. nó mệt mỏi quá nên ngồi xuống nghỉ chút . nhìn lên bầu trời thì thấy trời hôm nay rất đẹp. nó thật muốn đi dạo chơi một vòng nhưng bị bắt phải coi tiệm bánh.lúc này Văn Tú đến.nó nghe tiếng bước chân thì vội đứng dậy cúi đầuxuống

“chào quý khách ạ”

“Yến Phong”

Văn Tú khẽ gọi tên của nó,nghe giọng nói của Văn Tú thì nó liền ngược mặt lên nhìn.nó thấy vẻ mặt của Văn Tú hôm nay rất buồn,Không cười tươi với nó như mỗi lần .nó hỏi

“anh sao vậy anh Văn Tú”

ánh mắt của Văn Tú hôm nay thật sự buồn bã.nói

“anh muốn nói chuyện với em được không”

nó gật đầu và nói

“anh ngồi đi.để Phong lấy nước uống”

nó vừa bước đi thì Văn Tú kéo tay nó lại và ôm chặt lấy nó

“em đừng đi”

nó đơ người ra. Không biết có chuyện gì đang xảy ra

nó đặt hai đĩa bánh xuống bàn và khẽ hỏi

“thật ra có chuyện gì với anh vậy”

Văn Tú lắc đầu và nói

“không có gì .chỉ bị ông chủ la thôi”

lúc này nó nhìn thấy bàn tay của Văn Tú bị thương thì liên hoảng hốt chạy tới nắm tay Văn Tú

“tay anh bị làm sao vậy anh Văn Tú”

bản thân Văn Tú cũng quên mất tay mình bị thương trong lúc làm việc.

“à.hối sáng anh không cẩn thận bị thương thôi mà .không sao đâu”

“không sao cái đầu anh đó.chảy máu rồi nè”

nó nói giọng lo lắng .Văn Tú im lặng quay mặt qua chỗ khác.nó nhìn thấy Văn Tú buồn bã như vậy thật lòng nó chẳng vui gì.nó cầm đĩa bánh trên bàn và quay lưng qua chỗ khác..

vài phút sau nó quay lại và nói

“anh Văn Tú .anh quay lại nhìn Phong nè”

Văn Tú từ từ quay qua nhìn nó thì ngạc nhiên. nó tự lấy bánh kem trét lên mặt mình thành mặt mèo

“meo..meo...”

khuôn mặt mèo của nó khiến cho Văn Tú phải bật cười tươi

“anh cuối cùng cũng chịu cười rồi.hay quá”

nó vỗ tay vui mừng..Văn Tú đứng lên và với tay lấy khăn giấy trên bàn. Anh vừa lau mặt cho nó vừa nói

“em đúng là đồ ngốc mà.chỉ vì muốn làm anh vui mà lấy bánh kem trét lên mặt mình như thế này. Em thiệt tình là...”

nó cười...và rồi Văn Tú và nó đứng nhìn nhau bằng ánh đầy tình cảm...và hai người họ nhận rằng cả hai đều mong muốn đối phương vui vẻ.mong muốn nhìn thấy người kia cười tươi,chỉ cần được bên cạnh chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống như thế là quá đủ rồi

—Buổi chiều—

Gia Hân đã mua ít thức ăn qua phòng trọ nó ăn cơm với nó.nó chạy ra mở cửa và vui vẻ hỏi

“Hân qua đây ăn cơm với Phong hả”

Gia Hân gõ vào đầu nó một cái nhẹ và giơ túi thức ăn lên

“chứ Hân mua thức ăn qua đây làm gì”

Nó cười vui và kéo tay gia hân vào

“Hân mau vào đi”

.....

Nó và Gia Hân lấy thức ăn ra và ngồi xuống dưới đất ăn..vừa ăn vừa nói chuyện chơi với nhau. Gia Hân bỗng nhắc đến Bảo Nguyên

“anh chàng đó Hân không ưa chút nào.sau này Phong đừng rủ đi với tụi mình nữa nha”

Nó tò mò hỏi

“ai Hân cũng đối xử tốt mà.sao tự nhiên với anh Nguyên đặc biệt ác cảm vậy”

Gia Hân vừa ăn cơm vừa lắc đầu

“Hân cũng không biết nữa.mỗi lần nhìn anh chàng bốn mắt đó là Hân muốn gậy à”

Nó gấp đồ ăn cho Gia Hân

“oan gia biết đâu mai mốt thành đôi thì sao ta”

Gia Hân nhìn nó và khẽ cười

“Hân thấy Phong và Tú mới là một đôi đó”

Nó gấp miếng cơm bỏ vào miệng rồi nói giọng buồn

“Phong chỉ xem anh Văn Tú là bạn bè thôi chứ không có ý gì với anh ấy hết”

Nó là vậy đó.Nó chưa bao giờ chịu thừa nhận thích Văn Tú.chưa từng nói ra tình cảm của mình dành cho anh. là nó đang tự lừa dối bản thân hay là nó thật sự không có tình cảm với anh... Gia Hân gật đầu và nói

“ờ...ờ... thôi bỏ qua đi. Phong mở nhạc trong điện thoại nghe đi,ăn cơm trong im lặng buồn quá à”

“trời. ăn cơm mà mở nhạc nghe.lãng mạn quá ha”

Nó với tay lấy điện thoại trên giường,Gia Hân vui cười nói

“bài đắm trong tim của Lương Bích Hữu hay lắm đó Phong,mở nghe thử đi”

Nó gật đầu và vào nhạc của tui

Bao ngày qua dù tình yêu đã xa

Đêm từng đêm nỗi nhớ chẳng phai nhòa

Bao ngày qua, từng lời anh nói yêu

Vẫn còn đây thật lòng không thể quên

Khi tình yêu đến em không nhận ra

Để ngày hôm nay nỗi nhớ như đắm trong tim

Vì một tình yêu không thể nói

Vì một hình dung không thể quên

Vì ngày anh bên em vô tình để mình anh lạnh lùng

Rồi ngày tình ra đi thật xa

Rồi ngày con tim đã nhận ra

Nhưng chỉ còn biết nhớ biết thương trong muộn màng nỗi đau

Vì một tình yêu không thể nói

Vì một hình dung không thể quên

Vì đắm trong tim em chứ khẽ nhói đau khi đợi chờ

Chờ một ngày anh sẽ lại đến

Và em sẽ không để lần nữa mất anh vì không biết yêu anh

Quá dại khờ...

Giai điệu và lời của bài hát này thật sự rất hay. tiếng nhạc càng khiến cho bữa cơm của nó và Gia Hân càng ngon hơn, nó ước gì thời gian có thể dừng lại ngay giây phút bình yên này mãi mãi nhưng đời mà ai biết chứ ngờ.cứ tưởng rằng nó có thể vui vẻ sống với bạn bè của mình chứ nó đâu có hay là sóng gió cuộc đời của mình mới bắt đầu...

—————Vài Tháng Sau—————

Gia đình của Gia Hân có công việc nên cô phải qua nước ngoài một thời gian, thế là nó lại một mình:..... Một mình đi làm. Ăn cơm một mình. Nó thấy thật chán...

Và rồi một buổi chiều

Bầu trời hôm nay không đẹp như thường ngày

“... Reng... Reng,... ”

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Không biết tại sao nó lại có một cảm giác không tốt. Nó cầm điện thoại lên xem

“Yến Linh”

nó buột miệng kêu. Yến Linh là bạn chung của Văn Tú và nó, nó nghe máy

“alo, có chuyện gì vậy Linh”

“Phong,,..... Linh có.....một tin.....”

nó nghe giọng của yến linh đang run, nó hỏi

“tin gì? sao Linh run dữ vậy”

“Tú.....chết rồi...Linh nghe nói Tú buồn chuyện gia đình nên đi nhậu suốt ba ngày đã trúng gió chết rồi phong à...”

những lời nói của Yến Linh như sét đánh ngang tai. nó ngã gục xuống giường. đây là sự thật ư. không? Không thể nào. nó không tin Văn Tú đã chết,, Yến Linh rất lo lắng khi nó im lặng nên đã hét lớn qua điện thoại

“ALO...ALO... YẾN PHONG, bạn sao vậy”

nó như người mất hồn bấm số điện thoại của Văn Tú

“thuê bao quý khách vừa gọi không liên lạc được”

là tổng đài trả lời. nó cố gọi lại vài lần nhưng vẫn không được. nước mắt của nó bỗng rơi. rồi nó chợt nhớ ra anh trai bà con của văn tú, Tuấn Kiệt nó liền gọi cho Tuấn Kiệt

————— —

“alo gì thế Phong”

nó vội hỏi

“Tuấn Kiệt...anh Văn Tú đâu rồi”

“Tú...nó chết rồi...”

nghe Tuấn Kiệt nói xong chiếc điện thoại trên tay nó rớt xuống... tại sao trái tim của nó lại tự nhiên nhói đau. nó thật sự cảm thấy đau.rất rất đau, cảm giác như nó đã mất một người quan trọng

“em thật ngốc”

bỗng tiếng nói của Văn Tú vang lên bên tai nó. tại sao nó lại cảm thấy đau nhói thế này. tại sao cảm giác của nó không giống khi mất đi một người bạn bình thường mà là một người rất quan trọng. không lẽ nó đã yêu anh từ lâu rồi, lần đầu tiên nó biết thế nào là tim đau nhói

“anh Văn Tú. không phải anh đã sẽ mãi bên Phong. không phải anh nói sẽ bảo vệ phong cả đời này sao? chính anh đã nói mà sao giờ anh lại bỏ mặc Phong chứ? anh văn Tú...anh Văn Tú...”

Nó cứ gọi tên anh trong vô vọng, Nó mong đây là anh đang giỡn chơi với nó thôi chứ Nó không muốn anh chết đâu. Nó thật sự không muốn đâu.Nó muốn anh xuất hiện trước mặt nó ngay bây giờ nhưng có lẽ không thể nữa. Nó giờ mới nhận ra rằng mình đã yêu anh từ lâu. Nó hối hận biết bao. Nó tự trách bản thân mình rằng sao không biết quý trọng anh, sao lại khiến anh buồn, để giờ anh mất, anh không còn trên đời này thì mới nhận ra anh quan trọng thể nào.....

Nó cứ khóc mãi.nước mắt của Nó không ngừng rơi xuống

5. Chương 5: Những Chuyện Không Vui

Hôm nay ở tiệm bánh rất đông khách nó làm việc như một người không hồn. không cười không nói như thường ngày khiến cho Tân Vũ và mọi người trong tiệm cảm thấy lạ nhưng mọi người đều đang bận nên chưa hỏi gì nó. Lúc nó đang bán bánh cho khách hàng thì có một đàn ông khoảng 50 tuổi bước vào tiệm. Nó cúi đầu chào

“xin chào quý khách ạ”

ông ta nhìn Nó bằng ánh mắt kỳ lạ và hỏi

“mấy tuổi rồi”

Nó hơi ngạc nhiên về khách hàng này tại sao lại hỏi tuổi của nó chứ? Nó vẫn trả lời nhỏ nhẹ

“dạ con 18 tuổi ạ”

Tân Vũ rất hoảng hốt khi thấy nó đang đứng nói chuyện với người đàn ông đó. anh liền chạy đến và hỏi

“dạ...Ông Chủ mới đến hả”

thì ra người đàn ông đó chính là ông Chủ của tiệm bánh kiểu Pháp này. Ông Chủ nhìn Tân Vũ với ánh mắt tức giận

“cậu theo tôi vào trong”

nói xong ông ta bước nhanh vào trong. Nó hỏi nhỏ Tân Vũ

“có phải có chuyện gì không anh hai”

Tân Vũ không nói một câu nào cả. chỉ nhẹ lắc đầu và bước vào trong... Nó nhìn vẻ mặt của Tân Vũ tái xanh hết. trong lòng nó rất lo lắng nên Nó lén bước vào xem..nó đứng một góc trước cửa phòng làm việc của Tân Vũ. nó nghe thấy Ông Chủ đang tức giận với Tân Vũ

“là cậu cho con bé đó vào làm hả? tôi đã nói với cậu là người làm ở đây phải 20 tuổi trở lên rồi mà”

Tân Vũ nói giọng năn nỉ

“dạ nhưng Yến Phong.em ấy thật sự rất giỏi. từ ngày em ấy vào làm ở đây thì những khách hàng quay lại đây rất nhiều... con xin ông hãy để em ấy ở lại ạ”

Ông Chủ đập tay vào bàn rất mạnh và nói

“cái gì? cậu dám cãi lời tôi hả? ngày mai cậu không cần đến nữa”

“con sẽ đi. xin ông chủ đừng đuổi anh quản lý ạ”

Nó bước vào nói. Tân Vũ ngạc nhiên quay qua nhìn Nó

“em đang nói bậy gì vậy hả Yến Phong”

Nó nhẹ lắc đầu

“để con thay đồ rồi rời khỏi đây ngay”

Nó nói xong thì liền quay lưng đi ra. Tân Vũ chạy theo và gọi lớn

“Yến Phong, Yến Phong”

Nó chạy thẳng vào phòng thay đồ của nữ. Nó đóng cửa lại hơi mạnh tay. Tân Vũ gõ cửa và nói

“sao em gái lại vội đòi nghỉ chứ? hai sẽ giúp em gái mà”

——40 phút sau——

Nó mở cửa bước ra. Tân Vũ vẫn đứng ở đó với vẻ mặt lo lắng. Nó cố cười

“hai đồng phục của tiệm em bỏ trong tủ rồi đó, anh hai Vũ ở lại giữ gìn sức khỏe nhé, đừng lo làm việc mà bỏ bữa nữa”

Tân Vũ kêu khê

“em gái à”

nó ngược mặt lên nhìn xung quanh trong tiệm bánh và bước thêm vài bước, mọi người trong tiệm bánh đều chạy tới gần Nó với ánh mắt buồn bã

“Yến Phong. em phải đi thật sao?”

Nó nhẹ gật đầu và gượng cười

“dạ đúng vậy.các anh chị nhớ giữ gìn sức khỏe nhé”

“TRẦN YẾN PHONG. em không thể chờ hai xin Ông Chủ một chút hả?”

Tân Vũ cầm cổ tay nó. quay người nó lại và nói. Nó ghen ngào thét lên

“CHỨ KHÔNG LẼ BẮT EM NHÌN ANH HAI BỊ ĐUỔI SAO”

nước mắt của nó chảy ra từ khóe mắt Nó khiến Tân Vũ cảm thấy buồn hơn, Nó lau nước mắt và cố cười thật tươi

“thôi nào chúng ta đâu phải không gặp lại nhau đâu. em sẽ về thăm mọi người mà. có khách kia các anh chị mau làm việc đi.em đi đây”

nói xong nó bước đi nhanh ra khỏi tiệm bánh, mái tóc dài của nó đang nhẹ nhàng bay trong gió.hình ảnh của nó bước đi trông thật cô đơn

Nó về phòng trọ . bước vào nó cảm thấy căn phòng này sao lạnh lẽo quá vậy. Nó tựa lưng vào tường và nhắm mắt lại rồi thở dài

“Gia Hân à bạn ở đâu vậy, Phong đang rất cần Hân.anh Văn Tú chết rồi Hân có biết không”

đôi mắt của nó đã đỏ xèo.người mà nó thân thiết nhất ở thành phố này chính là Gia Hân.vậy mà cô giờ đang ở nước ngoài để lo công việc của gia đình

“—Reng—Reng—”

là tiếng chuông điện thoại của nó đang vang lên. Nó lấy chiếc điện thoại từ túi quần ra xem là ai gọi, là số của Ba Nó, Nó thở một hơi thật dài và cố tỏ ra vui vẻ bắt máy

“con nghe nè ba”

“dạo này sao rồi”

“dạ con vẫn tốt ạ, ba mẹ vẫn khỏe chứ?”

“ừ ba mẹ khỏe. mà nếu có rảnh thì về chơi”

“dạ. để con qua rủ anh hai về cùng”

“ừ thôi nhé, con làm việc đi”

“dạ. bay bay ba”

—tit tit—

cúp máy nó ngã xuống giường. nước mắt của nó bỗng rơi không ngừng. làm sao Nó có thể nói với Ba nó rằng là nó vừa mất việc làm được chứ, Nó không muốn để Ba Mẹ lo lắng nên từ nhỏ đến lớn mỗi khi có chuyện gì nó đều chịu đựng một mình. cái tin Văn Tú đã qua đời vẫn khiến cho trái tim của nó nhói đau. Nó muốn gặp mặt Văn Tú lần cuối nhưng đủ hết lời năn nỉ Tuấn Kiệt (anh bà con với Văn Tú) Tuấn Kiệt vẫn không cho nó địa chỉ nhà. Nó nhớ mới hôm bữa Văn Tú vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt nó. Anh còn vui cười với nó mà sao giờ anh lại bỏ mặc nó không sợ nó đau lòng. Nó thật sự yêu anh mất rồi nhưng giờ quá muộn rồi. anh đã không thể nào đến bên nó nữa... Nó lấy chiếc điện thoại mở bài hát dằm trong tim trong tim của Lương Bích Hữu

Bao ngày qua dù tình yêu đã xa

Đêm từng đêm nỗi nhớ chẳng phai nhòa

Bao ngày qua, từng lời anh nói yêu

Vẫn còn đây thật lòng không thể quên

Khi tình yêu đến em không nhận ra

Để ngày hôm nay nỗi nhớ như dằm trong tim

Vì một tình yêu không thể nói

Vì một hình dung không thể quên

Vì ngày anh bên em vô tình để mình anh lạnh lùng

Rồi ngày tình ra đi thật xa

Rồi ngày con tim đã nhận ra

Nhưng chỉ còn biết nhớ biết thương trong muộn màng nỗi đau

Vì một tình yêu không thể nói

Vì một hình dung không thể quên

Vì dằm trong tim em chứ khẽ nhói đau khi đợi chờ

Chờ một ngày anh sẽ lại đến

Và em sẽ không để lần nữa mất anh vì không biết yêu anh

Quá dại khờ...

lời bài hát rất giống tâm trạng Nó bây giờ và từng lời từng câu khiến nước mắt của Nó càng rơi càng nhiều.. Nó ngã lưng xuống giường nhắm mắt lại để lắng nghe bài hát buồn đang vang lên,

—Sáng Hôm Sau—

Nó đón xe qua quận 11. đến trước cửa một phòng trọ. Nó gõ cửa ba cái. cánh cửa từ từ mở rộng ra và một chàng trai rất đẹp trai tên Khánh Phương bước ra. đó chính là anh hai ruột của Nó. Khánh Phương lên tiếng hỏi

“sao mày qua đây”

Nó bước vào trong và nói
“hôm qua Ba gọi kêu hai và em về nhà chơi”
Khánh Phương đưa ly nước cho Nó
“để tao xem.chắc tuần sau mới về được”
Nó gật đầu và uống nước. Khánh Phương nhìn và hỏi
“ê Phong. mày sao vậy”
tuy lời nói của Khánh Phương không ngọt ngào nhưng đầy quan tâm. Nó cười tươi
“có sao đâu anh hai”
“Cốc”
Khánh Phương gõ vào đầu nó một cái thật mạnh. Nó lấy tay xoa xoa chỗ đau
“aaaaa. anh hai làm gì vậy”
Khánh Phương lấy tay vuốt mái tóc trước của mình và nói
“ai kêu mày xạo với tao chi”
Nó nhìn qua chỗ khác và nói giọng buồn
“em đâu có”
Khánh Phương ngồi xuống bên cạnh Nó và nói
“tao hiểu mày quá Phong ơi. khai mau”
Nó cúi mặt xuống
“sao chuyện gì cũng không giấu được anh hai hết vậy...em đã bị đuổi việc rồi”
Khánh Phương nhẹ giọng hỏi
“tại sao, có chuyện gì kể cho tao nghe coi”
Nó thở ra và bắt đầu kể mọi chuyện hôm qua cho Khánh Phương nghe, sau khi nghe xong thì Khánh Phương lên tiếng an ủi nó
“thôi đừng buồn nữa, không có việc làm thì tao sẽ nuôi mày”
Nó cười vui vẻ nói
“tất nhiên anh hai hãy nuôi em rồi, hihi”
Khánh Phương đánh vào trán nó một cái nhẹ
“mày đó”
tuần sau như đã nói với nhau hai anh em nó về quê chơi vài ngày. tới nơi thì đã 11 giờ trưa rồi hai anh em bước vào nhà như trẻ con chạy tới ôm Mẹ yêu của mình, hai anh em nó đồng tâm hỏi
“có cơm ăn chưa Mẹ. đói bụng quá à”
Mẹ nó bật cười và nói
“rồi rồi. mau đi rửa tay đi”
Ba nó đi làm chưa về. ông làm trong công ty may Mỹ Phong gần nhà.
Khánh Phương và nó vừa bước vào bếp thì đã nghe mùi thơm của thức ăn rồi. Nó nhìn vào bàn ăn thì thấy toàn là món mà hai anh em Nó thích. Khánh Phương bưng thức ăn phụ Mẹ và hỏi
“ê con nhỏ kia không biết bưng phụ hả”

Nó ngồi xuống và cười tươi

“em cho anh hai làm con trai có hiếu một ngày đó”

lúc này Ba nó về tới hỏi

“làm gì đông vui quá vậy”

Nó chạy ra ôm cổ Ba mình một cách vui vẻ như đứa trẻ con

“Ba. Hihi”

Ba nó cười thật tươi

“ôi công chúa Yến Phong của ta về rồi hả”

Nó cười tươi và gật đầu

“dạ. con đã về rồi, Ba vào ăn cơm đi”

Khánh Phương lên tiếng nói

“Ba .con mời Ba ăn cơm”

lời nói của Khánh Phương hơi lạnh nhạt nhưng vẫn có phần tôn trọng dành cho Ba mình. và rồi gia đình nó có một bữa cơm đầy tiếng cười.

ăn xong nó vào phòng riêng của mình. căn phòng trước giờ đầy sự cô đơn của nó giờ không chỉ cô đơn mà còn lạnh lẽo vì lâu quá không có người ở

————Một Tuần Sau————

sau một tuần Khánh Phương và nó lên thành phố lại, tâm trạng của nó dễ chịu hơn nhiều và bắt đầu đi kiếm việc làm khác. Nó đang đi ngoài phố thì tình cờ gặp Phương Nhi cô bạn dễ thương của nó

“chào bạn. Phương Nhi”

Nó cười nhẹ và đưa tay lên cao. Phương Nhi cười nói

“lâu rồi không gặp, bạn khỏe không Phong”

Nó gật đầu và cười

“ừ Phong khỏe. còn Nhi thì sao”

“tụi mình kiếm quán cafe nói chuyện nhé”

Phương Nhi kéo tay nó đi. Phương Nhi và nó vào một quán cafe nhỏ ngoài phố nói chuyện, kêu nước uống rồi Phương Nhi hỏi

“Yến Phong. bạn sao vậy”

Nó cố cười thật tươi

”hả? Phong có sao đâu Nhi. Phong vẫn vui vẻ mà?”

Phương Nhi lắc đầu và nói vội

“luôn cười tươi đâu có nghĩa là vui đâu”

Nó cười nhẹ

“Nhi vừa xinh đẹp vừa thông minh nữa”

*****hết chương 5*****

6. Chương 6: Ta Đây Là Gì Của Nhau

Nó một mình lang thang trên ngoài Phố những con đường vắng mà ngày nào Văn Tú và nó vừa đi vừa cười nói vui vẻ với nhau mà sao bây giờ chỉ còn một mình nó. sao chỉ còn một mình nó lẻ loi như vậy nước mắt của nó từ từ lăn dài xuống. Nó nhớ nụ cười tươi của anh và nhớ cả đôi tay ấm áp của anh nữa. Nó ngược mặt lên trời. Nó đang im lặng nhìn ngắm bầu trời không xanh thì....

“Yến Phong à”

một giọng nói vang lên từ phía sau nó. Một giọng nói quen thuộc. Nó không nghe lầm chứ, là giọng nói của Văn Tú mà. Là nó đã nghe lầm hay là chỉ ảo giác của nó vì quá nhớ anh thôi. Nó từ từ quay lại nhìn, người đang đứng trước mặt nó là Văn Tú. Là anh thật rồi. Anh đang ở ngay trước mặt nó. Đây không phải là giấc mơ mà là sự thật. Văn Tú nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng và hỏi khẽ

“sao vậy em không nhận ra anh nữa à”

đôi mắt của nó lúc này đã đầy nước mắt. Nó nói giọng run

“không phải...anh đã..... ”

Văn Tú bước tới gần nó và cười nhẹ

“chi là trò đùa thôi”

Nó thét lên

“vậy sao giờ anh mới xuất hiện”

rồi nó đánh vào ngực Văn Tú liên tục

“anh có biết Phong đau lòng lắm không”

Văn Tú chụp tay nó lại rồi kéo nó vào lòng và ôm chặt lấy nó và nói khẽ

“anh xin lỗi em. Yến Phong”

rồi Văn Tú hôn nhẹ trên trán nó khiến cho trái tim của nó đập loạn xạ. Nó ôm chặt lấy Văn Tú và nói khẽ

“xin anh đừng rời xa Phong nữa”

“Phong... anh thật lòng xin lỗi đã làm em khóc”

Văn Tú đỡ người nó ra và lau nước mắt cho nó rồi vuốt ve mặt nó

“em đừng khóc nữa anh sẽ đau đấy”

Nó nhẹ gật đầu

ánh nắng buổi chiều chiếu xuống khiến dưới mặt đất xuất hiện ra hai cái hình bóng đang nắm tay nhau thật chặt. Đó là nó và Văn Tú. hai người họ đang nắm tay nhau đi dạo dưới ánh nắng ấm áp với những cơn gió nhỏ nhẹ nhàng thổi qua. Nó quay mặt nhìn Văn Tú và trái tim của nó nhận ra rằng nó rất cần anh cần anh bên cạnh nó mãi mãi.

Văn Tú đưa nó về phòng trọ. đến trước cửa phòng nó quay lại nhìn Văn Tú và hỏi

“mấy tháng nay anh đã ở đâu”

Văn Tú giơ tay lên vuốt ve mặt nó và nói giọng buồn bã

“nhà anh có chút chuyện nên anh đã về dưới, anh xin lỗi vì đã để em phải lo”

Nó cúi mặt xuống và rơi nước mắt

“anh Văn Tú khi Phong nghe tin anh đã chết thì trái tim Phong... đau lắm... thật sự rất đau... ”

ánh mắt của Văn Tú chợt rất buồn và bỗng kéo nó vào lòng rồi khẽ nói

“em thật ngốc, đừng khóc vì anh nữa bởi vì anh không xứng đáng đâu”

những lời của Văn Tú khiến cho nó hơi bất ngờ, sao anh lại nói vậy chứ? không phải anh luôn muốn nó nói những lời này với anh sau. Nó đang trong vòng tay anh, nghe được tiếng tim anh đập và cảm giác thật ấm áp. Văn Tú chưa bao giờ có ý nghĩ đen tối với nó cả? anh luôn tôn trọng nó, anh chỉ muốn được ôm nó như vậy một chút thôi

..... một lúc sau Văn Tú buông Nó và nói khẽ

“khuya rồi em vào phòng đi. anh về đây”

nói rồi Văn Tú quay lưng đi. bước được vài bước thì có vòng tay ấm áp ôm lấy anh

“anh Văn Tú”

là nó. Nó ôm lấy anh từ sau lưng Văn Tú. Nó không muốn anh rời khỏi nó nên ôm thật chặt anh không buông. Nó nói giọng muốn khóc

“anh đừng bỏ Phong lại một mình. Phong sợ lắm”

Văn Tú nắm tay nó và quay người lại

“anh sẽ chờ em ngủ say mới về, được chưa”

Nó gật đầu và mở cửa phòng. Văn Tú bế nó lên giường rồi ngồi xuống bên cạnh

“em nhắm mắt lại và ngủ đi anh sẽ ngồi ở đây”

Nó gật đầu và cười rồi nhắm mắt lại ngủ. hình như có Văn Tú ở bên cạnh nó cảm thấy an toàn nên chưa được 10 phút nó đã ngủ say mất rồi, nhìn Nó ngủ say rồi Văn Tú lại nhẹ nhàng hôn trên trán nó và thầm nói

“sao em tới giờ mới có tình cảm với anh. giờ đã quá muộn rồi Phong à”

rồi Văn Tú thở dài và nhìn xung quanh căn phòng

—Sáng Hôm Sau—

Nó thức dậy tính ngồi dậy đi vào phòng tắm nhưng khi nó mới ngồi dậy thì thấy Văn Tú đang ngồi dưới đất ngủ và đang nắm tay nó thật chặt. Nó nở một nụ cười mãn nguyện. Nó không ngờ anh lại bên cạnh nó suốt đêm hôm qua, Nó chỉ cần cảm giác có người bên cạnh như vậy thôi. Nó nhẹ nhàng bước xuống giường, ngồi xuống đất nhìn Văn Tú ngủ. Nó cảm thấy thật may khi anh vẫn còn sống trên đời này và đang ở trước mặt nó. lúc này Văn Tú giật mình thức dậy vì ngồi dưới đất để đầu trên giường ngủ suốt đêm nên cổ anh rất mỏi. Văn Tú lắc đầu mấy cái cho đỡ mỏi rồi quay qua nhìn thấy nó đang nhìn mình. Văn Tú hỏi

“ủa em dậy rồi hả”

“dạ, Phong dậy cũng lâu rồi ạ”

Nó đỡ Văn Tú lên giường ngồi và nói. vẻ mặt của Văn Tú rất mệt mỏi Nó hỏi giọng lo lắng

“anh mệt lắm hả? sao anh không về”

Văn Tú lấy tay xoa xoa đầu nó

“tại em nắm tay anh chặt quá anh không muốn làm em giật mình nên ở lại đây luôn”

“ờ... Phong xin lỗi anh nha, để anh chịu khổ rồi”

Nó đỏ mặt nói. lúc đó trông nó thật dễ thương khiến cho Văn Tú không thể rời mắt khỏi nó. Văn Tú lắc đầu và cười nhẹ

“anh không sao. được bên em anh cũng vui mà”

trái tim của nó đập nhanh vì câu nói đó của Văn Tú

“—Reng —Reng—”

tiếng chuông điện thoại của Văn Tú bỗng vang lên khiến cho bầu không khí bình yên của Văn Tú và nó biến mất. Văn Tú lấy điện thoại từ trong túi quần ra xem, vừa nhìn màn hình điện thoại thì sắc mặt của Văn Tú liền thay đổi và vội nói

“anh ra ngoài nghe điện thoại cái nhé”

rồi Văn Tú bước nhanh ra ngoài nghe điện thoại, lúc này nó vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân khoảng 30 phút. Khi Nó trở ra thì thấy Văn Tú đang đứng trước cửa phòng với mặt bực mình

“anh Văn Tú. anh sao vậy”

Nó bước ra hỏi. Văn Tú nghe nó hỏi thì giật mình quay qua nhìn

“ờ... ờ.. anh không sao.. thôi chúng ta đi ăn sáng nhé Phong”

Nó gật đầu và cười vui vẻ Văn Tú bỗng kéo tay nó đi khiến mái tóc dài của nó nhẹ nhàng bay lên ra sau lưng làm cho Văn Tú thấy rõ khuôn mặt xinh xắn của nó. Nó có đôi mắt hí nhưng rất dễ thương và nó có một nụ cười tươi xinh xắn thường gây ấn tượng cho người khác. Văn Tú cũng bị mất hồn vì nụ cười tươi đó ngay lần đầu gặp nó ở tiệm bánh kiểu Pháp.

Văn Tú và nó vào một quán ăn nhỏ. Văn Tú kêu hai tô cháo thịt bò

lúc hai người ngồi chờ người ta bưng hai tô cháo ra thì Văn Tú nói với nó

“lát nữa anh đưa em đến tiệm bánh nha”

Nó cúi mặt xuống và nói giọng buồn

“Phong bị đuổi việc rồi”

Văn Tú mở to mắt nhìn nó và vội hỏi

“sao lại như vậy”

“mọi chuyện là vậy nè..... ”

Nó bắt đầu kể mình bị đuổi việc ở tiệm bánh cho Văn Tú nghe hết, khi Văn Tú nghe xong thì đập mạnh xuống bàn

“sao ông ta có thể làm vậy với em chứ? để anh đi kiếm ông ta tính sổ”

nói xong thì Văn Tú đứng dậy tính bước đi thì nó nắm tay anh lại và nói

“thôi bỏ qua đi anh Văn Tú. Phong sẽ kiếm việc khác”

Nó kéo Văn Tú ngồi xuống ghế

“anh ngồi xuống ăn sáng đi mà”

Nó nói giọng năn nỉ. Văn Tú hiểu nó không muốn gây thêm chuyện và không muốn để anh gặp phiền phức nên gật đầu và nói

“em sợ anh sẽ gặp phiền phức chứ gì”

quả thật không ai hiểu nó bằng Văn Tú cả? anh luôn hiểu nó suy nghĩ gì mà nó không cần phải nói ra. có bao nhiêu người hiểu nhau như vậy chứ? anh có phải là hoàng tử định mệnh của nó không nhỉ.

hai người họ vừa ăn sáng vừa nói chuyện vui vẻ với nhau Văn Tú vẫn quan tâm nó như trước nhưng không hiểu tại sao nó lại có cảm giác anh có chút gì khác trước, hình như anh không còn đùa giỡn và ánh mắt của anh buồn bã hơn

khi hai người họ ăn sáng xong Văn Tú thấy mệt nên muốn về nhà thọ nghỉ. Nó gật đầu và cười tươi. trước khi rời khỏi quán ăn thì Văn Tú lại nhẹ nhàng hôn trên trán nó một lần nữa. hàng động này là thế nào. là ý gì thế này vậy có phải ý anh muốn nói anh giờ là bạn trai của nó rồi không???

nhưng dù sao thì cái chuyện Văn Tú vẫn còn sống trên đời này đã làm nó cảm thấy vui và khiến cho nó có tinh thần đi xin việc hơn. sau một ngày mệt mỏi thì cuối cùng nó cũng xin được việc làm. là một Nhà Hàng cũng khá lớn

—Một Tuần Sau không —

rồi vào một buổi tối nó đi làm về đi qua Siêu Thị chỗ Văn Tú đang làm, nó tính vào mua chút đồ và gặp Văn Tú luôn. Nó vui vẻ đi thẳng vào hàng bán bánh kẹo. Nó mới cầm bọc bánh Creamo lên coi thì có hai người nam nữ nắm tay nhau đang đi trước mặt nó bỗng trái tim của nó nhói lên. người nam đó là Văn Tú. Anh đang đi cùng với người con gái khác chứ không phải là nó.

“Yến Phong”

Văn Tú khẽ gọi tên của nó khi nhìn thấy nó và cùng người con gái tên Như Ý bước tới. Nó ôm bọc bánh Creamo thật chặt để bình tĩnh

“anh...đã làm xong việc rồi à”

Văn Tú nhìn thì biết nó đang muốn khóc rồi. anh không biết làm sao bây giờ. lúc này cô gái tên Như Ý lên tiếng nói

“ừ tôi đến đón anh ấy ăn tối nhưng bạn là ai”

“mình... là...”

lúc nó chẳng biết trả lời thế nào thì Văn Tú lên tiếng nói

“em ấy tên Yến Phong là em gái tốt của anh đó Ý”

em gái tốt ư? thì ra nó chỉ là em gái của anh thôi sao? những lời của Văn Tú khiến trái tim nó cảm thấy đau. Như Ý ôm tay Văn Tú một cách tự nhiên và nói

“con gái mà tên Phong à kỳ thiệt”

Nó cười cười

“bạn là người yêu của anh Văn Tú hả”

Như Ý gật đầu và cười rồi quay sang nhìn Văn Tú bằng ánh mắt đầy tình cảm. Nó nhìn thấy Văn Tú đang bên người con gái khác thì nước mắt của nó sắp rơi. Nó liền quay mặt chỗ khác và vội nói

“Phong không làm phiền hai người nữa, Phong về trước”

rồi nó để lại bọc bánh Creamo lại và quay lưng chạy thật nhanh ra khỏi Siêu Thị. Nó vừa chạy vừa khóc. sao cái người con gái đó lại là người yêu của anh. cô gái ấy có gì hơn nó chứ? Chẳng có gì hơn nó cả? cô ấy chẳng xinh đẹp và trông chẳng giống giàu có.

“—Rầm —Đoàng—”

trời sắp mưa lớn nó rất sợ tiếng sét đánh. Nó ôm đầu chạy vào một góc. Nó ôm chặt đầu mình và khóc òa lên vì có dòng sét.

trời thật sự đổ một trận mưa lớn những hạt mưa lạnh giá khiến lòng nó đau hơn vì nhớ lại cảnh Văn Tú nắm tay người con gái khác vừa nãy. nếu anh đã có người yêu rồi vậy tại sao còn quan tâm nó tại sao còn thân mật với nó làm gì nữa nước mắt của nó càng lúc càng nhiều. lúc này có một tiếng gọi lớn trong mưa

“Yến Phong... Yến Phong”

là Văn Tú. anh đang chạy trong mưa lạnh giá tìm nó. anh vừa chạy vừa gọi... và rồi Văn Tú đã thấy nó đang ngồi một góc như một con mèo đáng thương

“Yến Phong”

Văn Tú thét lên và chạy nhanh đến ôm lấy nó vào lòng. Văn Tú ôm chặt lấy Nó và nói

“Phong, em đừng sợ có anh đây, em đừng sợ nữa”

Nó bỗng xô Văn Tú ra và thét lớn lên

“ANH KHÔNG CẦN QUAN TÂM PHONG NỮA”

nói xong thì nó tính quay lưng bỏ đi nhưng Văn Tú kịp nắm cổ tay nó lại và nói

“Yến Phong, cho anh đưa em về trước đi rồi nói, nếu không thì em sẽ bị cảm đó”

không chờ nó nói thêm gì nữa Văn Tú kéo nó đi. Văn Tú đưa nó về Phòng trọ của nó và lấy khăn ra lau cho nó

“người em bị ướt hết rồi nè”

“anh... Văn... Tú làm ơn tránh xa Phong đi”

giọng của nó lúc này run rẩy và nước mắt rơi không ngừng, Văn Tú hỏi lớn tiếng

“anh làm sao có thể bỏ mặc em được”

Nó vừa khóc vừa nói

“ta đâu là gì của nhau”

Văn Tú chắc trong lòng anh vẫn còn tình cảm với nó nên khi nghe nó nói “ta đâu là gì của nhau” thì lòng anh cũng khó chịu, Nó muốn bỏ chạy thêm một lần nữa thì Văn Tú bỗng thét lớn lên

“ANH CHỈ CÒN SỐNG ĐƯỢC HAI THÁNG NỮA THÔI”

câu nói đó của Văn Tú khiến cho bước chân nó dừng lại và quay người lại. Văn Tú bước đến gần nó và nói giọng rất buồn

“anh chỉ còn sống được hai tháng thôi Phong à. anh giờ chỉ muốn ở bên em thôi”

Nó vừa khóc vừa nói

“anh đang nói dối, anh đang nói dối”

Văn Tú ôm cánh tay nó và nói

“anh không có. Bác Sĩ nói anh bị bệnh tim chỉ còn sống được hai tháng thôi”

Nó xô Văn Tú ra và lấy tay bịt tai lại

“không? Phong không tin đâu nhất định là anh đang nói dối, anh Văn Tú đang rất khỏe mạnh ở trước mặt Phong mà”

Văn Tú thấy nó khóc đau khổ như vậy trong lòng anh rất buồn

“nếu em không tin anh thì anh đi, xin lỗi”

nói xong thì Văn Tú liền quay lưng bỏ đi, trong lúc đó nó thật sự rất bối rối không biết làm gì? nhưng chẳng hiểu tại sao nó lại ôm chặt lấy Văn Tú

“Yến Phong... ”

Văn Tú nắm tay nó và khẽ gọi. Nó vẫn ôm chặt anh như vô thức. cả chính nó cũng không biết bản thân mình đang làm gì nữa chỉ biết rằng nếu nó không giữ anh lại thì sau này nó sẽ hối hận vì để anh đi....

trời bắt đầu tạnh mưa. Nó bước ra từ Phòng tắm với một bộ đồ ngủ màu hồng, nhìn thấy Văn Tú đang ngồi trên giường trông anh rất lạnh. Nó lấy một chiếc khăn long lông và bước đến khoác lên người Văn Tú

“anh lạnh lắm đúng không? người anh bị ướt hết rồi”

Văn Tú lắc đầu và nói

“anh không sao? em tắm với nước nóng rồi chứ”

Nó chỉ gật đầu và khóc không nói gì hết. Văn Tú đứng lên lau nước mắt cho nó và nói giọng buồn

“anh xin em đừng khóc nữa mà Phong”

Nó nhìn thẳng Văn Tú và hỏi

“mọi chuyện là như thế nào anh mau nói rõ đi”

Văn Tú kéo nó ngồi xuống giường và nói

“một tuần trước là trước một ngày anh và em gặp nhau thì anh đã đi khám bệnh... Bác Sĩ nói tim anh bị gì đó chỉ còn có thể sống được hai tháng thôi nên anh... đã đến gặp em”

nước mắt của Nó vẫn rơi không ngừng

“gặp Phong làm gì anh đã có người yêu rồi mà”

Văn Tú lắc đầu và vội nói

“không phải. là Mẹ anh bắt anh phải quen với Như Ý.... nhưng... ”

“nhưng giờ anh cũng yêu cô ấy đúng không”

Văn Tú chưa nói hết câu thì nó thét lên. Văn Tú biết nó đã nhận ra tình cảm của anh dành cho Như Ý nên gật đầu. cái gật đầu của Văn Tú khiến trái tim nó thấy đau như có ai đó cầm con dao đâm vào, Văn Tú mới sống lại, mới xuất hiện trước mặt nó thôi mà vậy tại sao bây giờ anh lại sắp rời xa nó mãi mãi rồi ông trời đang trêu chọc Nó hay sao? để nó gặp lại anh, khiến cho nó nhận ra tình yêu của mình dành cho anh là thật lòng nhưng rồi để anh yêu người con gái khác và để anh sắp rời xa nó. như vậy có phải quá tàn nhẫn với nó hay không?

*****hết chương 6*****

7. Chương 7: Phong Chỉ Là Trò Chơi Của Anh

Trong lòng nó đang rất đau vì Văn Tú đã yêu người con gái khác nhưng nó vẫn bên anh với tư cách là bạn gái bí mật vì cái lý do là Văn Tú bị bệnh tim chỉ còn sống được hai tháng nữa thôi. Nó ở bên cạnh, quan tâm và chăm sóc cho Văn Tú mọi chuyện.

Nó đang làm việc ở Nhà Hàng rất bận rộn nhưng trong đầu nó toàn nghĩ đến Văn Tú không biết giờ anh thế nào. Bệnh anh có tài phát hay không? nghĩ đến đó thì nó rất lo lắng lấy điện thoại ra nhắn tin cho Văn Tú.

“anh Văn Tú, anh uống thuốc chưa”

rời gần 10 phút sau Văn Tú nhắn lại cho Nó

“anh không sao em đừng lo”

Nó ôm điện thoại và thở ra nhẹ nhõm. lúc nó đứng bên cửa sổ nhìn ra bầu trời thì...

“bạn là người mới hả?”

câu hỏi đó khiến cho nó giật mình quay người qua. người đang trước mặt nó là một chàng trai tên Nguyên Trọng. Nó dấu chiếc điện thoại ra sau lưng và nói

“à phải rồi bạn”

Nguyên Trọng nhìn nó bằng ánh mắt say mê

“mình tên Nguyên Trọng. bạn thì sao”

“Yên Phong”

Nó cười cười. Nguyên Trọng hình như đang tán tỉnh nó. đang cố đến gần nó khiến cho nó cảm thấy hơi khó chịu luôn kiếm cách tránh né cậu ta. lúc đó đang tháng sáu nên thường có những cơn mưa bất chợt.

đang làm việc thì nó nghe tiếng mưa ở bên ngoài. Nó nói thầm

“lại mưa nữa rồi, mong đừng có dòng sét”

Thanh Thủy bạn tốt của nó bước vào nhà hàng thấy nó nên lên tiếng gọi

“Yến Phong”

Nó ngược mặt lên nhìn, thấy Thanh Thủy thì nó cười vui vẻ bước đến

“là Thanh Thủy hả? lâu quá không gặp rồi”

Thanh Thủy ngồi xuống bàn và hỏi

“ừ mà sao Phong lại ở đây vậy”

Nó lấy ly nước ra và nói

“Phong đang làm việc ở đây. Thủy muốn ăn gì”

Nó đưa thực đơn cho Thanh Thủy để cô chọn món ăn nhưng lúc này lại có hai cô gái khác bước vào. Nó quay qua và vội nói

“chào quý khách”

“là bạn sao”

người đó là Như Ý người yêu của Văn Tú. Nó giờ mới nhận ra cô ta

“hai bạn vào đi. để mình đi lấy nước và thực đơn”

nói xong thì nó vội bước vào trong. Như Ý cùng cô bạn ngồi xuống. cô bạn Như Ý hỏi

“là ai thế”

Như Ý quay nhìn nó và nói

“anh Tú nói cô ấy là em gái của anh ấy nhưng mà tao nghĩ không phải em gái đâu”

Cô bạn Như Ý ngạc nhiên

“cái gì?”

“nói nhỏ thôi”

“mà sao mà nghĩ không phải”

“tao thấy ánh mắt của hai người họ có gì đó không bình thường”

“chẳng lẽ cô ấy muốn cướp mất anh Tú của mày”

“không phải chứ..”

“để tao cho cô ta một bài học”

“mày đừng làm bạ nha”

trong lúc hai cô ta to nhỏ với nhau thì nó bưng hai ly nước và hai thực đơn

“mời hai bạn chọn món ăn”

Như Ý cười nói

“cho bọn mình hai phần cơm trưa đi”

Nó gật đầu và ghi vào giấy

“vậy còn thức uống”

Như Ý nói nhỏ nhẹ

“nước cam, làm phiền Phong”

Cô Bạn vội nói

“cho tôi ly chanh đá”

Nó gật đầu và cố cười

“vâng.hai bạn đợi chút”

rồi nó quay lưng đi vào trong. Cô bạn nở nụ cười rất gian

khoảng 20 phút sau nó bưng thức ăn và hai ly nước ra.nhẹ nhàng đặt lên bàn và nói

“chúc hai bạn ngon miệng”

Cô Bạn vội nói

“tôi gọi nước chanh nóng mà”

Nó to mắt nhìn

“lúc này cô gọi nước chanh đá mà”

Cô Bạn làm dữ lên

“tôi gọi nước chanh nóng rõ ràng”

Nó phải lấy bình tĩnh lại và lấy ly nước chanh

“xin lỗi.tôi sẽ đổi lại ngay”

Thanh Thủy ngồi bên cạnh đang ăn bánh canh nghe thấy tất cả nhưng chưa kịp lên tiếng thì nó đã cầm ly nước đi vào trong mất rồi. 10 phút sau Nó bưng ly nước chanh nóng ra. Nó vừa đặt ly nước xuống bàn thì Cô Bạn lại nói

“tôi đã bảo nước ngọt rồi mà. cô làm việc cái kiểu gì vậy”

lúc này nó mới biết Cô ta cố ý làm khó nhưng đang làm việc mà biết làm sao bây giờ nên đành phải chịu thôi. Nó vẫn nói nhỏ nhẹ

“vậy tôi sẽ đổi lại”

Nó tính lấy ly nước thì Cô Bạn đã nhanh tay cầm ly nước chanh nóng tát thẳng vào người nó . Thanh Thủy và Như Ý đều hoảng hốt

“Yến Phong”

Thanh thủy chạy đến hỏi

“Phong không sao chứ”

cổ và tay của nó bị đỏ hết vì nước quá nóng. Nó lắc đầu

“Phong không sao đâu Thủy”

Như Ý đứng dậy và vội nói

“xin lỗi Phong nha, bạn của Ý nóng tính quá”

Thanh Thủy nói giọng bực bội

”tôi thấy bạn của cô cố ý làm khó Yến Phong, lúc thì gọi nước chanh đá lúc gọi nước chanh nóng, đúng là muốn gây sự mà

Cô Bạn làm dữ lên

“rồi thì sao? ai bảo cô ta muốn cướp mất người yêu của người khác làm chi”

những lời đó khiến mọi người ở trong nhà hàng đều quay qua nhìn nó. Như Ý thấy ngại quá nên vội lấy tiền ra để trên bàn

“xin lỗi Phong nha. Ý về trước”

rồi Như Ý kéo cô bạn của mình đi nhanh ra khỏi nhà hàng. Nó rưng nước mắt và cúi đầu xin lỗi những vị khách đang ở đó

“xin lỗi quý khách vì đã làm phiền bữa ăn của mọi người”

nói xong thì nó liền chạy vào trong. Thanh Thủy gọi theo

“Yến Phong... Yến Phong”

nhưng nó đã chạy vào trong mất rồi...

—Buổi Tối—

Nó về phòng trọ với vẻ mặt mệt mỏi và buồn bã

“Cốc Cốc”

tiếng gõ cửa bỗng vang lên khiến cho nó phải quay đầu lại xem

“anh có mua chút đồ ăn cho em nè”

Văn Tú đang đứng trước cửa và cầm bọc đồ ăn trên tay. Nó đứng dậy và để hai tay ra sau lưng

“anh mua gì đến vậy”

Văn Tú nhìn ánh mắt của nó thì thấy nó có vẻ có chuyện gì đó không muốn để mình biết. Văn Tú bước vào hỏi

“em có chuyện gì hả”

Nó cười cười và lắc đầu

“có gì đâu... ôi lạnh quá kiếm cái áo mặc”

nói rồi nó vội quay lưng đi tính lấy áo lạnh nhưng Văn Tú nắm cánh tay nó và hỏi

“em có chuyện gì vậy”

“đau quá”

Nó rút tay lại và la lên khiến cho Văn Tú giật mình. nhìn lại thì anh thấy tay và dưới cổ nó đầy vết phỏng nhỏ . Văn Tú hỏi giọng lo lắng

“em bị sao thế này hả Phong”

Nó lắc đầu và nói

“ạ... không sao... hồi sáng Phong không cẩn thận làm đổ ly nước nóng vào người thôi”

Văn Tú kéo nó xuống ghế và nắm tay nó nhẹ xem vết phỏng

“em đang nói dối đúng không, em đâu phải là người không cẩn thận như vậy đâu”

Nó quay mặt qua chỗ khác không nói gì cả. Văn Tú nhìn và hỏi

“có người gây sự với em đúng không, là ai hả”

Nó vẫn im lặng Văn Tú lớn tiếng hỏi thêm một lần nữa

“LÀ AI HẢ”

Nó vẫn không muốn nói nhưng thấy vẻ mặt của Văn Tú rất lo lắng nên nói

“là một vị khách khó tính thôi ạ”

Nó lại nói dối vì không muốn để Văn Tú khó xử, Văn Tú lúc này bỗng ôm ngược với vẻ mặt đau đớn. Nó hỏi giọng lo lắng

“anh Văn Tú, anh bị làm sao vậy. anh Văn Tú”

Văn Tú cố nói

“anh thấy khó thở quá”

Nó ôm cánh tay Văn Tú và rùn rùn nước mắt

“bệnh anh tài phát rồi, thuốc đâu thuốc của anh đâu rồi anh Văn Tú”

“anh... không có lấy... thuốc”

“vậy để Phong đưa anh vào bệnh viện”

“không? không cần đâu anh chỉ cần nằm nghỉ chút thôi”

Nó đỡ Văn Tú trên giường nằm nghỉ rồi hỏi giọng muốn khóc

“anh sao rồi anh Văn Tú”

Văn Tú lắc đầu và nắm tay Nó

“anh không sao... nói thật với anh đi là ai đã làm em phỏng như vậy”

Nó cúi mặt xuống và nói nhỏ

“là bạn của Như Ý. người yêu của anh đó”

Văn Tú cố ngồi dậy và hỏi

“cái gì? sao người đó làm vậy với em”

Nó đứng dậy lấy ly nước

“hình như bạn của Như Ý nghĩ Phong đang muốn cướp mất anh của Như Ý”

những lời đó đã khiến cho Văn Tú cảm thấy có lỗi với nó. anh cố bước xuống giường và bước đến ôm lấy nó

“anh xin lỗi em nhé Phong. vì anh mà em phải chịu khổ như vậy”

Nó đứng yên và bật khóc

“anh Văn Tú. Phong yêu anh... yêu anh là sự lựa chọn của Phong, vậy Phong sẽ không bao giờ hối hận”

đó là lần đầu tiên nó nói lời yêu anh, trong lòng nó cảm thấy vô cùng khó chịu khi nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Văn Tú lúc này. Nó thật sự rất rất sợ một ngày nào đó anh mất đi. rời xa nó mãi mãi thì sẽ thế nào đây. chắc là nó sẽ không yêu ai khác nữa.

sáng hôm sau nó đang làm việc ở nhà hàng thì điện thoại của nó bỗng có tin nhắn từ số lạ. Nó mở tin nhắn ra xem

“xin lỗi Phong vì chuyện hôm qua nha ”Như Ý”

Nó buột miệng nói

“là cô ấy... sao cô ấy lại biết số điện thoại của mình”

sau một hồi suy nghĩ thì nó biết chắc rằng là Văn Tú đã cho Như Ý số điện thoại của nó để xin lỗi. Nó thở dài và nhấn lại cho Như Ý

“Phong đã quên mất chuyện hôm qua rồi”

từ đó Như Ý và nó là bạn bè thường nhắn tin chơi với nhau. nhiều lúc nó cũng ra ngoài đi chơi với Văn Tú và Như Ý. Nó luôn cười tươi khi đi cùng với hai người họ nhưng mà trong lòng nó lại rất đau nhói khi nhìn thấy hai người họ thân mật ngọt ngào với nhau

mỗi khi nó nói chuyện với Như Ý luôn gọi Văn Tú là anh trai để Như Ý không hiểu lầm nhưng như vậy thì có phải nó tự làm tổn thương bản thân mình quá không chứ?

rồi vào một buổi chiều Văn Tú và nó nắm tay nhau đi dạo con đường vắng. Văn Tú bàn tay anh đang nắm chặt tay nó nhưng anh luôn miệng nhắc đến Như Ý. nói anh muốn ở bên cạnh cô ta thế nào. nói anh yêu cô ta nhiều thế nào.

anh yêu cô ta ư vậy sao còn nắm chặt tay nó. Tại sao còn muốn nó bên cạnh anh làm gì nữa chứ? nước mắt của nó bỗng rơi xuống, trái tim của nó rất đau vì câu nói “anh thật lòng yêu Như Ý” mà anh đâu có hay rằng những câu nói của anh như con dao đâm thẳng vào trái tim của một cô gái mong manh như nó. lúc này Văn Tú quay qua nhìn thì mới biết nó đang khóc

“anh cũng yêu em nữa mà”

Nó ngược mặt lên và thét lên

“anh Văn Tú đừng có gạt Phong nữa được không”

Văn Tú dơ người ra

“anh đâu có gạt em đâu”

Nó nở một nụ cười thật buồn

“Phong yêu anh thật lòng nhưng Phong muốn chia tay với anh, mình hãy chia tay đi”

nói xong nó ôm mặt mà khóc và bỏ đi mất. để một mình Văn Tú đứng ở đó!

vậy là bây giờ Văn Tú với nó không còn là gì của nhau nữa. giờ anh đã thật sự của riêng một mình Như Ý rồi, dường như nó đã thức trắng cả đêm hôm đó!

nhưng dù Văn Tú làm nó đau thế nào thì nó cũng không thể hoàn toàn cắt đứt với anh được. Nó vẫn quan tâm bệnh tình của anh. một hai ngày nó lại nhắn tin cho anh để hỏi thăm sức khỏe của anh, mỗi khi không thấy Văn Tú không trả lời thì nó lại hoảng hốt gọi điện thoại cho anh liên tục nó sợ anh xảy ra chuyện gì không may, tới khi anh nhắn lại ba chữ “anh không sao” thì nó mới nhẹ nhõm được và mới có thể làm việc tiếp được! chẳng biết nói Nó quá ngốc hay gì nữa

Nguyễn Trọng người làm chung nhà hàng với nó cứ theo nó nói thích nó hoài khiến nó muốn phát điên lên. vừa lúc đó Như Ý lại nhắn tin hỏi nó có ai để cô ta làm quen không? Nó có biết ai đâu mà giới thiệu cho cô ta đây nó đang suy nghĩ thì Nguyễn Trọng lại xuất hiện trước mặt nó nữa. trong đầu nó nghĩ rằng chỉ cần cho anh ta một người bạn mới thì anh ta sẽ không làm phiền nó nữa. nghĩ vậy nên nó đã cho Nguyễn Trọng số điện thoại của Như Ý để hai người họ làm quen. quả nhiên Nguyễn Trọng đã không làm phiền đến nó nữa.

————Hai Ngày Sau————

trong nhà hàng có một căn phòng dành cho những nhân viên nghỉ ngơi

vào giờ nghỉ trưa. Nó cầm ly nước bước vào tính nhắm mắt một chút nhưng mới ngồi xuống ghế nằm thì nó thấy điện thoại của Nguyễn Trọng đang vang lên tiếng chuông tin nhắn. Nó nhìn vào màn hình thì thấy tên Như Ý. Nó cầm điện thoại của Nguyễn Trọng lên đọc tin nhắn

“yêu chồng Trọng lắm”

vừa lúc đó Nguyễn Trọng bước vào. Nó đưa điện thoại lên trước mặt Nguyễn Trọng và lớn tiếng hỏi

“CHUYỆN NÀY LÀ THẾ NÀO”

Nguyễn Trọng lấy điện thoại lại và cười

“bọn tớ đang yêu nhau thôi mà”

“cái gì? hai người đang yêu nhau sao?”

Nó hoảng hốt hỏi. Nguyễn Trọng cười nhẹ và gạt đầu. Nó tức giận gọi cho Văn Tú.

“anh Văn Tú”

“gì em”

“anh chia tay Như Ý cho Phong ngay”

“tại sao? có chuyện gì vậy”

“Như... Ý... ”

“em mau nói đi Phong”

“cô ta đang quen với người khác”

“là ai”

“là bạn của Phong”

“ANH SẼ CHÉM CHẾT THẲNG ĐÓ”

Văn Tú hét lớn lên qua điện thoại rồi cúp máy. Nó tự đánh vào đầu mình một cái thật đau

“tại mình hết đó! mình không nên cho hai người đó làm quen”

Nó nghĩ chắc Văn Tú đang rất buồn vì anh chưa bao giờ nói chuyện kiểu hung dữ với nó như vậy nó tự trách mình rất nhiều cả buổi chiều hôm đó nó chẳng làm được việc gì?

——9 giờ tối——

vừa hết giờ làm nó liên chạy đến Siêu Thị chỗ làm của Văn Tú.đến nơi Văn Tú cũng hết giờ làm. vừa bước ra thì chạm mặt nó

“anh Văn Tú”

Nó khẽ gọi tên của Văn Tú nhưng anh nhìn nó bằng ánh mắt giận dữ rồi bỏ đi không thèm nói với nó câu nào

“anh Văn Tú... anh Văn Tú”

Nó gọi và đuổi theo Văn Tú. Nó càng gọi thì Văn Tú càng bước đi nhanh. rồi cuối cùng nó cũng nắm tay Văn Tú lại.

“anh không còn gì để nói với em nữa”

Văn Tú nói giọng lạnh lùng với nó và giật tay nó ra. Nó vội nói

“Phong xin lỗi anh tại Phong không tốt.nhưng Phong thật sự cố ý làm anh và Như Ý chia tay đâu là Như Ý đã kêu Phong giới thiệu bạn cho cô ấy”

Nó đã xin lỗi mặc dù nó không hề có lỗi trong chuyện này và cố giải thích nhưng ánh mắt của Văn Tú vẫn giận dữ. Văn Tú lắc đầu

“hừ. em không có lỗi em rất tốt em thật sự rất tốt.tốt đến mức làm anh mất người yêu, anh cảm ơn em nhiều lắm.em quá tốt”

những lời của Văn Tú đối với nó quá nặng lời. từ khi quen biết nhau anh chưa bao giờ nói nặng lời với nó như vậy mà. không phải anh là người hiểu nó nhất sao? bây giờ tại sao lại hiểu lầm nó như thế. anh vì một người mới quen không được bao lâu mà trút bỏ tình cảm suốt thời gian dài vừa qua với nó ư, tại sao chứ? có thật là cô ta quan trọng với anh như vậy không? . Văn Tú tức giận quay lưng bỏ đi nhưng đôi tay của nó lại níu kéo anh lại thêm một lần nữa. Nó đã vì anh mà cái tự trọng của một người con gái nó cũng không cần. tay nó đang nắm chặt tay anh lại và vừa khóc vừa nói

“Phong xin lỗi anh mà, xin anh đừng xúc động như vậy nữa nếu không thì bệnh của anh lại tái phát nữa đó” trong lúc đó trông nó thật tội tệt cứ mãi níu kéo tay anh lại.Văn Tú bỗng hét lớn lên

“ANH KHÔNG CÓ BỆNH GÌ CẢ? ANH GẠT EM THÔI”

nghe những lời nói đó nó đờ người ra.cái gì? anh mới nói cái gì? anh lại lừa dối nó ư. tại sao vậy hả? nhìn nó khóc nhìn nó lo lắng cho anh chắc anh cảm thấy vui lắm.

trong giây phút ấy tim của nó đau như dao cắt vậy nó cảm thấy đau lắm. một cơn mưa bất chợt lại đến.là ông trời đang khóc thay nó hay là ông quá thích trêu chọc người khác. tay nó từ từ buông tay Văn Tú ra, tay nó buông xuôi xuống, Nó cười.một nụ cười thật đau đớn. Nó lắc đầu và ghen ngào nói

“thì ra.... Phong chỉ là trò chơi của anh”

Nó bước lui lại vài bước rồi quay lưng đi. Nó bước đi như người mất hồn với những hạt mưa lạnh giá đang rơi.cái lạnh của cơn mưa đối với nó bây giờ chẳng là gì vì trái tim của nó đã biến thành băng. như đã chết mất rồi.những giọt nước trên khuôn mặt của nó dù là nước mắt hay là nước mưa cũng đều lạnh giá như nhau và nỗi sợ dòng sét của nó cũng chẳng còn nữa vì sự tổn thương của Văn Tú đã gây cho nó thật sự quá lớn rồi. Nó cứ bước đi mãi chẳng biết đang đi đâu về đâu.Nó đi dưới mưa suốt hai tiếng đồng hồ. đến trước một tiệm làm tóc rồi. Nó ngắt xiu và ngã xuống trước cửa tiệm làm tóc ấy...

8. Chương 8: Cảm Ôn Bạn . Phương Nhi

Những hạt mưa lạnh giá rơi xuống đất và tan ra một dòng nước và rồi một giọng nói bỗng vang lên

“ANH KHÔNG CÓ BỆNH GÌ CẢ? ANH GẬT EM THÔI”

Nó giật mình tỉnh dậy. Nó cố ngồi dậy và nhìn xung quanh

“đây là ở đâu”

Nó đang ở trong một phòng lạ xa và nó đang mặc một bộ đồ màu xanh da trời. màu mà nó khá không thích nhưng điều quan trọng nhất đây là ở đâu.Nó đang ở đâu đây, lúc này bỗng có một giọng ngọt ngào

“Phong đã tỉnh lại rồi hả”

Nó quay qua nhìn, là Phương Nhi cô bạn dễ thương của nó. Phương Nhi bưng chén cháo nóng bước vào và hỏi

“Phong thấy sao rồi”

Nó nhìn Phương Nhi bằng ánh mắt ngạc nhiên và hỏi giọng yếu ớt

“sao... sao Phong lại ở đây vậy Nhi”

Phương Nhi để chén cháo xuống bàn và ngồi xuống bên cạnh nó

“đây là tiệm làm tóc Ngọc Ánh.chỗ làm của Nhi tối hôm qua Phong ngắt xiu trước cửa tiệm nên Nhi đưa Phong vào đây và đã thay đồ cho Phong chắc Phong không ngại chứ”

Nó lắc đầu và gượng cười

“không đâu”

Phương Nhi thấy nó có vẻ nhiều tâm sự nên hỏi

“thật ra có chuyện gì vậy Phong”

ánh mắt của nó chợt buồn. nhớ lại những lời của Văn Tú đã nói hồi hôm qua .thì ra Văn Tú giải bệnh tim sắp chết để đùa giỡn tình cảm của nó mà thôi.thật đau lòng và đáng thương cho nó quá lúc này nước mắt cay đắng của nó lại nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt. nước mắt của nó rơi khiến Phương Nhi phải hoảng hốt và hỏi

“Yên Phong, bạn sao vậy”

“Phương Nhi à”

Nó bật khóc và ôm lấy Phương Nhi . Nó ít khi khóc trước mặt ai lắm chỉ ngoài gia đình nó và Gia Hân cô bạn thân của nó với Văn Tú người mà nó đã hết lòng yêu ra thì Phương Nhi là người cuối cùng mà nó có thể khóc òa lên như vậy thôi. như vậy cũng tốt mà cứ để nó khóc hết những ảm ức trong lòng đi còn hơn nó phải mãi gượng cười tươi trước mặt tất cả mọi người. Phương Nhi dịu dàng vuốt lưng nó và nói

“Phong cứ khóc đi sẽ thấy nhẹ lòng hơn”

Nó khóc một hồi thì ngủ thiếp đi vì quá mệt, cả ngày hôm đó Phương Nhi vừa chăm sóc cho nó vừa phải làm tóc cho khách có vẻ rất mệt mỏi nhưng cô vẫn vui vẻ với nó.cô quả đúng là một người bạn tốt thật sự của nó.

—Sáng Hôm Sau—

6h30 sáng nó vừa bước xuống giường thì Phương Nhi mở cửa bước vào với một túi đồ trên tay

“Phong dậy rồi hả”

Nó gật đầu và gượng cười Phương Nhi bước tới và đưa túi đồ trên tay cho nó

“cho Phong đó”

Nó ngạc nhiên hỏi

“cái gì vậy Nhi”

Phương Nhi cười vui và nói

“Phong xem thử đi thì biết”

Nó cầm túi đồ từ tay Phương Nhi và mở ra xem thì ra một chiếc áo đầm mới màu trắng hoạt tuyết đơn giản nhưng rất dễ thương. Nó khẽ gọi

“Phương Nhi”

Phương Nhi cười tươi và nói

“Nhi thấy chiếc áo đầm này rất hợp với Phong nên đã mua. Phong mau vào phòng tắm mặc thử đi”

Phương Nhi đẩy đẩy nó đi vào phòng tắm. rồi khoảng 30 phút sau nó bước ra Phương Nhi nhìn thấy nó bước ra thì thét lên

“Woa!!!!!!!!!! Phong đẹp quá à”

Nó mặc chiếc áo đầm xinh xắn ấy với mái tóc đen dài tới lưng thật sự rất đẹp nhưng đôi mắt của nó vừa đỏ vừa sưng khiến cho người khác thấy đau lòng thay cho nó. Nó lại gượng cười và nói

“hai ngày nay đã làm phiền Nhi quá rồi.thôi Phong đi làm nha”

Phương Nhi nhìn nó bằng ánh mắt lo lắng

“Phong ổn chứ”

Nó nở một nụ cười giả tạo và gật đầu

“Phong ổn mà Nhi yên tâm đi”

—Nhà Hàng—

Nó cứ làm tất cả mọi việc trong nhà hàng để không suy nghĩ đến Văn Tú nữa nhưng mà nói không suy nghĩ đến là được thật sao, dù nó cố gắng vui vẻ thế nào thì vết thương của Văn Tú gây ra nhói đau trong lòng nó, từ cái đêm mưa đêm xưa ấy nó và Văn Tú đã không gặp lại nhau nữa mấy người bạn chung với nó và Văn Tú nói với nó rằng anh vẫn quen với Như Ý và đang rất khỏe mạnh. nghe nói vậy nó cảm thấy vừa vui vừa đau. Nó vui vì anh vẫn đang hạnh phúc. Nó đau vì anh thật sự gạt mình. anh thật sự không hề có bệnh gì hết, sức khỏe của anh rất tốt tại nó quá ngốc nghếch mới tin tưởng anh thôi. Nó mãi làm không

thèm để ý đến ai nữa . vậy là thời gian trôi qua thật nhanh mới đó đã một tháng. trong một tháng ấy nhờ có Phương Nhi bên cạnh nó.sự quan tâm của Phương Nhi đã khiến cho nó đỡ buồn hơn

một hôm Phương Nhi tính đến nhà hàng ăn cơm và quan tâm nó luôn nhưng cô mới dùng xe máy trước cửa nhà hàng thì thấy nó đang mặc đồng phục của nhà hàng vội vàng chạy ra với đôi mắt đỏ xoe. Phương Nhi chặn nó lại và hỏi

“Yến Phong. có chuyện gì vậy”

Nó nhìn thấy chiếc xe máy của Phương Nhi thì liên nói

“Nhi làm ơn chở Phong đến bến xe đi”

Phương Nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng thấy ánh mắt của nó rất hoảng hốt nên gật đầu “lên xe đi”

Phương Nhi và nó lên xe và chạy đi

.....

.....

–Bến Xe Miền Tây–

xe vừa dừng lại nó vội xuống và chạy đi. hình như nó đang kiếm ai đó! Nó chạy khắp nơi ở Bến Xe với ánh mắt lo lắng. Nó quay qua quay lại nhìn xung quanh. thật ra nó đang kiếm ai. thật ra người mà nó kiếm đang ở đâu.Nó chạy mãi. nhưng đến khi nó chạy đến chỗ những chiếc xe đi Hậu Giang thì nó thấy hình dáng sau lưng của một người con trai quen thuộc. Nó hét lớn lên

“ANH VĂN TÚ”

người con trai ấy quay người lại, quả thật là Văn Tú không sai chút nào cả?Văn Tú và nó đứng yên nhìn nhau rất lâu. một lát sau Văn Tú lên tiếng hỏi

“Yến Phong, sao em lại biết anh ở đây”

Nó bước gần và nói

“là Yến Linh đã nói với Phong là anh sẽ về quê luôn và sẽ không lên thành phố nữa... là thật sao”

Văn Tú thở dài và gật đầu rồi nói giọng buồn bã

“ừ đúng! anh sẽ không quay lại đây nữa”

ánh mắt nó lúc này trông thật yếu đuối và nói giọng run

“anh Văn Tú...anh đừng đi... được không”

câu nói đó của nó đã khiến cho Văn Tú cảm thấy buồn buồn trong lòng. Văn Tú nhẹ lắc đầu

“anh không muốn ở đây nữa.thôi xe sắp chạy rồi anh đi đây em sống tốt nhé”

nói xong thì Văn Tú liền quay lưng đi nhưng mới đi được vài bước thì bàn tay nhỏ bé của nó nhẹ nhàng ôm lấy từ sau lưng anh

“xin anh đừng đi mà anh Văn Tú”

Nó nói rất nhỏ nhưng cũng đủ để Văn Tú nghe rõ từng chữ. Văn Tú đứng yên không nói gì hết. Nó khóc híchic và nói

“anh đã nói sẽ luôn bên Phong mà vậy sao bây giờ anh lại không thèm quan tâm Phong chứ, nếu Phong có làm gì sai thì cho Phong xin lỗi.... xin anh đừng đi mà”

Nó lại níu kéo Văn Tú thêm một lần nữa.Nó chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày vì một người con trai mà biến bản thân mình trở nên tồi tệ như vậy.

“xin lỗi em. Yến Phong”

Văn Tú gỡ tay nó ra và bước đi nhanh. Văn Tú bước đi càng lúc càng xa, xa, thật xa. anh đâu có biết nước mắt của nó rơi theo mỗi bước chân của anh và mỗi bước chân của anh như con dao đâm vào trái tim nó vậy. rồi bóng dáng của anh dần dần biến mất. Nó khóc trong đau đớn. anh có biết khi anh nói “xin lỗi” với nó càng làm tổn thương nó hơn không. vì nó thật sự không cần lời “xin lỗi” của anh. Nó chỉ muốn anh mãi bên cạnh nó như lời hứa ngày xưa anh đã từng hứa thôi.

Nó tự hỏi tại vì sao anh lại nhẫn tâm với nó như vậy thật ra nó đã làm gì sai để anh vô tình với nó như thế này, bàn tay của nó quá nhỏ bé không thể giữ anh ở lại...

Nó với khuôn mặt đầy nước mắt bước ra chỗ mà Phương Nhi đang chờ

“Yến Phong”

giọng ngọt ngào của Phương Nhi vang lên khi thấy Nó đang đằng xa Nó vội lấy tay lau nước mắt và chạy đến rồi nói

“mình về thôi Nhi”

giọng của nó lúc đó làm cho Phương Nhi cảm thấy nó đang rất đau khổ.

“Phong theo Nhi đến một nơi nhé”

Phương Nhi bỗng kéo tay nó lên xe và chạy đi

—1 Tiếng Sau—

Phương Nhi đã đưa nó đến Công Viên Giải Trí. Nó nhìn xung quanh và hỏi

“sao Nhi đưa Phong đến đây”

Phương Nhi cười mỉm và nắm tay nó

“Phong thư giãn chút đi mà đi thôi”

rồi Phương Nhi kéo nó đi chơi mấy trò cảm giác mạnh như vòng quay, tàu điện siêu tốc. dừng xe. Phương Nhi và nó chơi cả ngày nó cũng nhận ra Phương Nhi đang cố khiến cho mình vui lên nên nó đã cố nén nỗi buồn trong lòng mình lại và cười rất nhiều. Phương Nhi đang đi phía trước bỗng quay đầu lại cười tươi và nói

“ở đằng trước có bán kem ốc kìa. Nhi mua cho Phong nhé”

nói rồi Phương Nhi vui vẻ chạy đến chỗ xe kem.

Nó nghĩ thầm nếu bàn tay nhỏ bé của nó đã không thể giữ Văn Tú ở lại thì Nó sẽ học cách chấp nhận sự thật là anh đã rời xa nó nhưng may này “Nếu Gặp Lại Nhau” thì nó nhất định là sẽ xinh đẹp hơn và tái giới hơn bây giờ. Nó sẽ nở nụ cười thật tươi trước mặt anh như lần đầu gặp anh. Nó không biết có ngày đó hay không nhưng nó sẽ sống thật tốt.

sau những suy nghĩ trong lòng thì một cây kem ngọt ngào và mát lạnh xuất hiện trước mặt nó, quay sang bên cạnh thì nó thấy Phương Nhi đang cười tươi với mình

“của Phong nè”

Nó cầm lấy cây kem từ Phương Nhi và khẽ nói

“cảm ơn bạn. Phương Nhi”

Phương Nhi vừa ăn kem vừa nói

“khỏi cảm ơn. lát nữa trả tiền lại là được rồi hihi”

Nó bật cười và lắc đầu

“không phải, cảm ơn vì đã bên Phong những lúc như vậy”

Phương Nhi ôm vai nó và cười nói

“khách sáu quá rồi đó, chúng ta là bạn tốt mà”

Nó mỉm cười và rồi ăn cây kem ngọt ngào và mát lạnh của mình

*****hết chương 8*****

9. Chương 9: Xin Lỗi. Phong Chọn Cô Đơn

Hôm nay không hiểu tại sao nó đi làm rất trễ.khi nó đến nhà hàng thì đã 9h30 rồi ông quản lý đã chặn nó và la mắng nó một trận. nó đứng yên ở đó để nghe những lời thật khó nghe với suy nghĩ trong đầu đi làm trễ là do lỗi của mình mà bị la mắng chút cũng đúng thôi. lúc nó đang bị ông quản lý đáng ghét la mắng thì bỗng nhiên...

“thật ra em ấy đã đến từ sớm rồi”

một giọng nói xa lạ thốt lên từ sau lưng. theo phản ứng tự nhiên nó quay người lại nhìn, người đang đứng trước mặt nó là một anh chàng đang mặc đồng phục của nhà hàng. anh chàng ấy tên Quốc Tuấn. nó vẫn đang ngạc nhiên thì Quốc Tuấn bước tới và nói tiếp

“tại tôi bảo em ấy đi mua thịt bò ngon thôi thưa quản lý”

rồi Quốc Tuấn quay sang nó và nháy mắt với nó

“chắc loại thịt bò mà anh bảo em mua đã hết rồi đúng không”

nó nhận ra cái anh chàng Quốc Tuấn này có ý muốn giúp mình nên nó nhẹ gật đầu

“dạ đúng rồi anh”

ông quản lý nghe vậy nên không nói gì mà bỏ đi một hơi luôn, nó và Quốc Tuấn thở ra một cách nhẹ nhõm, sợ phát hiện nói dối gần chết được à. nó cười gượng và nói

“cảm ơn anh đã ra tay giúp đỡ”

Quốc Tuấn cười vui và lắc đầu

“có gì đâu Yến Phong”

nó nhìn và hỏi bằng giọng ngạc nhiên

“tại sao anh lại biết.. ”

Quốc Tuấn tựa vào cửa kính và nói

“anh để ý đến em từ lâu rồi”

lời nói và ánh mắt của Quốc Tuấn khiến cho nó thấy hơi bối rối. Quốc Tuấn bật cười khi nhìn thấy sự bối rối của nó

“anh tên Quốc Tuấn, làm trong bếp”

nó nắm lấy dây ba lô đang đeo trên vai mình để che đi sự bối rối và nói

“à chào anh”

Quốc Tuấn cười nhẹ và nói

“thôi em vào thay đồ đi rồi làm việc đi”

“dạ”

nó nhẹ gật đầu rồi quay lưng đi vào trong,

từ đó Quốc Tuấn và nó hay nói chuyện chơi với nhau, cái anh chàng này tuy chẳng đẹp trai nhưng chịu làm việc lắm,

rồi một hôm nhà hàng đang vắng khách, Quốc Tuấn bỗng nắm tay nó và khẽ nói

“anh thích em... làm bạn gái của anh nhé”

nó đờ người ra, im lặng một lúc thì nó nhẹ gật đầu đồng ý làm bạn gái của Quốc Tuấn. thật bất ngờ đúng không??? tại sao nó lại đồng ý trong khi nó không hề tình cảm với Quốc Tuấn, rõ ràng trong lòng nó chỉ có một người thôi mà, Quốc Tuấn vui mừng ôm lấy nó vào lòng

“anh vui quá, haha”

nó không cho phép Quốc Tuấn gọi nó là vợ như những đôi đang yêu nhau khác với lí do rất đơn giản là nó không thích.

nó và Quốc Tuấn mỗi ngày có vẻ rất quan tâm lo lắng cho nhau nhưng mà người khác nhìn vào chẳng thấy giống đang yêu nhau chút nào cả ? nó càng cố quan tâm Quốc Tuấn như một người yêu thật sự thì nó càng không thấy vui dù một phút thôi cũng không hề có cảm giác vui, Quốc Tuấn cũng nhận ra nó không hề vui vẻ khi bên anh ta nhưng vì lí do nào đó mà anh ta vẫn giữ nó bên cạnh...

từng ngày cứ trôi qua Quốc Tuấn càng tìm cách thân mật với nó hơn nhưng không biết tại sao nó lại né tránh và hôm đó cũng vậy.

Quốc Tuấn muốn hôn nó nhưng nó lại xô anh ta ra. thái độ của nó đã khiến cho Quốc Tuấn cảm thấy bức mình. anh ta lớn tiếng hỏi nó

“thật ra anh và em đang là gì của nhau. sao anh muốn nắm tay em muốn hôn em đều không được. anh là bạn trai của em mà”

nó nhìn thẳng vào mắt Quốc Tuấn và thét lên

“vi người mà Phong yêu không phải anh”

bây giờ Quốc Tuấn mới biết rằng trong lòng nó đã có người khác.

“anh thật lòng yêu... ”

Quốc Tuấn chưa nói hết câu thì bỗng ngất xỉu và ngã xuống đất, nó ôm lấy anh ta và lo lắng

“anh Quốc Tuấn, anh sao vậy, anh Quốc Tuấn”

—Bệnh Viện—

những người trong nhà hàng đã giúp nó đưa Quốc Tuấn vào Bệnh Viện ngay lúc nghe tiếng kêu cứu của nó, Bác Sĩ nói anh ta không có gì nguy hiểm cả, chỉ tại anh ta làm quá sức nên ngất xỉu thôi,

khi Quốc tỉnh lại thì trời đã tối rồi nhưng anh ta nhìn thấy nó đã ngủ quên bên cạnh giường bệnh của mình. anh ta đã rất vui vì ít ra thì nó cũng quan tâm anh ta trong lúc này Quốc Tuấn khẽ cười với cái suy nghĩ trong đầu là biết đâu sau này nó sẽ có tình cảm với anh ta thì sao?

“ui da”

Quốc Tuấn tỉnh ngồi dậy thì bỗng nhiên thấy đau đầu. Tiếng la của Quốc Tuấn khiến cho nó giật mình dậy. nó rất vui mừng khi thấy anh ta tỉnh lại

“anh Tuấn.cuối cùng anh đã tỉnh lại rồi”

Quốc Tuấn lấy tay ôm đầu và hỏi

“đâu anh bị sao thế này”

nó đỡ Quốc Tuấn ngồi dậy và nói

“tại lúc anh ngã dựng vào chân tủ nên bị thương chút thôi. Bác Sĩ nói không sao cả”

Quốc Tuấn bỗng nắm tay nó thật chặt và nói

“em đã chăm sóc anh đến ngủ quên chắc em mệt lắm thật cực cho em quá”

rồi Quốc Tuấn hôn nhẹ trên tay nó khiến cho nó thấy ngại ngùng

“để Phong lấy cháo cho anh ăn nha”

Nó vội rút tay lại và lấy hộp cháo để trên tủ. Quốc Tuấn hỏi

“giờ đã mấy giờ rồi Phong”

Nó lấy điện thoại từ trong túi ra xem

“dạ 22h rồi”

nghe nói vậy thì Quốc Tuấn vội nói

“đã khuya lắm rồi em về đi”

Nó mở hộp cháo ra và nói nhỏ nhẹ

“anh ăn hết cháo rồi Phong về”

nó cho Quốc Tuấn ăn uống và đợi anh ta ngủ say thì nó mới ra về. ra khỏi bệnh viện thì nước mắt của nó bắt đầu rơi không ngừng. nó cảm thấy mệt mỗi khi bên một người mà mình không hề có chút tình cảm quá rồi. nó thật sự rất mệt mỗi khi làm bạn gái của Quốc Tuấn vì nó không yêu anh ta vì người nó yêu là Diệp Văn Tú chứ không phải ai khác.nói thật lòng khi nó đồng ý làm bạn gái của Quốc Tuấn thì trong lòng nó cũng chỉ nhớ đến Văn Tú.trong lúc đó nó đã thầm gọi tên của Văn Tú. nó chỉ mong người vui mừng ôm nó vào lòng là Văn Tú chứ không phải là Quốc Tuấn.

Văn Tú. mặc dù anh đã gây cho nó một vết thương không thể nào lành nhưng ngay trong lúc này nó vẫn mong được anh ôm vào lòng và nói với nó một câu “đã có anh ở đây rồi” như xưa để nó không còn cảm thấy mệt mỏi nữa. một điều vô cùng rất đơn giản như thế mà chẳng thể nào,nó trong lúc này rơi nước mắt càng lúc càng nhiều..nó mệt mỏi đến mức muốn gục ngã xuống đường...

bây giờ nó vừa đi làm ở nhà hàng vừa đến bệnh viện chăm sóc cho Quốc Tuấn suốt hai tuần.

cuối cùng Quốc Tuấn cũng được xuất viện.nó đến đưa anh ta về nhà

vừa vào nhà thì Quốc Tuấn lại nhẹ nhàng ôm lấy nó từ sau lưng và thì thầm vào tai nó

“anh yêu em nhiều lắm Yến Phong à”

nó nhắm mắt lại và từ từ gỡ tay Quốc Tuấn rồi quay người lại

“Phong...xin lỗi anh...Quốc Tuấn...”

Quốc Tuấn đưa ánh mắt không hiểu nhìn nó

“sao em lại xin lỗi anh”

nó nghẹn ngào nói

“mình chia tay anh nhé”

câu nói đó của nó khiến Quốc Tuấn đứng như không nổi nữa. anh ta lấy tay chụp cạnh bán để mình không ngã.thấy thế nó liền đưa tay ra đỡ lấy anh ta

“sao...em lại...muốn chia tay với...anh”

Quốc Tuấn khẽ hỏi. nó dịu anh ta ngồi xuống ghế và hỏi giọng lo lắng

“anh có sao không,anh thấy không khỏe chỗ nào”

Quốc Tuấn bỗng nắm tay nó đặt lên ngực anh ta và nói

“ở đây, trái tim anh đang rất đau. anh có điểm nào không tốt hả Phong”

nó rút tay lại và lắc đầu

“không phải. anh rất tốt...nhưng Phong không có tình cảm với anh. một chút cũng không có”

Quốc Tuấn nhìn nó. bất chợt đôi mắt anh ta đỏ hoe như muốn khóc và nói

“thế mà hai tuần qua em lo lắng chăm sóc cho anh...anh đã nghĩ em sẽ từ từ chấp nhận anh”

nó thở ra một cái và nói

“Phong đã mệt mỏi lắm rồi...chia tay là cách tốt cho cả hai”

nói rồi nó đứng dậy và quay lưng đi, lúc này Quốc Tuấn đứng lên và hét lên

“người đó đã bỏ em rồi mà”

nó nhẹ quay người lại và mỉm cười

“Phong biết. nhưng xin lỗi. Phong chọn cô đơn”

nói xong nó bước đi một cách vô tình. để Quốc Tuấn ở lại một mình trong nỗi buồn đau. nó không phải đang giải vờ quan tâm anh ta khi trong bệnh viện. Sự quan tâm của nó dành cho anh ta thật lòng nhưng tiếc rằng trái tim của nó thật sự không yêu anh ta. bên nhau tiếp thì chỉ làm cả hai tổn thương thôi

sau đó nó lại bước vào một cuộc tình tay ba khác. lần này nó thích người con trai ấy nhưng nó lại không muốn một hạnh phúc trên nỗi đau của cô gái khác. như vậy thật tàn nhẫn. vậy nên nó quyết định hẹn người con trai đó ra ngoài gặp mặt.

ở trong công viên lúc này có một người con trai khá đẹp trai như một hot boy đang đứng chờ ai đó đến.

“Phong có chuyện với anh. anh ra công viên lúc 5h30 nha”

cậu cảm thấy giọng nói của nó qua điện thoại có gì đó lạ. không giống như thường ngày nên cậu rất lo. chờ rất lâu cậu mới thấy nó đến. nó bước đến chỗ mà người con trai ấy đang đứng và nói

“xin lỗi anh nha tại nhà hàng có nhiều việc quá”

người con trai ấy nở nụ cười tươi với nó

“à không sao? trán em nhiều mồ hôi quá để anh lau cho”

rồi cậu lấy khăn giấy ra lau cho nó nhưng nó né qua và bước qua chỗ khác

“Phong có chuyện quan trọng muốn nói với anh”

cậu nhìn nó và nói

“chuyện gì. em nói đi”

Nó vẫn không quay mặt lại nhìn cậu. nó khẽ nói

“Phong cảm thấy chúng ta không nên gặp mặt nhau nữa và nghĩ liên lạc với nhau luôn đi”

những lời của nó vừa nói ra đã khiến cho cậu phải hốt hoảng hỏi

“tại sao. em không thích anh sao”

nó quay lại bất chợt và hét lên

“phải! Phong không thích anh vì anh đã có vợ tương lai ở nhà rồi”

Cậu nắm tay nó và nói

“anh sẽ chia tay với cô ấy mà”

Nó giật tay cậu ra và nói

“nhưng Phong không muốn làm cứng ấy bị tổn thương. anh hiểu không?”

Cậu lắc đầu và nói

“nhưng anh thích em thật lòng”

“nhưng tôi không thích anh”

nó lớn tiếng nói một cách lạnh lùng. sự lạnh lùng của nó đã khiến cho con người con trai ở trước mặt nó cảm thấy nhói tim. cậu không hiểu tại sao nó có thể lạnh lùng. vô tình với mình như vậy, rõ ràng nó cũng thích cậu mà. cậu chưa kịp nói gì thì nó lại nói tiếp

“anh nghĩ tôi thích anh thật ư. xin lỗi tôi chỉ xem anh là bạn bè thôi nhưng không ngờ anh lại khờ như thế này”

lúc này cậu tiến gần nó và cười kinh dị

“Trần Yến Phong, em biết không? em xinh đẹp như một nàng công chúa nhưng mà trái tim em quá vô tình. nói đúng hơn là em không có trái tim”

nói xong thì cậu lướt qua nó như người không quen biết...nãy giờ nó không dám nhìn thẳng cậu tại vì nó đang nói dối. đã gạt cậu. lúc này nó nở nụ cười tươi nhưng hai hàng nước mắt lại nhẹ nhàng rơi...nó thích cậu thì đã sao. bên cậu đã có một cô gái tốt. hai người họ là thanh mai trúc mã. đã được hứa hôn từ nhỏ. nếu cô ấy mất đi cậu thì có thể không sống được nữa. còn nó thì khác. không có ai bên cạnh thì nó vẫn vui vẻ sống trong sự cô đơn cũng không sao...và hơn nữa vết thương của Văn Tú đã gây cho nó vẫn nhói đau. nó vẫn nhớ anh từng đêm. chẳng lẽ cả đời này nó không thể quên được Văn Tú và mãi không có hạnh phúc trong tình yêu hay sao....

*****hết chương 9*****

Phần này có thể hơi bí mật một chút nhưng người con trai ấy sẽ xuất hiện lại trong mấy phần sau, giờ cho sự giới thiệu chút về vài nhân vật mới sẽ xuất hiện ngay phần sau nhé

Nguyễn Thị Yến Linh 16t. là tình yêu đầu của Văn Tú, cũng là bạn tốt của nó.

Khúc Thanh Nhân 15t, là em gái kết nghĩa của nó và ở kế bên phòng trọ nó.

Trần Anh Thư 15t, vừa là đồng nghiệp vừa là bạn tốt sau này.

và nhân vật nữ chính với nam chính thứ hai của chúng ta,

Huỳnh Gia Hân 18t, Phan Bảo Nguyên 20t.

, bạn thân của nó, sẽ trở lại trong phần sau,

Sứ mời m.n đọc tiếp chương 10 nhé ^___^ hi

10. Chương 10: Niềm Vui Trong Tình Bạn

Tại sân bay thành phố có một cô gái xinh đẹp với chiếc áo sơ mi trắng và quần jean trông cô khá lịch sự. cô lấy tay nét mái tóc dài qua một bên vai và nói một mình

“cuối cùng về tới Việt Nam rồi..không biết cô bạn ngốc của mình dạo này thế nào rồi ta”

nói rồi cô kéo hành lý lên chiếc taxi đợi sẵn...

ở một bên khuôn cửa sổ màu trắng bị phai màu theo năm tháng có một cô bé thân hình nhỏ nhắn đang ngồi nhìn ánh nắng buổi sáng với vẻ mặt buồn bã.

đó chính là nó. Yến Phong, cô gái luôn một mình, lẻ loi và cô đơn đều ở trong phòng nó, hạnh phúc chưa bao giờ đến với nó cả?

vì một người con trai mà nó đã lạnh lùng vô tình với những chàng trai khác nói yêu thương nó, không phải nó muốn làm đau người khác đâu mà nó vô tình là vì muốn bảo vệ bản thân tránh khỏi những sự tổn thương trong tình yêu thôi...

lúc này có tiếng bước chân. đang tiến tới phòng nó và rồi....

Yến Phong

một giọng quen thuộc đang gọi tên của nó, không nghe lầm đó chứ? đây là....

nó không suy nghĩ gì nữa liền quay qua nhìn... trong lúc này đôi mắt của nó từ từ khép lại và hai hàng nước mắt vui mừng nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt nó

“Gia Hân”

nó thét lên và chạy tới ôm lấy người ở trước mặt, người con gái đó chính là Gia Hân bạn thân nhất của nó từ trước tới giờ,

Gia Hân bỏ hành lý xuống và ôm lấy nó rồi nở một nụ cười thật tươi. nó vừa khóc vừa cười

“cuối cùng Hân cũng về rồi, hay quá, hihi. có biết Phong nhớ Hân nhiều lắm không hả?”

Gia Hân đỡ người nó ra và mỉm cười

“tại người ta có việc phải qua Mỹ chứ bộ, Hân cũng nhớ Phong lắm đó!”

nó kéo Gia Hân ngồi xuống giường và hỏi

“Hân dạo này khỏe chứ?”

Gia Hân lau nước mắt cho nó và cười mỉm

“vẫn chưa có chết hihi”

nó đánh Gia Hân một cái nhẹ và nói

“Hân này. nói bậy bạ hoài”

Gia Hân nhìn nó và cười cười

“vậy còn Phong thì sao, có anh nào chưa”

“Hân à”

nó bật khóc và ôm lấy Gia Hân. bị ôm bất ngờ Gia Hân hơi hoảng hốt và hỏi

“Yến Phong. có chuyện gì vậy”

nó bắt đầu kể cho Gia Hân nghe hết chuyện của nó với Văn Tú...

sau khi nghe xong thì Gia Hân nói giọng bực mình

“Hân không ngờ Văn Tú lại như vậy. thật quá đáng”

nó cứ khóc mãi. nhìn thấy nó bị tổn thương nhiều như vậy Gia Hân ôm nó vào lòng và vuốt tóc nó

“Yến Phong à đừng tin bọn con trai nữa. Hân sẽ luôn bên Phong mà”

nó nhìn Gia Hân và nhẹ gật đầu. rồi từ hôm đó nụ cười tươi đã trở lại với nó, có lẽ Gia Hân là chỗ tựa tinh thần của nó và là người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời này nó.

Bảo Nguyên (bạn của nó) và Gia Hân thường rủ nó ra ngoài chơi thư giãn, nhưng Bảo Nguyên với Gia Hân vẫn oan gia như trước đây. gặp là cứ cãi. đang đi trên đường thì Bảo Nguyên lên tiếng trêu chọc Gia Hân

“thấy người ta ở nước ngoài về xinh đẹp hơn, mà sao Hân ở nước ngoài về không xinh đẹp hơn còn xấu hơn xưa vậy”

Gia Hân quay lại và hỏi giọng tức giận

“Hân đẹp hay xấu có liên quan đến Nguyên không?”

Bảo Nguyên cười mỉm

“à không? tại Nguyên buột miệng hỏi vậy thôi”

Gia Hân quay mặt qua chỗ khác

“hừ.cái đồ khó ưa”

nó bật cười và chạy đến giữa Gia Hân với Bảo Nguyên rồi nói

“thôi hai người dừng cãi nữa mà.chúng ta đến siêu thị phìa trước ăn gì đó nha”

Gia Hân gật đầu và nói

“ừ cũng được”

Gia Hân nắm tay nó đi đến siêu thị phìa trước. Bảo Nguyên sửa mắt kính lại và nở nụ cười vui rồi đi theo vào siêu thị.

bước vào siêu thị thì gặp Tân Vũ (anh kết nghĩa của nó) đang ngồi uống nước. thấy nó bước vào thì Tân Vũ lớn tiếng gọi

“Yến Phong”

rồi chạy đến gần nó.thấy Tân Vũ thì nó rất vui

“anh hai Vũ.lâu quá không gặp anh rồi”

Tân Vũ cười và gật đầu

“ừ,các em vào trong đi chúng ta vừa uống nước vừa nói chuyện nha”

nó và Gia Hân với Bảo Nguyên gật đầu và bước vào trong cùng Tân Vũ ..sau khi kêu nước uống thì Tân Vũ hỏi

“Phong,dạo này em làm việc gì vậy”

nó nói giọng hơi buồn

“dạ Phong đang làm việc ở nhà hàng ạ”

nó bây giờ cũng không xứng “em” với Tân Vũ nữa sao.Tân Vũ là người anh trai nó mến nhất mà.vậy mà nó cũng có thể lạnh lùng với anh ấy được ư. cách nói chuyện của nó nãy giờ khiến cho Tân Vũ ngạc nhiên ra mặt.

“Phong...sao em lại....”

Bảo Nguyên đang ngồi kê bên thấy vậy liền giả bộ ngã lưng vào ghế để nói nhỏ với Tân Vũ

“anh Vũ.đừng hỏi em ấy gì hết.khi nào có cơ hội em sẽ nói cho anh biết”

Tân Vũ nhẹ gật đầu.nó nhìn và hỏi

“sao vậy.anh muốn hỏi gì Phong vậy”

Tân Vũ giật mình và nói

“ờ...anh tính hỏi em có muốn làm ở tiệm bánh nữa không? ”

nó có vẻ vui nhưng rồi lại chợt buồn nói

“Phong muốn...nhưng ông chủ...”

Tân Vũ bật cười và nói

“anh đã nghĩ làm ở tiệm bánh Pháp đó rồi”

nghe nói vậy nó liền hoảng hốt hỏi

“sao vậy anh hai Vũ. vì Phong mà ông chủ đã đuổi việc anh sao”

Tân Vũ nhẹ gật đầu và nói

“sau em đi thì ông đuổi việc anh luôn nhưng không sao.tiệm bánh Savory đã mời anh về làm.ông chủ tiệm bánh Savory rất tốt.hay là mai em đến xin việc thử đi”

nói rồi Tân Vũ đưa địa chỉ của tiệm bánh Savory cho nó,Gia Hân vui mừng nói

“hay quá,Phong lại được làm trong tiệm bánh như ước mơ rồi”

nó cười nhẹ và gật đầu.bồn người họ uống nước xong thì Tân Vũ và Bảo Nguyên đi về trước. nó thì đi dạo phố với Gia Hân tiếp , đang đi thì có một cô gái chạy đến và gọi tên của nó

“Yến Phong....”

Gia Hân và nó cùng quay qua nhìn.thì thấy có một cô gái đang chạy đến.nó chưa gặp cô gái ấy bao giờ cả? sao cô lại biết tên của nó.đang suy nghĩ thì cô gái ấy lên tiếng nói

“mình là Yến Linh đây Yến Phong”

nó đã nở nụ cười vui mừng

“là bạn thật sao Yến Linh.hay quá cuối cùng Phong cũng gặp Linh rồi”

thì ra cô gái ấy là Nguyễn Thị Yến Linh bạn chung của Văn Tú và nó nhưng nó chỉ nói chuyện với Yến Linh qua điện thoại thôi nên nó chưa biết mặt Yến Linh.đây là lần đầu tiên nó là Yến Linh gặp mặt nhau...Gia Hân lúc này lên tiếng hỏi

“ai vậy Phong”

nó quay sang Gia Hân và nói

“à đây là Yến Linh của anh...Văn Tú...và Phong đó ”

Gia Hân nhận ra khi nhắc đến Văn Tú nó hơi buồn nên cô nhẹ gật đầu chào Yến Linh và cố vui vẻ nói

“Linh cũng xinh quá chứ?”

rồi nó quay sang Yến Linh và cười tươi

“còn đây là Gia Hân người bạn thân của Phong đó Linh”

Yến Linh vui vẻ nói

“oh đã nghe danh từ lâu mà giờ được gặp mặt.Phong nói không sai,Hân quá thật rất xinh đẹp”

“xinh gì đâu.tại Phong nói quá lên thôi.hihi”

Gia Hân hơi đỏ mặt và nhìn sang nó rồi cười nói. Yến Linh cười nhẹ và đưa tay về phía Gia Hân

“chúng ta làm bạn nhé”

Gia Hân nhẹ gật đầu và bắt tay với Yến Linh

“ừ làm bạn nha,hihi”

nó đứng giữa Gia Hân và Yến Linh cười nói

“hai người làm bạn với nhau cũng được nhưng cấm làm bạn thân”

rồi nó khoác vai Gia Hân và cười thật tươi

“vì Hân là của Phong.hihi”

tính trẻ con của nó khiến cho Yến Linh và Gia Hân phải bật cười,Yến Linh vừa cười vừa nói

“xem Phong nói kìa Hân”

Gia Hân đánh vào trán nó một cái nhẹ và nói

“Hân cũng bó tay với cô bạn ngốc này rồi Linh à”

nó và Gia Hân với Yến Linh cười nói vui vẻ với nhau, rồi Gia Hân chợt nhớ ra cái gì đó thì liền nói

“Phong và Linh ở đây chờ Hân chút nha.Hân qua kìa mua cái này”

nó cười và nhẹ gật đầu

“ừ Hân đi đi”

Gia Hân quay lưng bước đi...

lúc này chỉ còn Yến Linh và nó ở đó! Yến Linh hỏi

“lần trước Phong có gặp được anh Tú không? ”

ánh mắt của nó chợt buồn.nó khẽ nói

“có! nhưng mà....”

“nhưng sao Phong”

Yến Linh vội hỏi.nó gượng cười

“Phong đã nín kéo anh Văn Tú nhưng anh ấy lại nói không muốn ở đây nữa”

Yến Linh vỗ nhẹ trên vai nó và nói

“Linh cảm thấy Tú yêu thương Phong thật lòng đó!”

nó hơi hoảng hốt.vì nó biết Yến Linh đã từng yêu Văn Tú.nó khẽ nói

“Yến Linh à.không phải như...”

“đúng là mình đã từng yêu anh ấy nhưng những lời mà mình mới nói là thật..có một lần mình đã vô tình nhìn thấy anh ấy ngồi nhìn hình Phong trong điện thoại rất lâu.cũng nhờ thấy hình Phong nên lúc này mình mới nhận ra Phong ”

nó chưa nói hết câu thì Yến Linh đã vội nói. những lời của Yến Linh mới nói ra khiến cho trái tim của nó nhói đau.cái gì? anh đã từng ngồi nhìn hình nó rất lâu thật sao? Văn Tú yêu nó thật ư.nhưng tại sao anh lại thay đổi.... ánh mắt của nó trong lúc này rất buồn bã.Yến Linh hỏi khẽ

“Phong thật sự yêu anh Tú như thế sao”

nó gật đầu và nhắm mắt lại

“ừ phải! Phong thừa nhận.Phong yêu anh Văn Tú”

Yến Linh thở dài

“sao phải khổ vậy”

nó lấy tay nét mái tóc trước và bước đi vài bước.nó cười gượng

“Phong không sao ^^ ”

Gia Hân đứng bên kia đường lớn tiếng gọi

“Phong.. Linh”

Yến Linh và nó quay lưng lại nhìn. Yến Linh cười và nói

“Hân về rồi kìa Phong”

Gia Hân cười và chạy qua đường.vừa lúc đó có một chiếc xe hơi đang chạy rất nhanh.đang lao tới chỗ Gia Hân. nó hoảng hốt hét lớn lên

“cẩn thận đó Gia Hân”

ngay thời điểm này nó không suy nghĩ gì đã chạy ra xô Gia Hân ra khỏi nguy hiểm. Gia Hân té ngã xuống đất rất mạnh. Tới khi cô quay đầu lại ngắm nhìn thì thấy nó đang đứng trước tử thần...chiếc xe đã sắp dừng nó rồi vậy mà nó cứ đứng yên ở đó! cái cảnh ấy khiến cho Gia Hân và Yến Linh ở hai bên đường phải hoảng hốt thét lên cùng lúc

“YẾN PHONG”

còn nó thì nhắm mắt lại để số mệnh an bài...

khoảng cách chiếc xe với nó không còn xa nữa.

rất gần....rất gần....gần tới rồi....gần dừng nó mất rồi....hãy làm sao đây bây giờ.....

“.....”“.....”

< đâm=“”>

có người đã ôm lấy nó và cùng nó ngã xuống bên Gia Hân..đó là Phương Nhi (cô bạn tốt của nó) Gia Hân và Yến Linh vui mừng chạy đến. Phương Nhi đỡ nó ngồi dậy và hỏi

“Phong không sao chứ? ”

nó nhẹ lắc đầu.có lẽ vì quá hoảng sợ nên trông nó như người mất hồn vậy...đến khi nghe tiếng của Gia Hân thì nó bắt đầu tỉnh lại,

“Phong có sao không?”

Gia Hân ôm lấy nó và vừa khóc vừa hỏi,nó nhẹ lắc đầu và đỡ người Gia Hân ra

“Hân có sao không? có bị thương ở đâu không Hân”

Gia Hân lắc đầu và nói

“Hân không sao hết.sao Phong lại ngốc như vậy hả? sao lại xô Hân ra chứ? nguy hiểm lắm”

nó đứng lên cùng Gia Hân và nói

“vì Hân rất quan trọng với Phong”

Yến Linh bước tới đỡ Phương Nhi đứng lên,những lời của nó vừa nói ra không ít thì nhiều gì cũng khiến cho Yến Linh và Phương Nhi,hai cô bạn tốt của nó cảm thấy buồn....

—Sáng hôm sau—

nó đã dậy từ 6h.làm VSCN khoảng 30 phút , rồi nó vội vã chạy ra khỏi phòng Trọ nhưng nó vừa bước ra cửa phòng thì nó đã nhìn thấy phòng bên cạnh có người mới đến,vào lúc này bên trong phòng có một cô gái bước ra.cô gái ấy trông rất dễ thương với chiếc áo bà ba màu hồng

đó là (Khúc Thanh Nhân 15t ở dưới quê mới lên) Thanh Nhân cười nhẹ và cúi đầu chào nó

“em chào chị ạ”

không biết tại sao nó lại cảm thấy quý Thanh Nhân dù mới gặp mặt thôi,nó nở nụ cười tươi và bước tới

“cưng mới dọn đến hả?”

Thanh Nhân gật đầu và nói

“ạ..em tên Thanh Nhân từ quê mới lên ạ”

nó vẫn giữ nụ cười tươi trên môi và nói

“chị tên Yến Phong”

rồi nó bấm điện thoại lên xem thì mới biết đã sắp 7h mất rồi,nó vội nói

“à chị xin lỗi sắp 7h rồi chị đi làm nha”

nói rồi nó chạy đi một hơi....

_____ tại tiệm bánh Savory_____

nó theo địa chỉ mà hôm qua Tân Vũ đưa,nó đã thấy một tiệm bánh thật lớn và có nhiều loại bánh ngọt.nó vui vẻ bước vào trong.. Tân Vũ đã chờ nó này giờ nên vừa thấy nó bước vào thì anh ấy liền chạy ra

“Yến Phong .em đến rồi hả?”

nó vội nói

“ạ Phong xin lỗi tại xe đông quá”

Tân Vũ lắc đầu và cười

“không sao.để anh đưa em vào gặp ông chủ nha”

“ạ”

nó nhẹ gật đầu và đi cùng Tân Vũ vào trong. tiệm bánh lớn thật.bên trong có năm căn phòng lớn. một phòng làm bánh,một phòng nấu ăn riêng.một phòng nghỉ cho cách nhân viên.một phòng thay đồ.một phòng của ông chủ Hoàng. và Tân Vũ đang đưa nó đến căn phòng ông chủ ấy

“cốc...cốc...”

Tân Vũ gõ cửa phòng.bên trong có một giọng nói vang ra

“vào đi”

Tân Vũ mở cửa bước vào và nói

“ạ.em gái của con đến rồi ạ”

nó bước vào với nụ cười tươi nhưng chút gì đó lo lắng.người đang đứng ở trước mặt nó là một đàn ông to con và rất sang trọng

.ông chủ Hoàng lúc này lên tiếng nói

“chào con.ta họ Hoàng nên mọi người gọi ta ông chủ Hoàng.con có thể cho ta xem hồ sơ của con được không?”

nó rất bất ngờ với cách nói chuyện thân thiết của ông chủ này.nó lấy hồ sơ từ ba lô ra đưa về phía ông chủ Hoàng và nói giọng bối rối

“ạ...đây ạ...”

ông chủ Hoàng cầm hồ sơ của nó xem.Tân Vũ nói vào

“Yến Phong.em ấy thật sự rất giỏi ạ”

ông chủ Hoàng gật đầu và hỏi nó

“thế con có thể làm từ bữa nay chứ?”

nó đơ người ra không tin được vào tai mình.không cần trả lời gì và không cần thử việc mà đã được nhận vào làm rồi ư,.. Tân Vũ cười tươi và nói

“còn không mau cảm ơn ông chủ đi”

nó giật mình và nở nụ cười vui mừng

“ạ cảm ơn.con cảm ơn ông chủ Hoàng ạ”

ông chủ Hoàng cười và gật đầu

“Vũ.đưa cô bé lấy đồng phục đi”

Tân Vũ gật đầu và nói

“ạ.....đi theo anh đi Phong”

Tân Vũ dẫn nó vào căn phòng nghỉ dành cho nhân viên và lấy hai đồng phục đưa cho nó

“nè em gái”

nó cầm hai đồng phục và khẽ hỏi

“anh vẫn xem Phong là em gái sao”

Tân Vũ xoa đầu nó và cúi người xuống rồi giọng ầm áp

“em luôn là em gái ngoan của hai mà”

nó thấy vui vì câu đó.Tân Vũ cười và nói

“thôi hai ra ngoài nha.em gái thay đồ đi”

“dạ anh”

nó nhẹ gật đầu. Tân Vũ quay lưng đi làm việc của mình.nó ôm hai đồng phục vội vào qua phòng thay đồ và đã va vào một nhân viên nữ tên (Trần Anh Thư 15t)

nó hốt hoảng nói

“xin lỗi bạn,mình không cố ý”

Anh Thư nhìn nó rồi cười nhẹ

“không sao? bạn mới vào làm hả? ”

nó gật đầu và nói giọng vui vẻ

“ừ đúng vậy.mình tên Yến Phong sẽ làm ở đây.có gì thì xin bạn chỉ dạy thêm”

Anh Thư cười cười và nói

“mình là Anh Thư. bạn khách sáo quá”

nó là người rất nhạy cảm.nên nó vừa nhìn vào đôi mắt của Anh Thư thì nó cảm giác được rằng Anh Thư có nhiều tâm sự không thể nói ra...

—11h trưa—

nó đang rất vui khi được làm công việc mình yêu thích.ở tiệm bánh Savory này có nhiều loại bánh ngọt hơn ở tiệm bánh Pháp mà nó đã từng làm..Gia Hân và Phương Nhi với Yến Linh lúc này chạy vào tiệm với nụ cười tươi.nó hỏi giọng ngạc nhiên

“sao mọi người lại đến đây”

Gia Hân chạy đến khoác vai nó và cười nói

“đến bắt Phong mời ăn cơm”

nó nhìn và hỏi

“tại sao lại là Phong”

Phương Nhi cười vui và nói

“ý là đi ăn mừng vì Phong có việc làm đó mà”

nó nhõng nhẽo nói

“hìc..người ta chưa có lương mà”

Yến Linh vui vẻ nói

“thôi đừng giỡn nữa.đi nhanh đi”

“chờ Phong chút”

nó nói rồi vội chạy vào trong.Yến Linh buộc miệng hỏi

“Phong đi đâu thế”

sau vài phút nó kéo tay Anh Thư ra và nói

“bạn đi ăn trưa với tụi mình nha Thư”

Anh Thư nhìn đám người Gia Hân rồi thấy ngại

“thôi Thư không đi đâu”

Phương Nhi bước đến và nói

“bạn đi ăn với tụi mình đi.đừng ngại mà”

Gia Hân và Yến Linh đều nở nụ cười tươi trên môi khiến cho Anh Thư đỡ ngại hơn.

“ừ cũng được ”

Anh Thư nhẹ gật đầu. thế là nó vui vẻ cùng bốn cô bạn của mình ra khỏi tiệm bánh.nó nắm tay Gia Hân và hỏi

“sao mọi người biết Phong được nhận vào làm mà đến rủ Phong ăn mừng vậy”

Gia Hân cười tươi

“vì Hân có niềm tin ở Phong”

Phương Nhi cũng cười tươi và nói giọng dịu dàng

“Nhi cũng vậy ^^hi”

ngay lúc này nó đã nhận ra rằng dù nó không có hạnh phúc trong tình yêu nhưng niềm vui trong tình bạn. nó đã có.như vậy thôi với nó đã quá đủ rồi....

*****hết chương 10*****

11. Chương 11: Chúng Ta Vẫn Là Bạn Mà

Từ khi nó được nhận vào làm ở trong tiệm bánh Savory và có bạn bè bên cạnh thì nó không còn buồn bã như trước nữa mà thay vào đó là những nụ cười tươi. nó với cô bạn mới Anh Thư nói chuyện với nhau rất hợp.hai người vui vẻ làm việc cùng nhau....

thời gian cứ vô tình trôi qua thật nhanh.mới đó đã một tháng..

rồi một hôm tiệm bánh đang rất đông khách thì có một đôi nam nữ bước vào khiến cho các nhân viên trong tiệm phải “woa” lên cùng một lúc.

“ôi đẹp trai quá đi.hihi”

các nhân viên nữ to nhỏ với nhau khiến cho nó tò mò ngược mặt nhìn.vừa nhìn thấy đôi nam nữ ấy thì nó hơi hốt hoảng buột miệng

“Huy. Vy”

đôi nam nữ ấy tên (Huỳnh Hoàng Huy 20t và Nguyễn Ngọc Vy 15t,hai người bạn cũ của nó). Hoàng Huy và nó đứng nhìn nhau với một câu nói vang bên tai

“Trần Yến Phong. em xinh đẹp như một nàng công chúa nhưng trái tim em quá vô tình”

ánh mắt của Hoàng Huy nhìn nó rất lạnh lùng.thấy ánh mắt lạnh lùng ấy thì nó biết Hoàng Huy vẫn giận nó vì đã từng làm cậu đau...lúc này Ngọc Vy vui mừng gọi

“chị Yến Phong”

rồi chạy đến ôm lấy nó.

“Ngọc Vy.lâu quá không gặp. Vy khỏe chứ?”

nó hỏi.Ngọc Vy buông nó ra và vui vẻ nói

“dạ.em khỏe ạ,còn chị thì sao?”

nó gượng cười và nói

“chị vẫn bình thường Vy à”

Hoàng Huy bước đến và cười kinh dị và “hừ ” một cái.nó nhìn và hỏi

“Huy khỏe không?”

Hoàng Huy cười lạnh lùng và nói

“cũng nhờ phước của em mà anh vẫn khỏe”

Ngọc Vy quay qua nhìn Hoàng Huy bằng ánh mắt không hiểu và hỏi

“anh. sao có thể nói như thế với chị Phong”

nó phải gượng cười và vội nói

“Huy đang giận với chị đó mà Vy”

Hoàng Huy khoác vai Ngọc Vy và khẽ cười

“đúng rồi anh chỉ giận với Phong chút mà.thôi mau mua bánh đi”

Ngọc Vy nhẹ gật đầu và cười.nó cười nói

“hai người đẹp đôi thật đó!”

“đường nhiên rồi.chứ không lẽ đẹp đôi với em sao”

Hoàng Huy vừa cười vừa nói.trông cậu ta thật giống đang nói giận với nó nhưng chỉ có một mình nó mới hiểu.đó là những lời giận trách của cậu ta dành cho nó.Ngọc Vy cười và nói

“chị Phong lấy đùm em một cái bánh sô-cô-la đi”

“được.Vy đợi chị chút nha”

nó nói rồi chạy đến tủ bánh.Hoàng Huy nhìn nó bằng ánh mắt lạnh lùng nhưng trong lòng lại chột buồn.một nỗi buồn không thể tả bằng lời,cảm giác như muốn đánh nhưng không nỡ ra tay... sau vài phút nó bước ra với một hộp bánh xinh xinh trên tay và nói

“của Vy đây”

“dạ,bao nhiêu tiền vậy chị.anh Huy.cầm đùm em đi”

Ngọc Vy vừa nói vừa tìm kiếm tiền trong bóp. Hoàng Huy lấy hộp bánh từ tay nó mà cứ lạnh lùng.nó cười và nói

“150 ngàn á Vy”

Ngọc Vy đưa tiền cho nó và cười tươi

“dạ cho em gửi ạ”

Hoàng Huy vẫn lạnh lùng và nói

“mình đi thôi Vy.trễ rồi”

Ngọc Vy gật đầu và cười nhẹ

“tụi em đi nha chị Phong”

nó vui cười nói

“ừ chào Vy”

Hoàng Huy và Ngọc Vy bước ra khỏi tiệm bánh. nó thở dài nhẹ nhõm và lấy tay nét mái tóc trước của mình qua một bên.rồi nó quay lưng đi vào trong.Anh Thư bước đến và hỏi

“hai người đó là ai vậy”

nó cười cười và nói

“bạn cũ thôi”

Anh Thư nhận ra nó đang rất buồn

“Phong sao vậy”

nó khoác vai Anh Thư và cố vui vẻ nói

“có gì đâu...mà lát nữa đi ăn trưa với Phong nha”

Anh Thư nhìn và hỏi

“Hân đâu mà sao không đi ăn với Phong”

nó vừa lau mặt tủ bánh vừa hỏi

“bộ Thư không muốn đi ăn trưa với Phong hả?”

Anh Thư lắc đầu và nói

“đâu có...Thư chỉ hỏi vậy thôi”

—Ngày Hôm Sau—

“cho tôi bánh kem dâu đi”

một người đang đứng trước mặt nó và nói giọng lạnh lùng.nó ngược mặt lên nhìn.thấy người trước mặt là Hoàng Huy.nó buột miệng hỏi

“bánh kem dâu sao? không phải anh và Vy đều không thích vị dâu hay sao?”

Hoàng Huy lạnh lùng nói

“nhưng giờ tôi muốn mua được không? cô nhiều chuyện quá rồi đó!”

nó nhìn ra được Hoàng Huy đang muốn gây sự với mình.

“thôi được!”

nó lấy từ tủ ra một chiếc bánh kem dâu trông khá ngon.nó hỏi

“cái bánh này được chứ?”

Hoàng Huy nhìn vào tủ bánh và nói

“tôi muốn bánh hình trái tim kia”

nó để chiếc bánh trên tay xuống mặt tủ kính và lấy chiếc bánh mà Hoàng Huy yêu cầu.nó lấy bánh ra rồi Hoàng Huy lại nói

“cái này nhìn không ngon lắm.tìm cái khác đi”

nó nhẹ gật đầu và cúi người xuống tìm cái bánh khác,lúc này Hoàng Huy cố ý làm rớt hai chiếc bánh trên mặt tủ xuống đất.hai chiếc bánh bị vỡ tan dưới đất...nó hoảng hốt hỏi lớn

“Hoàng Huy. anh đang làm cái gì vậy hả?”

Hoàng Huy vui trong lòng lắm nhưng giả vờ nói

“xin lỗi.xin lỗi.tôi không cố ý”

nó nhìn Hoàng Huy bằng ánh mắt bực mình.lúc này Tân Vũ từ bên trong bước ra hỏi

“chuyện gì vậy”

nó quay qua với vẻ mặt lo lắng

“anh Vũ”

Tân Vũ bước đến thì thấy hai cái bánh kem bị vỡ tan ở dưới đất,Tân Vũ hoảng hốt hỏi

“có chuyện gì vậy hả?”

“dạ thưa quản lý. là anh này đang gây sự ạ”

Anh Thư bước đến và vừa đưa tay về phía Hoàng Huy vừa nói. Tân Vũ quay sang Hoàng Huy và hỏi giọng khó chịu

“giờ cậu tính sao đây”

Hoàng Huy chưa kịp nói gì thì nó lên tiếng nói

“anh Vũ.để Phong giải quyết.được không?”

Tân Vũ nhìn nó rồi nhẹ gật đầu và bước qua một bên. nó nói giọng lạnh nhạt

“Huy.anh đi đi.để Phong trả tiền hai cái bánh này cho”

Hoàng Huy cười kinh dị và lấy 5 trăm ngàn ra để mặt tử bánh

“hừ.từ nay tôi không muốn gặp cô nữa đồ máu lạnh”

nói rồi Hoàng Huy quay lưng đi nhưng vừa quay qua thì Hoàng Huy thấy Ngọc Vy đang đứng ở đó. Hoàng Huy và nó đều hoảng hốt khẽ kêu

“Ngọc Vy...”

không biết Ngọc Vy đã đến từ bao giờ.đôi mắt của Ngọc Vy đỏ hoe và cười cười

“em...em tính đến rủ chị Phong đi uống nước chơi thôi”

nó bước tới vài bước với vẻ mặt lo lắng. Ngọc Vy vội nói

“em chợt nhớ ra có chuyện em đi trước nha”

nói rồi Ngọc Vy quay lưng chạy đi ra khỏi tiệm bánh.nó và Hoàng Huy thét lên

“Ngọc Vy”

lúc này nó đánh nhẹ vào vai Hoàng Huy và nói lo lắng

“còn không mau đuổi theo đi”

Hoàng Huy liền chạy ra đuổi theo Ngọc Vy. nó thở dài và quay lại nói với Tân Vũ

“Phong xin lỗi.để Phong dọn”

nó cúi người xuống dọn dẹp hai cái bánh dưới đất.lúc này có người cúi xuống lau dọn cùng nó.nó ngạc nhiên ngược mặt nhìn.thì ra là Anh Thư,

“Thư à.không cần đâu để một mình Phong làm là được rồi mà”

Anh Thư lắc đầu và cười nhẹ

“hai người làm thì sẽ nhanh hơn mà”

.....

“Vy..Vy..em đứng lại đi”

Hoàng Huy vừa đuổi theo Ngọc Vy vừa gọi lớn. Ngọc Vy bỗng đứng lại và quay qua

“sao anh lại đối xử với chị Phong như vậy”

Hoàng Huy nắm tay Ngọc Vy và nói

“Vy à..cô ta đã từng xúc phạm anh hôm nay anh làm vậy để trút giận chút thôi”

Ngọc Vy rút tay lại và hỏi

“chị Phong đã xúc phạm gì anh”

Hoàng Huy quay mặt qua chỗ khác và bắt đầu kể lại rằng trong quá khứ nó đã từng xúc phạm và nói cậu ta thế nào.sau khi nghe xong thì Ngọc Vy lắc đầu và nói

“thật uống cho anh đã từng thích và vì chị ấy mà muốn chia tay với em nữa..vậy mà anh lại không hiểu chị ấy là người thế nào”

Hoàng Huy nhìn Ngọc Vy bằng ánh mắt không hiểu.

“em nói vậy là sao?”

Ngọc Vy nói giọng tức giận

“chị Phong nói anh khờ là đúng mà.chị ấy nói nặng lời với anh vì chị không muốn anh và em chia tay nhau thôi.chị Phong là người rất tốt”

những lời của Ngọc Vy khiến cho Hoàng Huy chợt nhận ra cậu ta đã sai.nhận ra nó làm cậu ta đau cũng vì tốt cho cậu và Ngọc Vy thôi chứ không phải trái tim nó vô tình.càng không phải nó máu lạnh...Hoàng Huy tự đánh vào trán mình một cái thật mạnh. Ngọc Vy nắm tay Hoàng Huy và nói

“anh Huy à.chị Phong không phải là người như anh đã nghĩ đâu”

Hoàng Huy gạt đầu và ôm lấy Ngọc Vy vào lòng

“anh hiểu rồi em à”

—5h Chiều Hôm Đó—

nó và Anh Thư ra về cùng nhau,mới ra khỏi tiệm bánh thì gặp Gia Hân.nó gượng cười nói

“Hân.đến rồi hả?”

Gia Hân gạt đầu và mỉm cười

“chúng ta đi ăn đi Phong..à Thư. đi cùng nha”

về mặt của nó và Anh Thư rất buồn bã.Gia Hân nhìn nó với Anh Thư và hỏi

“hai người bị làm sao vậy”

Anh Thư nói giọng tức giận

“hồi trưa có người gây sự với Phong đó.còn rất quá đáng cố ý làm rớt hai chiếc bánh kem xuống đất”

nó vội nói

“thôi mà.đừng nói nữa Anh Thư”

Gia Hân nghe là đã bực mình rồi.hỏi

“là ai vậy. ai mà quá đáng như vậy”

“là tôi”

một giọng nói nam từ sau nó và Anh Thư với Gia Hân...cả ba người đều ngạc nhiên quay lại nhìn thì thấy Hoàng Huy.Anh Thư liền hỏi

“lại là anh nữa hả? anh còn đến đây làm gì nữa”

Hoàng Huy nhìn sang nó và nói khẽ

“Yến Phong.em nói chuyện với anh một chút nha”

nó thở dài và quay sang Gia Hân rồi nói

“Hân và Thư đi trước đi”

Gia Hân và Anh Thư nhẹ gật đầu rồi quay lưng đi

—Công Viên—

nó quay lưng lại với Hoàng Huy và nói

“anh muốn nói gì thì nói đi”

Hoàng Huy nhìn sau lưng nó và khẽ nói

“em thật sự là đồ máu lạnh.đã làm anh đau thế nào em có biết không Yến Phong”

nó vẫn không quay mặt lại. đứng yên và nói giọng lạnh nhạt

“Phong xin lỗi”

“người xin lỗi nên là anh...anh xin lỗi...là anh đã không hiểu em người thế nào.em nói những lời khó nghe đó chỉ muốn anh quên em đi để trở về bên Vy thôi...vậy mà anh lại...”

Hoàng Huy ghen ngào nói. nó ngạc nhiên.mới hồi trưa thôi cậu ta còn tức giận gây sự với nó trong tiệm bánh mà sao bây giờ lại chịu nói xin lỗi nó.không cần nghĩ thì nó cũng biết là Ngọc Vy đã khuyên cậu ta rồi.

“là Vy.giải thích cho anh hiểu đúng không?”

nó vẫn đứng yên không quay qua.nó hỏi khẽ. Hoàng Huy nhẹ gật đầu

“ừ đúng vậy.anh xin lỗi em.Yến Phong”

nó thở dài và quay người qua nhìn Hoàng Huy bằng ánh mắt buồn buồn rồi nói

“Phong chỉ mong anh và Vy được hạnh phúc thôi chứ không có cố ý làm anh tổn thương đâu”

Hoàng Huy nhìn khuôn mặt xinh xắn của nó và hỏi khẽ

“anh có thể ôm em một lần không? một lần thôi”

nó chưa kịp nói gì thì Hoàng Huy lao tới ôm lấy nó vào lòng...một cái ôm khiến cho lạnh lùng và bao nhiêu giận hờn trong Hoàng Huy mấy lâu đều tan biến. một cái ôm khiến nó và cậu ta nhớ lại những kỷ niệm buồn vui khó quên giữa hai người lúc trước ...

Hoàng Huy không biết nó có phải là thiên thần không? vì người làm cậu ta biết mở lòng đón nhận sự quan tâm của người khác chính là nó và người làm cậu ta lạnh lùng cũng là nó.một cô bé yếu đuối như nó thật không ngờ lại có thể khiến cho người con trai mạnh mẽ như cậu ta muốn gục ngã....Hoàng Huy buông nó ra và nói

“giờ chúng ta chẳng còn là gì của nhau nữa.anh đã đối xử với em như vậy.chắc em không còn xem là bạn nữa”

Hoàng Huy vừa nói vừa bước lùi về sau..rồi quay lưng đi.nó vội hỏi

“Huy.anh nói cái gì vậy”

Hoàng Huy dừng bước lại.nó nói giọng vui vẻ

“chúng ta vẫn là bạn mà”

Hoàng Huy bất ngờ quay qua hỏi

“em không trách anh sao?”

nó lắc đầu và mỉm cười

“chuyện đã qua rồi để cứ để nó qua đi.anh chỉ cần mời Phong ăn đám cưới của anh và Vy là được rồi”

Hoàng Huy nở nụ cười vui mừng.nó vỗ vai Hoàng Huy và nói

“thôi anh về đi.Vy đang đợi anh đó!”

Hoàng Huy mỉm cười và gật đầu.rồi quay lưng đi.

nó ngược mặt lên nhìn bầu trời rồi bước đi. nó vừa đi vừa tự hỏi.tại sao nó lại không thể có tình cảm với bất cứ người con trai khác ngoài trừ anh.Văn Tú.không lẽ trái tim nó mãi mãi không thể xoá tên anh sao.không lẽ nó phải một mình như thế mãi ư.tại sao? nó có thể lạnh lùng từ chối bao nhiêu người mà tại sao nó chẳng bao giờ quên được anh như chưa từng quen biết và chưa từng yêu anh...

nó vừa đi vừa nhìn những người đang đi đường.nhìn thấy người ta hạnh phúc với nhau nói thật lòng.nó rất muốn được yêu thương. được người mình yêu quan tâm...dù chỉ một lần thôi.. mái tóc dài của nó nhẹ nhàng bay theo những cơn gió nhỏ vô tình đi ngang qua .trông nó thật cô đơn....

*****hết chương 11*****

12. Chương 12: Những Ngày Vui Vẻ Cuối Cùng

“—reng reng—”

tiếng chuông điện thoại của nó vang lên ngay lúc sáng sớm.

“trời ơi.mới sáng sớm mà ai gọi vậy”

nó lảo bảo trong cơn buồn ngủ.rồi ngồi bật dậy lấy điện thoại và bắt máy.

“alo”

“mày chưa dậy nữa hả Trần Yến Phong”

bên kia là một giọng nói vô cùng lạnh nhạt chẳng có chút ngọt ngào.nhưng nó nhận ra ngay là giọng của anh ruột của mình (Khánh Phương) nó mở to mắt vì ngạc nhiên.

“ủa là anh hai hả”

“chứ mày tưởng ai”

“mà sao hôm nay anh hai dậy sớm quá vậy”

“tao dậy sớm lâu rồi.chứ ai mê ngủ như mày”

“trời à mới 6h thôi mà anh hai”

“đạo này mày sao rồi”

“anh hai đang quan tâm em đó hả.hihi”

“thì lâu lâu phải quan tâm em gái ngốc của tao chứ”

“hihi. dạ em vẫn bình thường ạ.còn anh hai thì sao”

“tao hả? càng ngày càng đẹp trai hơn.kaka”

“em chưa ăn sáng nha anh hai”

“hê hê.thôi tao đi làm đây”

“dạ.bye anh hai”

.....

sau khi nói chuyện điện thoại với anh hai mình xong nó nhìn lại điện thoại thì thấy có tin nhắn của Ngọc Vy.nó bấm nhẹ vào đọc.

“chị Phong,em cảm ơn chị vì đã trả lại cho em một anh Huy vui vẻ của lúc trước.nhờ chị mà anh Huy đã hết lạnh nhạt với em rồi.cảm ơn chị nhiều lắm”

nó đọc tin nhắn xong liền để điện thoại xuống giường và thở ra rồi nó nhớ lại lúc Hoàng Huy ôm mình buổi chiều hôm qua.nó không hiểu tại sao trong lúc đó nó lại không có cảm giác gì.Hoàng Huy là một hot boy mà và còn là người mà nó đã từng thích nữa.sao nó không hề cảm giác gì hết.chỉ đơn giản là đỏ mặt.nó cũng không có...

“anh...Văn Tú”

nó buột miệng kêu lên.nó lại nhớ đến người đó.nó đang nhớ đến Văn Tú người mà đã làm tổn thương trái tim nó...nó tự trách mình là sao vẫn nhớ đến anh.rõ ràng anh là người làm nó đau mà.là anh luôn gạt nó mà.là anh vì người con gái mà làm tổn thương nó mà.vậy tại sao thời gian đã qua rất lâu rồi mà trái tim nó vẫn có hình bóng của anh.nước mắt của nó một lần nữa lại nhẹ nhàng rơi...

Gia Hân đến phòng trọ nó.khi đến trước cửa sổ nhìn vào thì thấy nó đang ngồi trên giường đờ người ra đang suy nghĩ gì.không biết nó suy nghĩ gì nữa rồi Gia Hân chợt nhớ lại chuyện hôm bữa khi cô sắp bị xe đụng.nó đã bất chấp tất cả xô cô ra..cô thấy nó thật ngốc nhưng nó là người bạn mà cô quý nhất.

tình bạn của nó và Gia Hân khiến cả hai bất chấp tất cả để bảo vệ nhau.đúng là thật đáng quý mà....

lúc này nó lấy tay vuốt mái tóc dài của mình ra sau và quay qua rồi nó thấy Gia Hân đứng ở bên ngoài.

“Gia Hân...sao Hân lại ở đây”

nó đứng dậy chạy ra mở cửa phòng và hỏi.Gia Hân giật mình và cười tươi với nó

“à...Hân chỉ đi ngang qua đây nên sẵn vào xem Phong dậy chưa”

nó vui vẻ nói

“vậy Hân vào đi”

Gia Hân nhẹ gạt đầu và bước vào với túi đồ lớn trên tay.nó nhìn vào túi đồ và hỏi

“Hân sắp đi đâu hả”

Gia Hân lắc đầu và để túi đồ xuống đất rồi nói

“không có.tại phòng trọ của Hân đang được chữa sửa nên Hân dọn đi qua nhà trọ chị hai của Hân ở một tháng”

nó để tay lên ngực mình và thở ra

“vậy làm Phong hết hồn à,Phong còn tưởng Hân lại bỏ Phong một mình nữa chứ”

Gia Hân ngồi xuống giường và cười nói

“Hân đâu có bỏ bạn thân của Hân một mình.hihi”

nó rót một ly nước và đưa cho Gia Hân.nói

“hay là Hân ở đây với Phong đi.Hân cũng thấy đó.ở đây giường hai tầng và phòng thì cũng đủ để hai người ở mà”

Gia Hân lấy ly nước từ tay nó và hỏi

“vậy có phiền Phong không”

nó ngồi xuống bên và đánh vào vai Gia Hân một cái nhẹ rồi nói

“Phong vui còn không kịp,phiền gì chứ.đi mà Hân”

Gia Hân nhìn nó cười và nói

“nhưng mà Hân có một yêu cầu”

nó nhìn Gia Hân với ánh mắt tò mò

“yêu cầu gì chị hai”

Gia Hân ôm vai nó và nói

“Hân sẽ chịu một nửa tiền nhà”

nó ngã xuống giường và nói

“trời.giữa Hân và Phong còn quan trọng tiền bạc nữa à”

“Phong không chịu thì Hân đi”

Gia Hân giả vờ đứng dậy đi.nó ngồi bật dậy nắm cổ tay Gia Hân lại và vội nói

“nè.nè.Phong bỏ tay với Hân rồi đó.cứ làm theo ý Hân đi”

Gia Hân quay qua cười gan và bóp nhẹ mũi nó

“Yến Phong ngốc.hihi”

nó nói giọng không nhè

“Phong ngốc hồi nào”

ánh mắt Gia Hân chợt buồn và nói

“Yến Phong à...Phong mai mốt đừng làm như hôm bữa nha.nguy hiểm lắm”

Gia Hân bước đi vài bước để ly nước xuống bàn..nó đứng dậy và nói

“lúc đó Phong không có suy nghĩ gì hết... Phong chỉ muốn cứu Hân thôi”

Gia Hân quay qua cốc nhẹ vào trán nó và nói

“Hân cấm Phong làm như vậy một lần nữa”

nó lấy tay xoa xoa trán của mình và nói

“cái này không cấm được.chỉ cần Hân gặp nguy hiểm thì Phong sẽ bất chấp tất cả đó”

nói xong thì nó vui vẻ chạy vào phòng tắm.

“Yến Phong...”

Gia Hân cứng họng vì sự vô tư của nó.không nói gì được nữa. nhưng những lời của nó khiến cho Gia Hân thấy ấm lòng.cô lắc đầu và mỉm cười...

—tiệm bánh Sarvoy—

sau khi đi ăn sáng với Gia Hân xong thì nó đến tiệm bánh làm việc.nó vừa bước vào thì đã thấy Anh Thư đang lau tủ bánh.nó vui vẻ nói

“chào buổi sáng Thư”

Anh Thư ngược mặt lên nhìn và nhẹ gật đầu

“ừ chào buổi sáng”

nó thấy cô bạn Anh Thư này rất tốt nhưng không biết tại sao nó luôn có cảm giác cô rất cô đơn...giống như trong lòng cô có rất.rất nhiều tâm sự.nó muốn quan tâm và làm cô vui.

“Phong vào thay đồ rồi ra giúp Thư nhé”

nó nói xong thì vội bước thẳng vào trong.nhưng mới đi được vài bước thì nó bỗng té xuống...Anh Thư hoảng hốt chạy tới và hỏi

“Yến Phong.cậu sao vậy”

nó lắc đầu và cười cười rồi nói

“à không sao.chỉ tại đi nhiều quá nên bị đau chân chút thôi”

Anh Thư đỡ nó vào phòng nghỉ của nhân viên và hỏi

“bộ Phong ở xa lắm hả”

nó gật đầu và nói

“ừ Phong ở quận 7 nên đến tiệm hơi xa”

Anh Thư đưa ly nước cho nó và nói

“từ quận 7 qua quận 10 là quá xa luôn.Phong nên mua một chiếc xe đi”

nó lấy ly nước từ tay Anh Thư và gật đầu

“ừ Phong cũng tính mua nhưng chưa đủ tiền”

“ơ...”

Anh Thư cười cười và gật đầu...nó nhìn và khẽ hỏi

“Anh Thư...bạn có tâm sự à”

Anh Thư quay qua nhìn nó và hỏi giọng ngạc nhiên

“sao cậu lại hỏi như thế”

nó lấy tay vén nhẹ mái tóc của mình cho đỡ ngại và nói khẽ

“tại Phong thấy ánh mắt của Thư lúc nào cũng buồn cả...”

Anh Thư đơ người ra nhìn nó.lần đầu tiên có người chỉ cần qua ánh mắt thì đã hiểu cô đang buồn.nó là người đầu tiên hiểu trong lòng cô có rất nhiều tâm sự mà từ trước giờ chẳng ai biết...

nó cố đứng lên và bước đến gần Anh Thư rồi nói

“Thư...có gì không vui thì cứ tâm sự với Phong nhé..Phong sẽ luôn lắng nghe Thư”

đôi mắt của Anh Thư đã cay cay vì những lời của nó.cô nhẹ gật đầu và mỉm cười

“ừ cảm ơn Phong nhé”

nó cười tươi và nắm tay Anh Thư rồi nói

“chúng ta là bạn mà.cảm ơn gì chứ”

—4h.30 chiều—

nó đến phòng làm việc của ông chủ và Tân Vũ (quản lý).

-cốc cốc-

Tân Vũ đang bên trong tính sổ sách nghe tiếng gõ cửa thì liền nói

“vào đi”

nó mở cửa bước vào với vẻ mặt vui vẻ

“anh hai Vũ”

Tân Vũ ngược mặt lên nhìn và hỏi

“ủa...có chuyện gì vậy em gái”

nó bước tới gần bàn làm việc của Tân Vũ và nói

“dạ không ạ.Phong chỉ muốn xin anh cho Phong về sớm 20 phút thôi.được không anh hai Vũ”

Tân Vũ nhẹ gật đầu và nở một nụ cười hiền hậu rồi nói

“tất nhiên là được rồi em gái yêu”

nó vỗ tay vui mừng

“cảm ơn anh hai Vũ”

Tân Vũ với tay đánh nhẹ vào trán nó và nói

“đã gọi anh là anh hai rồi mà còn khách sáo với anh nữa à.mau về đi”

“dạ anh hai Vũ”

nó vui vẻ nói và quay lưng qua đi ra.Tân Vũ lắc đầu.thật hết cách với sự vô tư của đứa em gái như nó.rồi anh quay lại với sổ sách.

sau khi thay đồ xong thì nó bước tới tủ bánh chỗ Anh Thư đang đứng và nói giọng vui vẻ

“Thư lấy cho Phong một chiếc bánh kem dâu nhỏ đi”

Anh Thư nhẹ gật đầu và cúi người xuống lấy bánh.sau vài phút thì Anh Thư đưa cho nó một hộp bánh xinh xinh rồi nói

“đây. của Phong nè”

nó lấy tiền từ túi áo khoác màu trắng ra trả cho Anh Thư và cầm lấy hộp bánh.

“cảm ơn Thư nha.thôi Phong về trước.bye Thư”

nói xong thì nó quay lưng đi.ra khỏi tiệm bánh...nó đón xe buýt qua quận 11.

—tiệm tóc Ngọc Ánh—

nó vừa bước vào tiệm thì có một cô nhân viên bước tới hỏi

“em cắt tóc hay là làm tóc vậy”

nó nhẹ lắc đầu và nói lễ phép

“dạ không chị.Phương Nhi có ở đây không ạ”

cô nhân viên ấy quay vào trong và lớn tiếng nói

“Nhi ơi.có người kiếm kìa”

rồi quay sang nhìn nó và cười nhẹ

“cưng chờ chút nha”

nó nhẹ gật đầu

“dạ.cảm ơn chị ạ”

vài phút sau Phương Nhi mới bước ra.thấy nó đang đứng chờ mình thì cô rất ngạc nhiên và buột miệng hỏi

“Ủa Yến Phong.sao bạn lại đến đây”

nó quay qua cười tươi và giơ hộp bánh lên

“Phong đến mời Nhi ăn bánh”

.....

Phương Nhi dẫn nó lên phòng riêng của mình và vui vẻ nói

“Phong đã từng ở đây rồi nên tự nhiên đi”

câu nói vô tình của Phương Nhi đã khiến cho nó nhớ lại cái ngày hôm đó.cái ngày mà trái tim của nó tan tán khi biết Văn Tú.người mà nó yêu đã nhả tâm lừa dối nó.cảm giác đau nhói trong tim ấy tới giờ nó vẫn chưa thể quên được....

“Phong....Phong....Yến Phong.bạn sao vậy”

Phương Nhi thấy nó như người mất hồn nên lo lắng hỏi...nó giật mình và nhìn Phương Nhi

“hả?”

Phương Nhi đưa ly nước cho nó và hỏi

“Phong làm gì như mất hồn vậy.không sao chứ”

nó nhẹ lắc đầu và gượng cười

“à không sao...nếu tính ra thì Nhi đã cứu Phong hai lần rồi”

Phương Nhi chỉ cười cười không nói câu nào.nó để hộp bánh xuống bàn và chạy đến nắm tay Phương Nhi và nói

“Nhi.Phong xin lỗi nha...bữa Nhi đã cứu Phong.vậy mà Phong chẳng quan tâm gì Nhi hết”

Phương Nhi cười nhẹ và nói

“bữa đó Nhi chỉ vô tình đi ngang qua thấy mọi người và nhìn thấy Phong đang gặp nguy hiểm nên Nhi không kịp nghĩ nhiều”

nó cúi mặt xuống và nói giọng buồn

“Phong...xin lỗi...”

Phương Nhi khoác vai nó và cười tươi

“thôi chúng ta ăn bánh kem đi”

nó thật lòng rất quý cô bạn Phương Nhi. cô vừa dễ thương vừa tốt bụng . hai người họ vui vẻ ăn bánh kem dâu ngọt ngào cùng với nhau...

—7h tối—

Gia Hân đi làm về thì đã thấy nó đang quét dọn giường tầng lên.Gia Hân bước vào phòng và hỏi

“Phong đang làm gì vậy”

nó quay đầu qua nhìn và cười tươi

“à Phong đang dọn dẹp giường đùm Hân nè”

Gia Hân để hai ly cháo nóng xuống bàn và nói

“trời ơi.để Hân tự dọn là được rồi. Phong xuống đi.Hân có mua cháo long nè”

nó đeo xuống và cười nói

“Hân có mua đồ ăn nữa à.hay quá.Phong yêu Hân quá đi.hihi”

nó như đứa trẻ chạy đến ôm cổ Gia Hân cô bạn thân của mình và cười thật tươi.Gia Hân đùa lại

“Hân chỉ yêu con trai thôi.kaka.Hân đi tắm cái nha”

nó gật đầu và cười tươi

“ok.Hân đi tắm đi”

Gia Hân lấy quần áo từ túi đồ ra và bước vào phòng tắm...lúc này nó bỗng nhiên mỉm cười. một nụ cười thật vui.nó cảm thấy căn phòng này chẳng còn lạnh lẽo và không còn cô đơn nữa...mà thay vào đó là một chút ấm áp như mùa xuân và có gì đó vui vui... có lẽ tại vì căn phòng này bấy giờ không còn một mình nó

nữa rồi.đã có Gia Hân ở đây với nó.như vậy nó có thể cùng Gia Hân đi làm.cùng về một nơi.nó cảm thấy thật vui...

*****Hết 12*****

13. Chương 13: Cuộc Gặp Gỡ Mới

Sáng sớm Gia Hân đang nằm trên giường êm ấm của mình thì bỗng nghe thấy một mùi rất thơm.hình như có ai đó đang nấu ăn.Gia Hân từ từ mở mắt ra nhìn thì thấy nó đang đứng nấu cái gì đó.cô ngồi dậy và hỏi

“Phong đang nấu gì vậy”

nó quay qua nở một nụ cười tươi và nói

“Phong đang nấu mì thôi.Hân mau dậy đi”

Gia Hân nhẹ gật đầu và đeo xuống giường

“thơm quá đi à”

nó vừa nấu ăn vừa nói

“Hân mau đi rửa mặt đi rồi ra ăn”

Gia Hân cười nhẹ và bước nhanh vào phòng tắm.

sau vài phút Gia Hân từ phòng tắm bước ra thì thấy dưới đất hai ly sữa tươi với hai đĩa mì nóng.trên hai đĩa mì có nước cà chua và vài miếng xúc xích trông thật ngon. nó kéo tay Gia Hân ngồi xuống và nói

“Hân ăn mì này đi.ngon lắm đó”

Gia Hân ngồi xuống nhìn đĩa mì và nói

“nhìn ngon quá đi”

nói rồi Gia Hân cầm đĩa mì lên ăn.mới ăn một miếng mì thì cô tròn đôi mắt

“ôi ngon quá đi.mì này là mì gì vậy Phong”

nó vừa ăn vừa nói

“là mì ô machi.ngon lắm đúng không”

Gia Hân đưa ngón tay lên.ý muốn nói rất ngon..nó cười thật tươi với Gia Hân...

—6h.30.Tiệm Bánh Savory—

Tân Vũ mới vừa mở cửa tiệm thì đã thấy nó đến..Tân Vũ nhìn nó với ánh mắt tò mò

“sao hôm nay em gái đến sớm vậy”

nó vừa mở cửa tiệm giúp Tân Vũ vừa nói

“thì hôm qua Phong xin về sớm 20 phút mà nên hôm nay mới đến sớm chứ”

Tân Vũ quay người qua đánh nhẹ vào đầu nó và nói

“cái em gái ngốc này làm gì quan trọng mấy phút vậy”

nó lấy tay xao xao đầu mình và nói giọng nhóng nhẹo

“anh hai Vũ ăn hiếp Phong.hic”

Tân Vũ cười nhẹ và nói

“thôi mà đừng giỡn nữa.mà tiệm của chúng ta đang cần thêm một nhân viên trao hàng đó”

nó nhẹ gật đầu và nói

“dạ Phong hiểu rồi.lát nữa Phong sẽ để tấm bản tuyển người trao hàng trước cửa ạ”

rồi Tân Vũ và nó quay vào trong làm việc của mình.

hôm đó tiệm vẫn đông khách như thường ngày.nó và Anh Thư với các nhân viên khác trong tiệm đều lo làm việc quên mất thời gian.khi vắng khách thì đã 12h.40 rồi.nó thở ra và nói

“mệt quá đi à”

Anh Thư nhẹ nở một nụ cười tươi và hỏi

“Phong hôm nay muốn ăn trưa ở trong tiệm hay ra ngoài vậy”

nó cầm điện thoại lên xem và nói

“đã 12h.44 rồi chắc Phong sẽ ăn trưa trong tiệm luôn,mệt quá rồi”

Anh Thư gật đầu và nắm tay nó

“vậy chúng ta mau vào phòng ăn đi.hết cơm bây giờ”

nó bị Anh Thư kéo đi.nhưng đang đi.nó vô tình quay đầu qua thì nhìn thấy có một chàng trai đang đứng trước cửa tiệm.nó đứng lại và nói

“Thư.hình như có khách mua bánh.Thư vào ăn trước đi.rồi Phong vào sau”

Anh Thư nhẹ gật đầu và quay lưng đi vào trong...nó thì vội bước ra mở cửa và nói

“xin chào quý khách ạ”

chàng trai đang trước mặt nó tên (Nguyễn Anh Tuấn 20 tuổi.là một hot boy). Anh Tuấn đang đứng nhìn xung quanh nghe tiếng nói của nó thì giật mình quay qua.ngay lúc đó có một cơn gió nhỏ thổi qua vô tình khiến cho mái tóc dài của nó nhẹ nhàng bay lên trước mặt Anh Tuấn.nó nở nụ cười tươi trên môi và nhẹ cúi người chào Anh Tuấn như những người khách hàng khác đến mua bánh nhưng nụ cười tươi của nó lại khiến cho anh chàng Anh Tuấn mất hồn.cậu đứng nhìn nó không chớp mắt.

“bạn có sao không”

nó hỏi giọng ngọt ngào.Anh Tuấn nhẹ lắc đầu và nói

“à...tớ không sao...xin lỗi.tớ đến xin việc ạ”

nó lấy tay vén gọn mái tóc dài của mình qua dưới tai và cười tươi rồi nói

“vậy bạn vào đi...không biết bạn tên gì.”

Anh Tuấn vừa bước vào cùng nó vừa nói

“tớ tên Anh Tuấn.còn cậu tên gì”

nó vui vẻ đáp lại

“minh tên Yến Phong à”

Anh Tuấn nhìn nó và cười nhẹ

“cái tên thật đẹp.tên của cậu mang ý nghĩa của gió đúng không”

nó bỗng đứng lại và quay qua nhìn Anh Tuấn bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên.trong lòng nó lúc này bỗng nhói lên một cái.một giọng nói ngọt ngào trong lúc này vang lên bên tai nó.

“cái tên thật đẹp ..tên của em mang ý nghĩa của gió đúng không”

ở quá khứ đã từng có người nói câu này giống Anh Tuấn và người đó không phải ai xa lạ. Mà chính là Văn Tú. nó thật không ngờ Anh Tuấn lại nói giống Văn Tú như vậy.cậu là người thứ hai thật sự hiểu ý nghĩa tên của nó.

“này...cậu sao vậy”

Anh Tuấn thấy nó có vẻ mất hồn nên lên tiếng hỏi.nghe tiếng của Anh Tuấn thì nó giật mình và lắc đầu

“à không có gì”

lúc này Tân Vũ từ phòng ăn bước ra thấy nó đang đứng nói chuyện với người lạ nên hỏi

“có chuyện gì vậy Phong”

nó liền quay qua và lễ phép nói

“ạ.bạn ấy đến xin việc ạ”

Tân Vũ bước gần và nói

“anh là quản lý ở đây.cho anh mượn hồ sơ của em đi”

Anh Tuấn nhẹ gật đầu và đưa hồ sơ xin việc đang cầm trên tay mình cho Tân Vũ.

“ạ đây thưa anh”

Tân Vũ cầm lấy hồ sơ xin việc của Anh Tuấn và mở ra xem.nó đứng kề bên nhìn vào lý lịch của Anh Tuấn trên tay Tân Vũ liền buột miệng thốt lên một câu

“cũng ở Hậu Giang nữa sao”

thái độ của nó khiến cho Anh Tuấn phải ngạc nhiên.cậu hỏi

“tớ ở Hậu Giang có vấn đề gì sao”

nó hơi bối rối không biết trả lời thế nào.nên cố gượng cười và nhẹ lắc đầu

“thì ra Tuấn lớn hơn Phong một tuổi đó”

Anh Tuấn lấy tay gỡ đầu và nhẹ gật đầu

“vậy à”

xem xong lý lịch thì Tân Vũ nói

“anh đưa em đi gặp ông chủ nha.đi theo anh”

“vâng”

Anh Tuấn gật đầu và bước đi cùng Tân Vũ vào trong.giờ nó mới nhìn kỹ Anh Tuấn.cậu đang mặc áo sơ mi hồng nhạt với quần tây đen trông cậu thật giống một hot boy...

Anh Tuấn vừa đi vừa quay đầu lại nhìn nó.hình như nụ cười của nó đã in sâu tâm trí của cậu mất rồi..ánh mắt của cậu không thể rời khỏi nó được...

lúc đó Anh Thư từ phòng ăn bước ra với đĩa cơm trên tay.cô bước tới đưa đĩa cơm cho nó và nói

“nè.Thư đã lấy cơm đùm Phong rồi nè.Phong mau ăn đi.sắp 2h rồi”

nó cầm lấy đĩa cơm từ tay Anh Thư và nhẹ gật đầu

“ừ Phong biết rồi.cảm ơn Thư nha”

“không có chi”

Anh Thư cười nhẹ và quay lưng đi làm việc của mình...nó bước đến khung cửa kính và nhẹ tựa vào...nó có cảm giác thân quen với Anh Tuấn...như là nó gặp lại một người đã mong nhớ mấy lâu nay...người mà nó đang nhớ đến không phải ai xa lạ.chính là Văn Tú.nó luôn nhớ đến anh.chưa giây lúc nào nó quên anh cả.hình bóng của anh vẫn trong trái tim nó.bỗng nhiên nó lấy chiếc điện thoại cầm ứng từ túi quần ra và bấm nhẹ

vào danh bạ.thật ra nó đã có số điện thoại mới của anh từ bạn bè chung của anh và nó lâu rồi nhưng nó không hề liên lạc với anh vì nó nghĩ anh ghét nó.không muốn liên lạc với nó nữa...

chợt nhớ lại ánh mắt của Anh Tuấn nhìn mình lúc này nó cảm thấy rất giống ánh mắt của Văn Tú đã nhìn nó lần đầu gặp.và cả hai đều hiểu ý nghĩa tên của nó...cảm giác của nó ngay lúc này thật khó tả bằng lời.chỉ có người trong cuộc mới hiểu được thôi...

nó không biết có phải định mệnh lại vô tình đưa nó đến nỗi đau nào nữa đây....

14. Chương 14: Tình Bạn Tan Vỡ

Thời gian trôi qua từng ngày như một cơn gió thoảng qua.thật nhanh.mới đó đã một tháng rồi từ ngày Gia Hân ở chung phòng trọ với nó.tình cảm của nó với Gia Hân càng ngày càng tốt hơn.nhưng ai biết trước ngày mai sẽ ra sao chứ.

——tại tiệm bánh Savory——

“reng...reng...”

“tiệm bánh Savory xin nghe”

“reng...reng...”

“tiệm bánh Savory xin nghe”

cả buổi sáng tiếng chuông điện thoại trong tiệm cứ đeo lên liên tục và khách thì rất đông.mọi người trong tiệm làm việc không ngừng.tới trưa khoảng 11h mới đầu ít khách lại.thấy ai cũng mệt mỏi thì Tân Vũ liền lên tiếng nói

“thôi hôm nay chúng ta nghỉ trưa sớm chút nhé.mọi người vào trong nghỉ ngơi đi”

các nhân viên đồng tâm nói

“cảm ơn quản lý”

rồi tất cả mọi người vào trong.chỉ còn một mình nó vẫn đứng ở tủ bánh.

“em gái sao không vào nghỉ đi”

Tân Vũ bước tới hỏi.nó cười nhẹ và nói

“dạ hôm nay Phong có hẹn với Hân đi ăn cơm ạ”

Tân Vũ nhẹ gật đầu và nói

“vậy hai vào trong.khi nào em gái đi ăn thì cứ gọi hai nhé”

nó cười cười và nói

“dạ.Phong biết rồi ạ”

rồi Tân Vũ quay lưng đi vào trong...nó cầm điện thoại của mình lên xem và nói một mình

“mới 11h à”

rồi nó bước đến cửa kính.hôm nay trời thật đẹp khiến cho nó cảm thấy dễ chịu hơn.ngĩ đến lát nữa sẽ ăn cơm với Gia Hân và Bảo Nguyên thì nó vui lắm.vì nó biết rằng nếu có Bảo Nguyên đi cùng thì bữa cơm của nó sẽ vui vẻ hơn tại Bảo Nguyên và Gia Hân là oan gia mà.thế nào lát nữa cũng có một trận cười cho mà xem..

trong lúc nó đang nghĩ đến bữa trưa vui vẻ của mình thì Anh Tuấn (đồng nghiệp mới của nó) từ ngoài bước vào tiệm..nó quay qua và hỏi

“Tuấn mới đi trao bánh về hả”

Anh Tuấn bước tới gần nó và cười nhẹ

“ừ.hôm nay nhiều người đặt bánh quá à”

nó bước tới túm bánh rót một ly nước lạnh và đưa cho Anh Tuấn rồi nói giọng dịu dàng

“chắc Tuấn mệt lắm. uống chút nước cho đỡ mệt đi”

một tay Anh Tuấn cầm lấy ly nước lạnh từ tay nó. tay còn lại của cậu xoa đầu nó một cách tự nhiên. thái độ dịu dàng của Anh Tuấn khiến cho nó hơi bối rối.

“Tuấn cảm ơn Phong nha”

Anh Tuấn cười và khẽ nói. nó vơ tay vén mái tóc trước qua một bên để giấu đi sự bối rối của mình...

“có gì đâu...Tuấn mau vào ăn cơm đi”

Anh Tuấn nhẹ lắc đầu và nói giọng mệt mỏi

“Tuấn hôm nay không muốn ăn”

nó nhìn Anh Tuấn bằng ánh mắt lo lắng và hỏi

“Tuấn không được khỏe hả”

nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nó khiến cho Anh Tuấn cảm thấy vui vui trong lòng. vì chưa có ai thật sự lo lắng cho cậu như vậy..cậu cười mỉm và nói

“không. Tuấn chỉ hơi mệt chút thôi. Phong đừng lo”

“vậy làm Phong hết hồn à”

nó nói rồi nở một nụ cười thật tươi. không biết tại sao mỗi lần thấy nụ cười tươi của nó thì trái tim Anh Tuấn đập loạn xạ lên. không lẽ cậu đã thích nó rồi sao. cậu lại không thể rời mắt khỏi nó..có lẽ nụ cười hồn nhiên của nó đã khiến cho cậu say mê mất rồi...

“Yến Phong”

lúc này Bảo Nguyên và Gia Hân bước vào. nó vừa thấy Gia Hân thì liền chạy ra nắm tay cô

“sao giờ mới đến. Phong sắp đói chết rồi nè”

Gia Hân cười nhẹ và nói

“quán ăn của Hân hôm nay đông khách quá nên tới giờ mới được nghỉ à”

Bảo Nguyên lúc này lên tiếng nói

“Phong. em mau thay đồ đi rồi chúng ta đi ăn. anh cũng đói bụng lắm rồi”

“ạ...anh Nguyên và Hân đợi Phong chút nha”

nó nói rồi quay lưng đi nhưng vừa quay lưng qua thì nó đã bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Anh Tuấn đang nhìn mình. Anh Tuấn thấy nó quay qua thì liền quay mặt qua chỗ khác. nó bật cười khi thấy Anh Tuấn hơi đỏ mặt..rồi nó bước nhanh vào phòng thay đồ.

Gia Hân bước đến túm bánh và cúi người xuống nhìn những chiếc bánh kem ngọt ngào trong tủ kính.

“Hân nên ăn nhiều đồ ngọt cho mập chút đi”

Bảo Nguyên nhìn và nói. Gia Hân quay người qua và nói

“tôi thể nào thì kệ tôi. anh nhiều chuyện quá đó”

Bảo Nguyên vẫn tiếp tục trêu chọc

“Nguyên nghĩ Hân mập lên thêm chút nữa sẽ xinh đẹp lắm nha”

Gia Hân từ từ tức lên.nhưng cô nhìn thấy hôm nay cái anh chàng Bảo Nguyên này có gì đó khác..nhìn kỹ thì cô mới nhận ra hôm nay anh không đeo mắt kính.cô buộc miệng hỏi

“ủa sao hôm nay anh không đeo kính vậy”

Bảo Nguyên mỉm cười và nói

“Nguyên không đeo kính thì vẫn đẹp trai như thường mà.kaka”

Gia Hân lấy tay bịt miệng mình và làm ra vẻ muốn ói.

“ôi trời.chắc tôi ói ra thức ăn từ hôm qua hết quá”

Bảo Nguyên tiến đến gần Gia Hân và nói khế

“tôi đẹp trai thật mà.đúng không nào”

Gia Hân lấy tay xô Bảo Nguyên ra và nói giọng tức giận

“hứ..anh về nhà ngủ đùm cái đi cái đồ đáng ghét”

lúc này nó từ phòng thay đồ bước ra thấy Bảo Nguyên và Gia Hân đang cãi nhau thì nó liền bật cười và nói

“hai oan gia ơi đi ăn trưa thôi nào”

vậy là nó vui vẻ đi ăn trưa với hai người bạn của mình...Bảo Nguyên và Gia Hân dù gặp nhau là cãi nhưng họ đã là một đôi từ lâu rồi..chỉ là họ không muốn công khai thôi.họ không ngờ nó đã nhận ra từ lâu lắm rồi...sau khi ăn cơm xong thì nó quay về tiệm bánh ngay,trên tay nó còn cầm một ly sôcôla nóng được bỏ vào bọc.nhưng tai nạn bất ngờ xảy ra...

nó vừa bước vào tiệm thì bỗng bị trượt chân ngã xuống.

“Yến Phong”

có một vòng tay ấm áp đã ôm lấy nó ngay lúc nó sắp ngã xuống đất.vòng tay ấm áp ấy chính là Anh Tuấn.cậu ôm lấy nó vào lòng.không để nó ngã xuống gạch lạnh lẽo kia.trong giây phút ấy Anh Tuấn và nó nhìn nhau bằng ánh đầy tình cảm và xung quanh như chẳng có ai.chỉ có nó với cậu thôi.

mái tóc dài của nó đang nhẹ nhàng bay trong cơn gió khiến cho cậu thấy rõ khuôn mặt của nó hơn.đôi mắt của nó tuy không to nhưng rất sáng.sống mũi nó cũng cao.đôi môi của nó nữa trông thật quyến rũ làm sao...còn nó thì cảm thấy vòng tay Anh Tuấn thật ấm áp...và thật giống một người nào đó..nó bỗng gọi khẽ

“anh Văn Tú”

Anh Tuấn lúc này lên tiếng hỏi

“Phong có sao không”

nó giật mình và nhẹ lắc đầu

“à...à....Phong không sao...”

Anh Tuấn nhẹ nhàng buông nó ra và nói

“vậy tốt rồi”

rồi Anh Tuấn quay lưng lại và cúi người xuống nhìn hai hộp bánh mà cậu chuẩn bị đi trao cho người ta giờ đã tan nát dưới đất.cậu thở dài và nói

“bánh bị bể hết rồi”

nó đứng phía sau nhìn cậu và nói giọng buồn

“Phong xin lỗi.tại Phong cả...”

Anh Tuấn quay qua và bước tới gần nó

“không sao...”

“cậu đang làm gì thế này”

Anh Tuấn chưa nói hết câu thì Tân Vũ hỏi giọng tức giận.nó và Anh Tuấn giật mình quay qua và cùng gọi

“quản lý. anh hai Vũ”

Tân Vũ chỉ tay xuống hai hộp bánh dưới đất và hỏi lớn

“cậu đang làm trò gì vậy.có biết hai cái bánh này bao tiền không hả”

Anh Tuấn cúi đầu xuống và nói

“dạ...em xin lỗi quản lý ạ”

Tân Vũ có vẻ rất tức giận

“cậu xin lỗi được gì không hả”

nó bước tới gần Tân Vũ và nói

“anh hai Vũ chuyện này là lỗi của Phong..chứ không phải...”

“em im đi”

nó chưa nói hết câu thì Tân Vũ quát lên.khiến cho nó giật cả mình. Anh Tuấn kéo nó ra sau lưng và nói

“dạ em xin lỗi.anh quản lý cứ trừ tiền lương của em đi”

Tân Vũ vừa chỉ tay xuống đất vừa nói lớn

“cậu mau dọn dẹp sạch chỗ này cho tôi.không được ai giúp cậu ấy nếu ai dám giúp thì sẽ bị đuổi việc ngay”

nói xong thì Tân Vũ tức giận bỏ đi vào trong.

“hôm nay quản lý làm gì giận dữ quá vậy”

các nhân viên trong tiệm to nhỏ cùng nhau khi thấy Tân Vũ tức giận như vậy. Anh Tuấn quỳ xuống thu dọn hai hộp bánh bị bể nát dưới đất.nó cũng quỳ xuống giúp cậu.

“Phong đừng mà.anh quản lý đã nói nếu ai dám giúp Tuấn thì bị đuổi việc ngay đó”

Anh Tuấn hoảng hốt nói..nó lắc đầu và nói giọng buồn bã

“mặt kệ ảnh...để Phong giúp Tuấn nha”

Anh Tuấn thấy đôi mắt của nó đã hơi đỏ nên nhẹ gật đầu

“vậy Phong lấy khăn ướt trùm Tuấn đi”

nó liền gật đầu và chạy vào trong...

sau khi dọn dẹp xong thì Anh Tuấn vào phòng nghỉ ngơi dành cho các nhân viên.ngồi nghỉ một chút.

“cho Phong xin lỗi nha”

nó đứng trước cửa phòng và cúi mặt xuống nói....Anh Tuấn quay qua hỏi

“xin lỗi gì chứ..Phong vào đây đi”

nó bước vào và nói giọng buồn

“Tuấn vì cứu Phong mà mới làm rớt hai hộp bánh xuống và còn bị trừ tiền lương nữa.nếu Phong chịu cần thận hơn thì đã không bị trượt chân và không có...”

Anh Tuấn đứng lên và bước đến gần nó.cậu cười mỉm và lấy tay bóp nhẹ mũi nó rồi nói giọng dịu dàng

“không sao đâu.chỉ cần Phong không bị thương là tốt rồi”

nó ngược mặt nhìn Anh Tuấn với cảm giác ấm áp.nó cảm thấy Anh Tuấn thật dịu dàng.

Anh Tuấn lúc này nhìn vào ly nước trong bọc trắng trên tay nó và hỏi

“ly nước kìa là nước gì.sao Phong cầm nãy giờ vậy”

nó giờ mới nhớ ra ly sôcôla nóng trên tay mình đã mua hồi trưa.nó giơ ly sôcôla và nói

“à...là sôcôla nóng mà Phong đã cố ý mua cho Tuấn..vì thấy Tuấn không muốn ăn trưa”

Anh Tuấn nhìn nó bằng ánh mắt đầy bất ngờ và chút gì đó cảm động. nó lấy ly sôcôla ra khỏi bọc và nói

“giờ hết nóng mất rồi...”

Anh Tuấn lấy ly sôcôla từ tay nó và mở nắp ly ra đưa lên gần mũi.

“không sao..còn thơm lắm.cảm ơn Phing nhiều lắm”

cậu lại mỉm cười tươi với nó...

đây có phải là sợi dây hồng của cậu và nó không nhỉ...

—Qua Hôm Sau.6h Chiều—

từ khi Gia Hân dọn qua ở chung với nó thì hết giờ làm.nó liền về phòng trọ của mình chứ không còn lang thang ngoài đường như lúc trước nữa,nó vừa nấu cơm xong thì Gia Hân cũng vừa về.nó vui vẻ hỏi

“Hân ăn cơm chưa”

Gia Hân bỏ túi đeo của mình xuống giường và nói

“Hân ăn rồi”

nó vẫn vui vẻ nói

“Phong có mua chè đậu xanh nè.để Phong đổ ra chén rồi mình cùng ăn nha”

“thôi.Hân không muốn ăn”

Gia Hân nói giọng lạnh nhạt.nụ cười tươi của nó biến mất ngay cách nói chuyện lạnh nhạt của Gia Hân. nó nhìn và hỏi

“Hân sao vậy.có chuyện gì vậy”

Gia Hân lắc đầu và nói khẽ

“bình thường à”

rồi Gia Hân ôm quần áo bước vào phòng tắm. nó nhận ra Gia Hân đang có chuyện gì đó buồn.

“reng...reng...”

trong lúc nó đang suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại của nó bỗng vang lên..nó nghe máy.

“alo mẹ.con nghe nè”

“ông ngoại mất rồi..huhu”

một tiếng khóc đau lòng của phụ nữ qua điện thoại. chiếc điện thoại từ bàn tay của nó từ từ rơi xuống đất.

“không thể”

nó như chết đứng và nước mắt bắt đầu lăn dài trên má..lúc này Gia Hân từ phòng tắm bước ra hỏi

“có chuyện gì vậy”

nó lấy tay bịt miệng mình lại để không phát ra tiếng khóc.nói khẽ

“ông...ngoại...của Phong mất rồi...”

“vậy à.đừng buồn quá”

cách nói của Gia Hân vẫn lạnh nhạt.nó khóc và hỏi

“làm sao có thể không buồn được chứ”

Gia Hân ngồi xuống giường và nói

“chết cũng đã chết rồi.buồn có ích gì”

cách nói chuyện của Gia Hân càng khiến cho nó đau lòng hơn.nó vừa khóc vừa hỏi

“có phải Phong quá làm phiền Hân không.vậy xin lỗi vì đã làm phiền.Phong sẽ không bao giờ làm phiền Hân nữa”

Gia Hân nghe câu đó như sét đánh ngang tai.cô đứng dậy và thét lên

“TRẦN YẾN PHONG”

Gia Hân và nó nhìn nhau với ánh mắt tức giận...Gia Hân nhắm mắt lại và thở dài. Cô nhẹ lắc đầu và nói khẽ

“là Phong nói đó.từ giờ chúng ta không còn bạn bè nữa”

nói rồi Gia Hân lấy áo khoác và bỏ đi ra ngoài.nó khóc oá lên.

“ÔNG NGOẠI ỒI ĐỘI CON NHA”

nó thét lớn lên.lấy ba lô và chạy nhanh khỏi phòng trọ...

*****hết chương14*****

15. Chương 15: Sự Lạnh Lùng Và Giọt Nước Mắt

Sau một tuần ở dưới quê lo đám tang ông ngoại của mình thì nó với anh hai lại lên thành phố.nó quay về phòng trọ.căn phòng tối như mực và có chút gì đó lạnh lẽo.nó bước vào bật đèn lên.nó thấy trong phòng chẳng còn gì là của Gia Hân cả.nó cũng đoán ra cô đã dọn về nhà trọ của Bảo Vy (bạn thân của cô) rồi...nó để chiếc balô trắng trên vai của mình xuống giường và lấy điện thoại từ túi quần ra gọi cho Gia Hân...

“alo..có gì không”

“Hân đang ở đâu vậy”

“nhà trọ Hân chữa sữa xong rồi.Hân nên về chứ”

“Hân còn giận Phong hả”

.....

“Hân à cho Phong xin lỗi được không? lúc đó tại Phong xúc động quá nên nói lỡ lời thôi”

“haizz.không phải Phong rất hiểu tính của Hân sao? Hân đã nói thì sẽ làm được”

“Gia Hân.Phong thật lòng xin lỗi mà...”

“thôi Hân bận rồi.bye”

.....

nó buồn nhẹ chiếc điện thoại xuống giường..nghe giọng của Gia Hân thì nó biết rằng cô giận nó thật và tình bạn của nó và cô có lẽ từ giờ chấm hết thật rồi.nó với Gia Hân đã từng nói là nếu có ngày nào một trong hai người lỡ nói ra câu “sẽ không bao giờ làm phiền” thì đừng có mong được tha thứ.cũng nghĩa là kết thúc tình bạn của hai người..

nó khóc, khóc rất nhiều. cái chết của ông ngoại mình đã khiến cho nó đau lòng lắm rồi vậy mà Gia Hân cũng không còn bên cạnh nó nữa. nó không thể tưởng tượng được sau này cuộc sống của nó sẽ cô đơn như thế nào khi không còn Gia Hân bên cạnh nữa...

—Sáng Hôm Sau. Tại Tiệm Bánh Savory—

nó vừa bước vào tiệm thì Tân Vũ. Anh Thư. Anh Tuấn và các nhân viên khác đều chạy ra.

“Yến Phong”

nó cố gượng cười và nói

“Phong xin chào mọi người ạ”

Tân Vũ bước đến ôm vai nó và an ủi nó

“mọi người đã biết chuyện của em rồi. đừng buồn nữa mọi người sẽ bên em mà”

Anh Thư nắm tay nó và nói

“phải rồi đó Phong. Thư và mọi người sẽ bên Phong mà”

nó rưng rưng nước mắt vì những lời của Tân Vũ và Anh Thư vừa mới nói. nhưng nó vẫn cố cười và nói

“Phong cảm ơn mọi người nhiều lắm...nhưng Phong không sao. mọi người yên tâm đi làm việc đi ạ”

mặc dù chỉ là anh em kết nghĩa thôi nhưng Tân Vũ cũng hiểu tính của nó không muốn để người khác phải lo lắng cho mình nên lớn tiếng nói

“thôi được rồi. mọi người đi làm việc của mình đi”

Anh Thư và các nhân viên khác gạt đầu và cùng với Tân Vũ bước vào làm việc của mình. chỉ còn lại Anh Tuấn và nó thôi.. Anh Tuấn bước gần và lấy tay xoa nhẹ đầu nó

“mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi”

hành động nhỏ. một cậu nói đơn giản của Anh Tuấn sao bấy giờ đều khiến cho nó thấy ấm áp . tại sao như vậy. tại sao nó lại có cảm giác ấm áp như thế này...

“Phong không sao đâu. Tuấn yên tâm đi”

nó lại gượng cười và nói. Anh Tuấn nhẹ gạt đầu không nói gì thêm cả. nhưng trong cậu vẫn lo cho nó khi thấy nụ cười gượng của nó.

nó làm việc cả ngày chẳng nói. chẳng cười. thật không giống nó chút nào... sắp ra về thì Anh Thư bước đến và hỏi giọng lo lắng

“Phong ổn chứ ”

nó nhìn Anh Thư với ánh mắt nhiều buồn phiền và cười gượng

“có gì mà không ổn đâu Thư”

Anh Thư cảm nhận được nó bấy giờ rất buồn. rồi cô nhớ đến Gia Hân. sao cô không thấy Gia Hân đến rủ nó đi ăn trưa. không bên cạnh an ủi nó nhỉ.

“Thư về trước đi. để Phong đóng cửa tiệm cho”

nó vỗ nhẹ vào vai Anh Thư và nói.. Anh Thư không biết nói gì thêm nữa nên đành gạt đầu và quay lưng đi.. trong tiệm chẳng còn ai nữa thì nó thở dài

“mình giờ biết làm sao đây”

hình như nó đang thấy mệt mỏi và lạc lõng... lúc này trời bỗng mưa to. mưa thật to...

“rầm...rầm”

là tiếng sét đánh.nó lấy hai tay bịt tai lại.đèn trong tiệm bỗng tắt hết.càng khiến cho nó sợ hãi thêm và ngã xuống .cả căn tiệm tối đen như mực..rồi bỗng có một ánh sáng và một bóng hình của chàng trai xuất hiện trước mặt nó..

đó chính là Anh Tuấn.là cậu thật rồi.cậu đang đứng trước mặt nó như một vị thần xuất hiện trong bóng tối.Anh Tuấn thấy vẻ mặt sợ hãi của nó ở dưới đất thì liền chạy đến ôm lấy nó vào lòng

“có tớ đây.cậu đừng sợ”

nó ngược mặt nhìn và buột miệng kêu khẽ

“Anh Tuấn..”

“ừ là tớ đây”

Anh Tuấn nhẹ gật đầu...

“rầm rầm”

tiếng sét đánh một lần nữa lại vang lên.nó nghe tiếng sét thì liền ôm chặt lấy Anh Tuấn với vẻ mặt sợ hãi. Anh Tuấn nhìn thấy nó sợ hãi như vậy thì liền nói giọng dịu dàng

“đã có tớ ở đây rồi.cậu không cần sợ.tớ sẽ bảo vệ cậu”

Anh Tuấn đỡ nó vào phòng nghỉ dành cho nhân viên và đóng chặt cửa lại. cậu mở đèn pin điện thoại và để trên bàn cho có chút ánh sáng .rồi cậu ngồi xuống bên cạnh nó và hỏi

“Phong sợ tiếng sét hả”

nó nhẹ gật đầu và nói giọng hơi run

“đúng ra hết sợ rồi nhưng không biết tại sao hôm nay sợ lại”

Anh Tuấn vén gọn vài sợi tóc của nó và nói giọng thật dịu dàng

“giờ đã có Tuấn ở đây rồi. Phong đừng sợ nữa nhé”

đôi tay nó đang được Anh Tuấn nắm chặt.trong lòng nó lúc này bỗng có một cảm giác...một cảm giác an toàn...nó khẽ nói

“Phong...cảm...ơn Tuấn...”

Anh Tuấn cười mỉm..nó thấy cả người Anh Tuấn đều bị ướt thì hoảng hốt lấy khăn giấy trên bàn lau cho Anh Tuấn rồi nói giọng lo lắng

“Tuấn bị ướt hết rồi.lạnh lắm đúng không”

Anh Tuấn nhìn thấy nó lo lắng cho mình như vậy thật lòng là cậu thấy ấm lắm mặc dù đang rất lạnh vì cả người ướt lũng.nó vẫn lau những giọt mưa trên khuôn mặt Anh Tuấn với ánh mắt lo lắng... bất chợt Anh Tuấn nắm tay nó lại và nói khẽ

“Phong thật tốt”

rồi cậu lấy tay vuốt ve mặt nó với vẻ dịu dàng.nó ngồi im nhìn cậu... Anh Tuấn lúc này từ từ tiến gần nó...mặt hai người đã rất gần nhau và cả hai đều nhắm mắt lại. trong lúc môi của hai người sắp chạm vào nhau thì nó bỗng giật mình đứng dậy.quay mặt chỗ khác và nói

“Tuấn mau đi thay đồ đi.nếu không thì sẽ bị cảm đó”

ngay lúc đèn bỗng bật sáng lên.nó và Anh Tuấn ngược mặt lên nhìn. Anh Tuấn đứng dậy lên và nói

“xin lỗi.Tuấn đi thay đồ nha”

nó nhẹ gật đầu và ừ.rồi Anh Tuấn quay lưng đi..lúc này nó quay lại nhìn và nói thẳm

“lúc này mình làm gì thế này...”

—8h 30. Buổi Tối—

sau tanh mưa thì nó lang thang ngoài phố từ 7 giờ tới 8 giờ .vì nó chẳng muốn về phòng một mình . khi nó về tới phòng trọ thì cửa phòng đang mở.nó nở nụ cười vui mừng và buột miệng nói

“Gia Hân trở về rồi. tốt quá”

rồi nó vội chạy vào phòng,quả thật là Gia Hân đã đến.nó vừa bước vào cùng lúc đó Gia Hân cũng từ phòng tắm vừa bước ra.hai người đã chạm mặt nhau.. Gia Hân nhìn và nói

“Hân đến lấy đồ bỏ quên thôi..Phong về thật đúng lúc”

rồi cô bước đến gần nó và nói tiếp

“Hân trả chìa khoá phòng lại cho Phong nè”

Gia Hân đưa chìa khoá phòng vào tay nó và bước đi.lúc Gia Hân lướt ngang qua vai nó thì nó nắm cổ tay Gia Hân lại và nghẹn ngào nói

“Gia Hân.Phong xin lỗi...nhưng xin Hân đừng đi...”

“xin lỗi...Bảo Vy đang chờ Hân bên ngoài”

giọng nói lạnh nhạt của cô thốt lên.những lời đó như sét đánh ngang tai nó. Gia Hân giật mạnh tay nó ra và bước đi một cách vô tình.lúc Gia Hân giật tay nó ra thì trong lòng cả hai đều có cảm giác như đã cắt đứt sợi dây tình bạn của hai người mấy lâu nay...

Gia Hân bước tới cửa sổ thì quay lại nhìn vào và thầm nói

“Yến Phong...Hân biết trong lòng Phong rất buồn...nhưng những lời của Phong tối hôm đó đã làm tổn thương Hân”

giọt mắt từ khóe mi của Gia Hân nhẹ nhàng rơi.rồi cô vẫn lạnh lùng bước đi.rời khỏi đó.bỏ lại một mình nó trong cô đơn.người bạn thân nhất của nó lại bỏ rơi nó trong những lúc này.lúc nó cần có người bên cạnh nhất.nhưng nó cũng đã không bên cô lúc cô buồn.nó cũng đã không kiên nhẫn quan tâm cô mà.sao có thể trách cô quá vô tình được chứ. Gia Hân.cô cũng đau lòng khi thấy nó đau buồn như vậy.giọt nước mắt chân thành của cô cũng rơi khi tình bạn của cô với nó tan vỡ mà... nó ngã xuống đất và nước mắt của nó rơi... rơi không ngừng. tình bạn của Gia Hân và nó đã kết thúc như vậy thật sao. kết thúc thật rồi.nó tự trách bản thân mình.sao vì trong lúc xúc động mà nói ra những lời vô tình đó khiến cho Gia Hân buồn.tại sao nó không thể kiên nhẫn để hỏi rõ Gia Hân chuyện gì đã xảy ra tối hôm đó..nếu nó đủ bình tĩnh và kiên nhẫn hơn thì nó đã không đánh mất tình bạn với Gia Hân rồi.tất cả mọi chuyện đều do lỗi của nó cả...nó cứ khóc mãi...mất tình bạn với Gia Hân.nó còn đau lòng hơn khi bị người mình yêu lừa dối. nó ở dưới đất khóc thật nhiều vì nó đã đánh mất tình bạn.một tình bạn mà nó luôn quý trọng...

giá mà nó không bị sốc vì cái chết của ông ngoại mình thì nó đã không buông lời để đánh mất tình bạn với Gia Hân...nó rất hối hận vì hôm đó lỡ lời nhưng có lẽ đã quá muộn màng rồi...

*****hết chương15*****

16. Chương 16: Xin Lỗi Bạn. Anh Thư

Bấy giờ nó trở nên lạnh lùng ít nói.không quan tâm bất cứ ai.không còn vui vẻ.quan tâm mọi người xung quanh như trước nữa.nhất là nụ cười tươi hay làm cho người ta không thể rời mắt khỏi của nó cũng biến mất.vì đã có quá nhiều chuyện không vui đến với nó.đã quá sức chịu đựng của nó rồi.vậy thì làm sao nó có thể vui cười như trước nữa chứ? nó không gục ngã.vẫn đi làm bình thường thì đã may lắm rồi. cứ thế ngày lại qua ngày.

“Yến Phong à.dạo này em sao vậy”

Tân Vũ bước đến tủ bánh. chỗ nó đang đứng và hỏi giọng lo lắng. nó nhẹ lắc đầu và nói lạnh nhạt

“dạ. Phong không sao ạ”

nói rồi thì nó quay lưng đi. Anh Thư đứng bên cạnh nhìn theo nó bằng ánh mắt lo lắng. cô chưa bao giờ thấy nó như vậy. ừ nhỉ đã lâu rồi không thấy Gia Hân đến rủ nó đi ăn cơm. không biết có chuyện gì nữa. Anh Thư và Tân Vũ đều có suy nghĩ giống nhau vì họ hiểu Gia Hân là người bạn quan trọng với nó và là người có thể khiến cho nó cười vô tư mà thôi. không chỉ có Tân Vũ và Anh Thư lo lắng cho nó mà bên cạnh đó còn một người đang rất lo lắng cho nó. cậu có cảm giác nó muốn tránh mặt mình. cậu muốn nói chuyện với nó thì nó lại mượn cớ đang bận việc. mà sao trong lòng cậu lại thấy rất khó chịu khi nhìn thấy nó buồn. sao ngay lúc này cậu lại muốn chăm lấy nó và an ủi nó. chẳng lẽ cậu đã yêu nó thật rồi sao. yêu ư. có phải quá vội rồi không. khi trái tim cậu vẫn còn hình bóng ai đó. Anh Tuấn tự đánh vào đầu mình một cái thật mạnh cho thôi những suy nghĩ về nó. vì chính cậu hiểu rằng mình và nó là không thể...

nó đang trốn vào một góc nào đó. nước mắt lại một lần nữa lặng lẽ rơi chẳng ai thấy cả. mọi người chỉ nhìn thấy nó cười thì nó không sao. vẫn ổn nhưng nào ai biết rằng đó chỉ là nó đang cố giả vờ ở trước mặt mọi người thôi. để mọi người không cần phải lo lắng thôi chứ nó không hề mạnh mẽ chút nào cả. chính trong lúc này nó cần một người bên nó và có thể lắng nghe nó nhưng không? chẳng có ai cả. không ai hiểu nó cần gì cả?

có một hôm Anh Thư nhân lúc tiệm vắng người. hỏi nó

“Phong dạo này có chuyện gì đúng không”

nó lắc đầu

“không có gì đâu Thư”

“vậy Gia Hân đâu. sao dạo này không thấy Hân đến đây”

Anh Thư lại hỏi? câu hỏi này của cô khiến cho đôi mắt nó thấy cay cay. nó cười. một nụ cười thật buồn bã “tình bạn... của Phong và Hân đã... tan... vỡ rồi...”

“sao lại có thể như vậy được”

Anh Thư hốt hoảng hỏi. nó cúi mặt xuống và nghẹn ngào nói

“là Phong lỡ lời làm Hân buồn. là Phong đã đánh mất tình bạn với Hân”

Anh Thư đã nắm lấy tay nó khi thấy nó đang run và nói

“Phong còn có Thư mà”

nó vẫn không ngước mặt lên nhìn. rồi nó buột miệng nói

“Thư đâu phải là bạn thân của Phong...”

Anh Thư nghe câu đó như sét ngang tai. đôi tay cô từ từ rời khỏi tay nó và nói giọng run

“Yến Phong... cậu đang làm nước mắt tớ rơi đó...”

nó bất ngờ ngước mặt lên nhìn Anh Thư. nó đã thấy nước mắt của Anh Thư đang lăn dài trên má. nó thật lòng không ngờ mình lại khiến cho Anh Thư khóc như vậy

“xin lỗi bạn. Anh Thư. hichic. nhưng Gia Hân không chỉ là bạn thân của Phong mà Gia Hân còn là chỗ tựa tin thân của Phong”

nó bật khóc và thét lên. rồi chạy thật nhanh ra khỏi tiệm bánh. Anh Thư nhìn theo nó và nước mắt của cô vẫn lăn dài trên má. nó nào biết trong cô đã xem nó là bạn thân là người mà cô có thể chia sẻ tất cả những gì trong lòng nhưng tiếc rằng trong lòng nó cô chỉ là một người bạn bình thường thôi.

nó vừa khóc vừa chạy. nó thấy mình thật xấu xa. thật đáng ghét. đã làm Anh Thư khóc. tổn thương. sao nó có thể đáng ghét như vậy chứ. nhưng thật lòng nó không cố ý đâu. không cố ý làm Anh Thư tổn thương

đầu.chính bản thân của nó cũng không biết tại sao nó lại nói ra những lời đó nữa.chắc tại trong lòng nó đã có quá nhiều tổn thương rồi.tình bạn với Gia Hân tan vỡ đã là cú sốc lớn cho nó.

“xin lỗi bạn.Anh Thư à Phong cũng biết rằng Thư rất tốt nhưng Gia Hân thật sự rất quan trọng với Phong.Thư không hiểu được đâu”

nó thầm nói.nước mắt của nó không ngừng rơi mà càng lúc càng nhiều hơn.có lẽ cứ để nước mắt nó rơi đi cho nhẹ lòng chút.

nó cứ đi.đi mãi.chẳng biết mình đang đi đâu và phải về đâu nữa nó chỉ biết không muốn dừng lại thôi.nó cứ đi lang thang ngoài đường như một con ngốc.ngay lúc này trông nó thật đáng thương.

đi mãi.cứ đi.đi gần một tiếng đồng hồ.khi nó giật mình đứng lại thì nó ngạc nhiên.

“sao mình lại đến đây”

trước mặt nó là quán ăn chỗ làm của Gia Hân.nước mắt của nó lại rịn rịn,nó vội trốn vào một góc khi thấy Gia Hân cùng với cô bạn thân Bảo Vy từ trong quán bước ra.nó thấy hai người họ đang vui vẻ đùa giỡn cùng nhau.nó nhìn mà muốn chạy ra nhưng lại sợ làm Gia Hân mất vui.vậy là nó lặng lẽ quay lưng đi.

Bảo Vy cầm đĩa tô của khách ăn xong vào trong rửa.chỉ còn Gia Hân coi quán.ánh mắt cô bỗng nhiên buồn bã.

“Gia Hân.Phong xin lỗi...nhưng xin Hân đừng đi...”

cô đột nhiên nhớ lại những lời của nó hôm bữa.trong lòng cô rất buồn cô cũng muốn gặp nó nói chuyện vui vẻ với nó như trước nhưng lòng tự trọng của cô quá cao đã không thể tha lỗi cho nó.mà lí do thật của cô không muốn làm hoà với nó là cô đang buồn vì gia đình không muốn để nó lo lắng thêm thôi.

nó và Gia Hân với Anh Thư những người đều xem trọng tình bạn nhưng giữa ba người họ hình như có một khoảng cách quá xa để họ không thể nào hiểu nhau.

*****hết chương 16*****

17. Chương 17: Quá Khứ Của Anh Tuấn

Chiều hôm đó sau hai tiếng đồng hồ đi lang thang ngoài đường nó quay lại tiệm bánh Savory vì trước đó cãi nhau với Anh Thư xúc động quá chạy ra ngoài với bộ đồng phục của tiệm.nó vừa bước vào tiệm thì đã nhìn thấy Anh Thư đang ngồi chờ.vừa thấy nó thì Anh Thư liền đứng dậy

“Yên Phong.tớ biết thế nào cậu cũng quay lại để lấy ba lô mà”

đôi mắt của nó giờ vừa đỏ vừa sưng.nó bước tới hỏi

“sao giờ Thư còn ở đây”

Anh Thư cười cười và nói khẽ

“tại Thư lo cho Phong...”

nó ngược mặt nhìn Anh Thư với ánh mắt ngạc nhiên.nó không ngờ nó đã làm cho cô khóc vậy mà cô vẫn lo lắng cho nó.trong lòng nó muốn chạy tới ôm lấy cô bạn tốt của mình thật chặt nhưng không hiểu tại sao đôi chân nó lại đứng yên.không thể bước tới gần Anh Thư hơn được nữa.có lẽ do bản thân nó không cho phép mình làm Anh Thư buồn.khóc nữa.điều mà nó có thể làm là nói một lời “xin lỗi chân thành” và cố quan tâm cô nhiều hơn thôi.Anh Thư bước tới gần nó rồi mỉm cười

“Thư biết Phong đang buồn vì chuyện với Hân nhưng Thư mong Phong hiểu rằng Thư cũng xem Phong là bạn thân của mình”

nó lắc đầu và nói khẽ

“Phong xin lỗi nhưng Phong không xứng làm bạn thân của Thư đâu..thôi cũng thế rồi Thư về trước đi”

Anh Thư dù rất buồn nhưng biết nói gì bây giờ.dành gặt đầu rồi quay lưng đi lấy túi xách và về thôi....

—Sáng Hôm Sau. Tại Tiệm Bánh Savory—

hôm nay tiệm rất vô cùng đông khách.nó với những nhân viên khác bán bánh cho khách không kịp.chắc tại bánh ở đây ngon hơn mấy chỗ khác.Anh Tuấn thấy chỗ nó đứng rất nhiều khách.cậu sợ một mình nó làm không kịp nên chạy đến nói

“Yến Phong.để tớ giúp cậu một tay nhé”

nó nhẹ gặt đầu.rồi hai người vui vẻ cùng bán bánh cho khách.một người bán bánh.một người tính tiền.hai người họ thật ăn ý. sau vài tiếng đồng hồ thì tiệm bắt đầu vắng khách.nó và Anh Tuấn tính nói chuyện với nhau thì

“Anh Tuấn ơi vào lấy bánh đi trao nè”

giọng nói của Tân Vũ bên trong hòng ra.Anh Tuấn nói với nó bằng giọng mệt mỏi

“Tuấn đi làm việc của mình nha.Phong ngồi nghỉ chút đi”

rồi Anh Tuấn vội chạy vào trong.nó thì lo lau mặt tủ bánh cho sạch.sau vài phút thì nó nghe tiếng của Tân Vũ và Anh Tuấn bên trong.hình như có rắc rối gì đó! nó liền chạy trong xem thử

“ôi trời nhiều bánh thế này em làm sao ôm được đây”

Anh Tuấn cảm thấy hơi chóng mặt khi nhìn số bánh phải đi trao.Tân Vũ nói

“thôi em cố thêm một ngày đi.mai anh sẽ tuyển thêm nhân viên trao hàng”

“hay là để Phong cầm giúp Tuấn”

nó bước vào và nói.Anh Tuấn và Tân Vũ quay qua nhìn nó.Anh Tuấn bước tới gần nó và nói giọng lo lắng

“nhưng Phong làm từ sáng tới giờ cũng mệt lắm rồi mà”

nó lắc đầu và nói

“không sao.ra ngoài chút cũng tốt”

không để Anh Tuấn nói thêm gì nữa thì nó đã ôm bốn hộp bánh và quay qua nói

“chúng ta đi thôi Tuấn”

Anh Tuấn cũng hết cách với nó luôn.cậu bật cười trong mệt mỏi.lòng tốt hay giúp người khác và sự vô tư của nó đã khiến cho sự mệt mỏi trong cậu tan biến.cậu nhẹ gặt đầu rồi lấy xe máy chở nó đi trao bánh cho khách.suốt đường đi cậu vừa chạy xe vừa quay đầu nhìn nó vì lo cho nó ôm bốn hộp bánh chịu không nổi.xem ra tình cảm của cậu dành cho nó càng ngày càng nhiều.nhưng mà trong đầu cậu lại nhắc nhở cậu.nhắc nhở cậu không thể yêu nó.không thể và không thể..

mỗi hộp bánh một nơi.còn lại rất xa nữa nên gần hai tiếng đồng hồ họ mới trao hết bánh. đang chạy xe về thì một cơn mưa bất chợt lại đến.khiến cho Anh Tuấn phải vội dừng xe lại trước một quán cà phê đã đóng cửa.cậu kéo nó vào trước cửa quán trốn mưa.nó vốn sợ tiếng sét nên lúc đó nó có vẻ rất sợ hãi.Anh Tuấn bất ngờ nắm tay nó.theo phản ứng tự nhiên nó quay qua nhìn.Anh Tuấn khẽ nói

“có Tuấn ở đây với Phong rồi Phong đừng sợ”

nó nhẹ gặt đầu.trong lòng nó cũng đỡ sợ hơn khi Anh Tuấn đang nắm chặt tay nó.mưa to còn gập gió lớn nữa nên những giọt mưa lạnh giá giạt vào hai người họ.thiệt lạnh.Anh Tuấn lúc này bỗng đứng trước mặt nó vì cậu muốn lấy người của mình che mưa gió cho nó.không để nó bị ướt thêm nữa.nó vô cùng bất ngờ cũng như cảm động trước hành động bảo vệ nó của Anh Tuấn.lưng của nó đã tựa sát vào cửa rồi không còn chỗ nào để nó né tránh ánh mắt đầy tình cảm của Anh Tuấn nữa.nó nói lắp bắp

“Tuấn...đâu...cần...làm...vậy...”

Anh Tuấn cười mỉm và lắc đầu

“Tuấn xin lỗi.đúng raTuấn không nên để Phong đi theo...hại Phong mắc mưa ở đây”

“có gì đâu...mà xin lỗi...”

nó nhẹ lắc đầu rồi vô tình thấy vai của Anh Tuấn đã bị ướt hết.nó vội kéo người Anh Tuấn vào sát lại người nó và buột miệng nói

“Tuấn bị ướt hết rồi kìa”

giờ Anh Tuấn và nó đang rất gần nhau.ngay lúc này mặt nó bỗng nhiên ửng đỏ.hình như đây là lần đầu tiên Anh Tuấn thấy nó đỏ mặt.trông nó lúc này thật dễ thương...Anh Tuấn lại bị say mê vì vẻ đẹp và dễ thương của nó trong lúc này.cậu tiến mặt lại gần nó.tiến lại gần hơn. có vẻ như cậu đang muốn chạm vào đôi môi ngọt ngào của nó...

“anh...hạnh...phúc...nhé”

một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai Anh Tuấn khi cậu sắp chạm vào đôi môi ngọt ngào của nó.giọng nói ấy đã khiến cho cậu giật mình quay người qua chỗ khác...thái độ của cậu không hiểu tại sao khiến nó có cảm giác hụt hẫng .nó nắm chặt cổ áo của mình và khẽ hỏi

“Tuấn sao vậy”

Anh Tuấn vẫn không quay lại nhìn nó.cậu cúi mặt xuống và nói khẽ

“Tuấn thành thật xin lỗi”

nói rồi cậu tính lao ra dưới mưa nhưng bàn tay bé nhỏ của nó đã kịp nắm cổ tay cậu và nhìn cậu bằng ánh mắt lo lắng

“Tuấn sao vậy.có chuyện gì nói cho Phong biết đi”

Anh Tuấn quay người lại nhìn.cậu đã nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nó.ánh mắt ấy khiến cho cậu cảm thấy nhói trong lòng.cậu cố cười mỉm và đưa tay khẽ vuốt ve mặt nó rồi nói giọng buồn bã

“Yến Phong...xin cậu đừng quan tâm tớ như vậy được không...”

nó cúi mặt xuống và nói khẽ

“chính bản thân Phong cũng không biết tại sao mình lại quan tâm Tuấn như vậy nữa...nhưng nếu sự quan tâm của Phong khiến cho Tuấn thấy phiền thì Phong xin lỗi...”

nói xong thì nó quay lưng bỏ đi.Anh Tuấn cảm thấy hình như cậu đã làm nó buồn.cậu đã ôm lấy nó từ sau lưng và nói lớn

“không phải như vậy đâu Yến Phong”

bị cậu ôm bất ngờ quá nó hơi hoảng hốt.Anh Tuấn vẫn ôm nó rồi cậu nhắm mắt lại và nhe răng nói

“không phải tớ thấy phiền khi cậu quan tâm tớ đâu...mà tại số mạng của tớ xui xẻo lắm...những người quan tâm tớ đều mất mạng.người thân.bạn bè...cả em ấy...”

nó cảm thấy vai mình ướt ướt.hình như là cậu đang khóc.nó có cảm giác được cậu đang đau khổ qua những giọt nước mắt đang rơi xuống đôi vai bé nhỏ của mình.nó khẽ hỏi

“em ấy là ai...”

Anh Tuấn ôm chặt nó hơn và nhe răng nói tiếp

“là mối tình đầu của tớ...em ấy đã vì bên tớ mà mạng sống của mình... chính tớ đã hại em ấy chết...hichic...”

nó nghe vậy trong lòng nó hơi hốt hoảng.liền quay qua hỏi

“sao em ấy lại...chết...”

nước mắt của Anh Tuấn vẫn tuôn trào

“em ấy mất vì căn bệnh quái ác...trước khi em ấy mất...còn chúc tớ hạnh phúc bằng giọng yếu ớt cuối cùng của mình”

từ nhỏ tới lớn nó ghét nhất là con trai khóc vì nó cho rằng là con trai thì phải mạnh mẽ không được khóc nhưng hôm nay nhìn thấy Anh Tuấn khóc đau khổ như thế này.nó không chỉ không thấy ghét mà ngược lại nước mắt của nó khê rơi cùng cậu.đôi mắt nhỏ của nó từ từ khép lại và hai hàng nước mắt nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của nó. Anh Tuấn lùi về sau vài bước và nói

“tại em ấy bên tớ nên mới chết...tớ không muốn mất cậu như mất em ấy đâu Yến Phong...”

nó lắc đầu và vội nói

“không phải tại Tuấn đâu.tại số trời thôi mà...và Phong cảm thấy vui khi nói chuyện với Tuấn.quan tâm Tuấn.Phong cảm thấy...ấm lòng khi Tuấn an ủi Phong...Phong muốn được bảo vệ những người mà mình thương yêu...và Tuấn cũng trong số đó”

Anh Tuấn ngược mặt lên nhìn nó.cậu khê ngạc nhiên khi nhìn thấy nước mắt đang nhẹ nhàng rơi.nó đã khóc vì cậu ư.thật sao.cậu quá bất ngờ vì cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ có một cô gái khác khóc vì mình.trong lòng cậu thật nhói khi thấy những giọt nước mắt khê rơi.

“cô bé ngốc à”

Anh Tuấn thét lên và ôm lấy nó vào lòng.càng lúc cậu ôm nó càng chặt. không hiểu vì tại sao nước mắt của Anh Tuấn và nó lại rơi cùng nhau. không lẽ trái tim của hai người họ đã hoà thành một rồi sao?

trời bắt đầu tạnh mưa và cầu vồng bảy sắc từ từ xuất hiện trước mặt nó.

“Tuấn.nhìn kìa”

nó chỉ tay lên trời và nói.Anh Tuấn buông nó ra quay qua nhìn theo ngón tay nó.cầu vồng lúc này thật tuyệt đẹp với những tia nắng yếu ớt. nó nở nụ cười thật tươi và nói giọng ngọt ngào

“sau cơn mưa trời lại sáng thôi.chuyện trong quá khứ thì cứ để nó qua đi.tương lai ai biết trước được.Tuấn đừng ôm hết lỗi về mình nữa.hãy vui vẻ sống,lúc nào cần một người bên cạnh thì Tuấn cứ gọi cho Phong.Phong sẽ đến bên Tuấn ngay”

Anh Tuấn lại cảm động vì những lời của nó.cậu nhẹ gật đầu và cười mỉm.nó lấy khăn giấy từ túi áo ra lau nước mắt cho Anh Tuấn rồi ngược mặt nhìn cầu vồng trên bầu trời.Anh Tuấn nhìn nó và nói thầm

“Yến Phong à...cậu đúng là cô gái tốt...chính vì vậy tớ nên giữ khoảng cách với cậu”

*****hết chương 17*****

tình cảm của nó với Anh Tuấn sẽ thế nào.có thể đến với nhau không hay là mỗi người lại một nơi nữa đây...truyện của chúng ta sẽ ra sao.đi đâu về đâu???? sữ mời mọi người đọc tiếp (p18 Chiến Về Hậu Giang) nhé ^ ____ ^

18. Chương 18: Chiếm Về Hậu Giang

“chúc mừng em nha Yến Phong”

Tân Vũ đứng giữa tiệm bánh nói lớn.nó ngạc nhiên nhìn Tân Vũ

“hả? sao anh lại chúc mừng Phong”

Tân Vũ cười nhẹ và đưa cho nó một bao thư.

“nè! em tự xem đi”

nó cầm lấy bao thư từ tay Tân Vũ và mở ra xem. trong bao thư có hai vé xe về Hậu Giang. nó trợn to mắt và hỏi

“là sao anh. Phong không hiểu lắm ạ”

Tân Vũ vui vẻ nói

“là vậy nè! ông chủ Hoàng đã mở thêm tiệm bánh Savory 2. anh sẽ qua đó quản lý. còn chức quản lý ở đây thì để lại cho em đó”

nó và tất cả nhân viên trong tiệm đều ngạc nhiên. nó hoảng hốt hỏi

“Phong làm sao mà có thể làm quản lý được chứ? anh đừng đùa nữa mà”

Tân Vũ đánh vào đầu nó một cái nhẹ và nói

“anh đâu có đùa đâu em gái ngốc. tại ông chủ Hoàng thấy em giỏi. khách hàng đến mua bánh đều khen em dễ thương lễ phép và em thường giúp anh tính sổ sách rất tốt nên mới cho em làm quản lý đó”

nó đưa hai vé xe về Hậu Giang lên và hỏi

“vậy còn hai vé xe này là sao anh”

lúc này Anh Tuấn đi trao bánh về. vừa thấy Anh Tuấn bước vào thì Tân Vũ liền lên tiếng

“Tuấn. em về đúng lúc lắm. tới đây”

“ạ”

Anh Tuấn bước tới đứng kề bên nó. Tân Vũ nói tiếp

“ông chủ Hoàng có một người bạn ở Hậu Giang. cả hai đều có ý định hợp tác mở thêm một tiệm bánh Savory ở dưới đó nên hai đứa em phải xuống Hậu Giang một chuyến để ký hợp đồng và giúp họ quản lý tiệm ba tuần”

Anh Tuấn và nó đều nhìn Tân Vũ bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên. Anh Tuấn hỏi

“ý anh là em với Yến Phong sao”

Tân Vũ nhẹ gạt đầu

“ừ đúng! tại anh biết em ở Hậu Giang quen thuộc đường đi hơn”

nó từ khi thấy hai vé xe Hậu Giang thì trong lòng nó lo lắng lẫn chút gì đó đau nhói nữa. nó hỏi

“Phong... có thể không đi được không anh”

Tân Vũ nhìn nó và nói khê

“em theo anh vào đây”

nói xong thì Tân Vũ kéo tay nó vào phòng làm việc của mình và khoá cửa phòng lại. rồi quay lại nhìn nó với ánh mắt buồn

“em sợ gặp lại người đó đúng không?”

nó bất ngờ ngược mặt nhìn Tân Vũ và vội nói

“Phong không hiểu anh hai Vũ đang nói gì?”

Tân Vũ nhẹ lắc đầu và nói

“em gái đừng giấu hai nữa. Bảo Nguyên đã kể cho hai biết hết rồi. cái tên đó không đáng để em gái yêu đâu”

nó im lặng. đôi mắt nó cay cay. nó khê hỏi

“nếu hai biết hết rồi vậy sao còn bắt Phong phải xuống Hậu Giang làm chi nữa”

Tân Vũ đỡ nó ngồi xuống và nói

“vì đây là ý của ông chủ Hoàng.ông ấy muốn thử sức làm việc của em gái...và hơn nữa là....”

nói đến đó thì Tân Vũ đưa tay lau giọt nước mắt trong suốt sắp lặn dài trên khuôn mặt dễ thương của nó với sự dịu dàng của một người anh trai và nói tiếp

“và hơn nữa là hai muốn em gái của hai mạnh mẽ hơn để đối mặt với quá khứ của mình...em đừng khóc Yến Phong à.mọi người đều thích em cười tươi vì nụ cười của em luôn khiến mọi người vui theo”

“anh hai Vũ”

nó khẽ gọi.trong lòng nó lúc này cảm thấy ấm áp lắm.dù Tân Vũ với nó không hề có quan hệ ruột thịt nhưng cả hai đều yêu quý đối phương như người trong nhà mình.Tân Vũ nở một nụ cười hiền hậu với nó

“cố lên em gái ngoan của hai”

không muốn để Tân Vũ lo lắng thêm nên nó cố gượng cười

“dạ.Phong biết rồi.ngày mai Phong với Tuấn về Hậu Giang một chuyến ạ”

Tân Vũ bỗng nhíu mày lại hỏi

“nhưng mà.. em gái đi cùng Anh Tuấn có ổn không?”

nó cười cười và nói

“Phong và Tuấn sẽ cố gắng làm tốt công việc của anh trao mà”

Tân Vũ lắc đầu

“không? ý hai là.....hai sợ Tuấn ăn hiếp em gái đó”

giờ nó mới hiểu ý Tân Vũ muốn nói.nó bật cười và lắc đầu

“sẽ không có chuyện đó đâu anh hai Vũ”

vài phút sau nó từ phòng làm việc của Tân Vũ bước ra với vẻ mặt buồn bã.vừa thấy nó thì Anh Tuấn liền chạy tới hỏi

“Phong.sao rồi”

nó nhìn và nói

“anh Vũ cho chúng ta hôm này về sớm nghỉ ngơi để ngày mai về Hậu Giang”

nói xong thì nó liền quay lưng đi nhưng Anh Tuấn nắm lấy cổ tay nó lại và hỏi

“Phong.có chuyện gì vậy...”

nó rút tay lại và lắc đầu

“không có gì.Phong về trước.mai 8 giờ gặp bến xe nha”

nói xong thì nó vội quay lưng đi vào phòng thay đồ..để Anh Tuấn ở lại trong sự lo lắng....

–Sáng Hôn Sau.8h.30–

Anh Tuấn đến bến xe miền Tây đứng chờ rất lâu mà chưa thấy nó đến.cậu cứ đi qua đi lại chờ nó.tới khi chiếc xe về Hậu Giang sắp chạy thì mới đến.nó vội chạy đến hỏi

“xin lỗi.Phong đến trễ”

“lên xe mau.xe sắp chạy rồi”

Anh Tuấn kéo tay nó lên xe.và xe bắt đầu chạy.ngồi trên xe nó không nói gì cả.chỉ nhìn ra cửa kính suy nghĩ vợ.Anh Tuấn nhìn và hỏi

“Phong sao vậy...sao như người mất hồn thế”

nó vẫn im lặng không trả lời Anh Tuấn.thái độ khác thường của nó khiến cho Anh Tuấn lo lắng.cậu chợt nhớ lần đầu nó biết cậu ở Hậu Giang thì cũng rất ngạc nhiên.không biết có chuyện gì với nó nữa..

nó cứ suy nghĩ vu vơ mãi.đến nơi lúc nào cũng không hay.

“Phong.chúng ta xuống xe thôi”

.....

“Yến Phong...Yến Phong...”

Anh Tuấn vỗ vai nó và lớn tiếng gọi.lúc này nó giật mình quay lại

“sao....có chuyện gì vậy Tuấn”

Anh Tuấn nhìn nó bằng ánh mắt lo lắng và nói

“đến Hậu Giang rồi chúng ta xuống xe”

nó gật đầu và đứng lên rồi bước xuống xe cùng Anh Tuấn. nó vừa bước xuống xe bứt thì liền nhìn xung quanh và khẽ lẩm bẩm

“đây là quê của anh ấy sao”

Anh Tuấn nghe không rõ nên quay qua hỏi

“Phong nói gì?”

nó nhẹ lắc đầu

“à không có gì?”

lúc này có một chàng trai mặc áo thun đen với quần tây trắng bước đến hỏi

“xin lỗi.cho hỏi hai người có phải là Anh Tuấn và Yến Phong không”

“anh Nhân”

nó khẽ kêu.chàng trai ấy ngạc nhiên quay sang nhìn nó và hỏi

“em biết anh hả?”

nó gật đầu và cười nhẹ

“Yến Phong đây.là bạn của anh Văn Tú nè! chúng ta đã từng gặp nhau rồi mà anh Nhân”

chàng trai ấy -Nguyễn Hoàng Nhân 21 tuổi là bạn bè của Diệp Văn Tú (nam nhân vật chính trong câu chuyện của chúng ta)

Hoàng Nhân nhìn nó một lúc mới lên tiếng

“à anh nhớ rồi.em là cô bạn hiền lành nhất của thằng Tú mà.Yến Phong.đúng không? lâu quá không gặp.em càng ngày càng xinh ra nha”

nó cười cười và hỏi

“anh là người của bên muốn hợp tác ông chủ Hoàng hả?”

Hoàng Nhân gật đầu

“ừ ông chủ của anh họ Dương.thôi chúng ta về tiệm trước đi”

nó quay sang Anh Tuấn và nói

“anh Nhân là người bạn cũ của Phong nên chúng ta có thể yên tâm đi theo anh ấy”

Anh Tuấn gật đầu và ừ với nó...rồi ba người họ vừa đi vừa nói chuyện. Hoàng Nhân hỏi nó

“em với thằng Tú sao rồi Phong.chắc hai người đã thành một đôi rồi hả”

những câu hỏi của Hoàng Nhân khiến cho nó bối rối không biết trả lời thế nào. Hoàng Nhân lại nói

“hai người là chàng có tình nàng có ý, thật đẹp đôi. hihi”

trong lòng nó thật nhói đau vì câu nói đùa đó của Hoàng Nhân. anh và nó là chàng có tình nàng có ý sao? anh và nó đẹp đôi ư. hừ. thật buồn cười mà. trong lòng anh đã bao giờ có nó đâu. nó đối với anh chẳng qua chỉ là trò chơi thôi. chẳng đáng giá gì cả?

nó khẽ cười. một nụ cười lạnh lùng. rồi nó nói

“thôi anh Nhân đừng đùa nữa. chúng ta bàn công việc trước đi”

“ok em”

Hoàng Nhân nhẹ gạt đầu. nãy giờ đôi mắt của Anh Tuấn chưa từng rời khỏi nó. cậu cảm thấy hôm nay nó có gì đó khác lạ. nhất là khi nhắc đến người tên Văn Tú thì cậu thấy nó rưng rưng nước mắt. không biết người đó và nó có quan hệ gì? có giống những gì mà Hoàng Nhân nói họ là một đôi không?

Hoàng Nhân dẫn nó và Anh Tuấn về một căn tiệm bánh đang được chữa sửa lại. trước cửa tiệm có một đàn người ông khoảng 50 tuổi và đó chính là ông chủ Dương mà Hoàng Nhân đã nhắc đến. Hoàng Nhân bước tới và nói

“hai người này là bên tiệm bánh Savory. Anh Tuấn. Yến Phong”

ông chủ Dương vui cười nói

“chào hai con. ta là ông chủ Dương bạn thân của ông Hoàng”

nó cười nhẹ và nói

“dạ con tên Yến Phong. hôm qua ông chủ Hoàng nói ông rất hiền. quả nhiên là thật. trông ông chủ Dương thật phúc hậu ạ”

được nó khen phúc hậu thì tất nhiên ông chủ Dương rất vui. ông vừa cười vừa nói

“cái cô bé này thật dễ thương, ta thích con rồi đó! thôi vào trong tiệm nói chuyện đi”

nó và Anh Tuấn với Hoàng Nhân bước vào tiệm cùng ông chủ Dương. rồi họ ngồi xuống bàn chuyện hợp tác với nhau. trong lúc nó nghiêm túc giải thích điều khoản trong hợp đồng với ông chủ Dương thì Anh Tuấn ngồi kề bên luôn nhìn nó. cậu cảm thấy ở nó có gì đó quyến rũ khiến cho trái tim cậu đập nhanh mỗi khi bên nó. cậu cười mỉm với cái suy nghĩ trong đầu là mình bị bệnh thương tư mắt rồi nhưng cậu đã vô tình trông thấy một ánh mắt khác cũng đang nhìn nó. ánh mắt ấy nhìn nó thật say đắm. đó chính là anh chàng Hoàng Nhân. hình như là Hoàng Nhân đã bị nó hút hồn mất rồi. vẻ hiền lành của một cô gái như nó đúng là rất dễ làm các chàng trai rưng động. nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Nhân nhìn nó thì không biết tại sao trong lòng Anh Tuấn tự nhiên lại tức tối và rất khó chịu. cậu tự hỏi mình bị sao thế này không lẽ cậu đang ghen ư. nhưng với tư cách gì? cậu và nó đâu có là gì của nhau. chỉ có một mình cậu đơn phương thôi mà.

“dạ mai tụi con sẽ đến giúp anh chị ở đây ạ”

nó đứng dậy bắt tay với ông chủ Dương vui vẻ. ông chủ Dương nói

“vậy ta cảm ơn nhiều nha”

Hoàng Nhân vội hỏi

“Yến Phong. em có chỗ ở chưa?”

nó có vẻ rất mệt nhưng vẫn cố cười nói

“Phong cũng chưa...”

“tớ có nhà ở đây cậu đừng lo”

nó nói chưa hết câu thì Anh Tuấn vội nói. thái độ của cậu làm cho Hoàng Nhân ngạc nhiên. anh ta nhếch môi cười

“cho anh xin số điện thoại của em nha Phong”

rồi Hoàng Nhân đưa chiếc điện thoại cảm ứng màu vàng cho nó. hình như anh ta đang có ý chọc tức Anh Tuấn thì phải? nó cầm lấy điện thoại từ tay Hoàng Nhân và bấm số của mình vào rồi trả lại cho Hoàng Nhân

“thôi Phong và Tuấn về trước nha.baybay ông chủ Dương và anh Nhân ạ”

nói xong thì nó và Anh Tuấn bước ra khỏi tiệm...

^**

Sứ mời mọi người đọc tiếp (p19 Tình Cờ Trông Thấy Anh) nhé

19. Chương 19: Tình Cờ Trông Thấy Anh

Anh Tuấn dẫn nó về một ngôi nhà có một lầu và mở cửa cho nó vào.nó bước vào nhìn xung quanh.trước mặt nó có một bộ ghế sofa đen và cái bàn nhỏ với một bình bông hồng đỏ giả không hề có hạt bụi nào rất sạch nhưng trong nhà chẳng một bóng người khiến cho nó hơi ngạc nhiên.

“ủa hai bác đâu”

Anh Tuấn để chìa khoá xuống bàn và nói

“cha mẹ Tuấn đi dân qua Mỹ lâu rồi”

nó để balô trắng của mình xuống ghế sofa và hỏi giọng tò mò

“vậy tại sao nhà không hề có hạt bụi”

Anh Tuấn đang rót hai ly nước.cậu nói khể

“chắc em ấy lại về”

“hả?”

nó trợn tròn mắt khi Anh Tuấn nói như vậy.vì nó hiểu người mà cậu đang nói đến là bạn gái đã mất của cậu.giờ trong lòng nó cảm thấy hơi sợ.không lẽ nhà này có ma hay sao.lúc này Anh Tuấn bỗng nhiên bật cười.nhìn thấy cậu cười vui như thế thì nó biết mình đã bị lừa.nó chạy đến đánh vào vai Anh Tuấn và nói

“đám chọc Phong nè”

Anh Tuấn vẫn giữ nụ cười tươi và nói

“ui đau! Tuấn chỉ giỡn chút thôi mà.hôm qua Tuấn đã gọi về cho dì của Tuấn nhờ dì ấy qua dọn dẹp và mua chút đồ ăn để trong tủ lạnh.chắc Phong cũng đói rồi để Tuấn vào bếp nấu gì cho chúng ta ăn nhé”

nó cười nhẹ và gật đầu.Anh Tuấn liền chạy vào bếp.giờ chỉ còn một mình nó ở phòng khách rồi nó bước ra cửa nhìn bầu trời.đúng là ở dưới quê có nhiều sao và sáng hơn ở thành phố.nó tựa vào cột nhà rồi thở dài và hỏi thầm

“đây là nơi mà anh ấy sinh và lớn lên sao”

hình như nó đang nhớ đến một hình bóng.đang nhớ đến một ai đó.một người mà chẳng biết còn nhớ nó hay đã quên mất nó từ lâu rồi.

“reng...reng”

tiếng điện thoại vang lên phá mất khoảnh cách yên bình của nó.nó quay lưng bước vào ghế sofa lấy điện thoại từ balô ra và nghe máy.

“alo Phong nghe nè anh hai Vũ”

“mọi chuyện tốt chứ em gái”

“dạ tốt anh hai Vũ.bên ông chủ Dương đã đồng ý bản hợp đồng của chúng ta rồi ạ”

“hai không hỏi về công việc mà hai hỏi chuyện của em gái kìa”

“dạ....không có gì...Phong đang ở nhà của Tuấn ạ.rất tốt anh hai Vũ đừng lo nữa”

“ừ nếu có chuyện gì thì gọi cho hai liền nha”

“dạ Phong biết rồi.bay anh hai Vũ”

sau khi nói chuyện điện thoại với Tân Vũ xong thì nó ngồi xuống bộ ghế sofa đen và vô tình thấy sau bình bông hồng đỏ giả có một khung hình nhỏ.nó vì tò mò cầm khung hình ấy lên xem.thì ra là hình của Anh Tuấn với cô gái cũ.nhìn hai người trong tấm hình thật hạnh phúc.cô bé đúng là rất dễ thương .vừa lúc đó Anh Tuấn từ bếp bưng hai tô mì ra và nói

“có đồ ăn rồi đây”

nó liền bỏ khung hình xuống bàn.nó nói

“à....thơm quá”

Anh Tuấn đặt hai tô mì xuống bàn.trong hai tô mì đều có trứng gà và rau xanh trông rất ngon.nó và Anh Tuấn vui vẻ cùng ăn mì rồi sau khi ăn xong thì Anh Tuấn đưa nó lên lầu và nói

“trên này có ba phòng.hay là Phong ở phòng của cha mẹ Tuấn nha.phòng đó rộng lắm và có phòng tắm riêng nữa”

nó nhẹ gật đầu

“sao cũng được”

Anh Tuấn mở cửa phòng cho nó vào

“có gì thì lớn tiếng gọi nha.Tuấn ở phòng bên cạnh.chúc Phong ngủ ngon”

nó cười nhẹ và gật đầu

“Tuấn cũng ngủ ngon”

có lẽ vì quá mệt nên vừa ngã lưng xuống giường thì nó và Anh Tuấn đều liền ngủ thiếp đi tới sáng...theo lời đã hứa mỗi ngày nó và Anh Tuấn đều đến tiệm ông chủ Dương làm giúp những việc nhỏ.như trang trí tủ bánh thật đẹp.Hoàng Nhân cứ đi theo nó mãi.nó ở đâu thì anh ta ở đó.hình cảnh này khiến cho Anh Tuấn thật bức mình.cậu thật lòng muốn kéo anh ta ra khỏi nó và lớn tiếng nói rằng cậu không cho phép bất cứ người con trai nào tán tỉnh nó nữa bởi vì nó là người mà cậu yêu nhưng có vẻ cậu không dũng cảm để làm điều đó!

—Một Tuần Sau—

Anh Tuấn và nó đang ngồi ăn sáng với nhau ở một quán nhỏ gần nhà.đang ăn thì tiếng chuông điện thoại của Anh Tuấn bỗng vang lên.không biết bên kia nói gì mà Anh Tuấn có vẻ rất lo lắng.nó lên tiếng hỏi

“có chuyện gì vậy Tuấn”

Anh Tuấn bịt loa điện thoại lại và nói giọng lo lắng

“dì của Tuấn bệnh nặng nhập viện rồi”

nó vội nói

“vậy Tuấn mau đến thăm dì ấy đi. một mình Phong đến tiệm bánh giúp là được rồi”

Anh Tuấn không muốn để nó một mình nhưng trong lòng lo lắng cho dì của mình nên đành gật đầu

“vậy Phong cẩn thận nha”

nói xong thì Anh Tuấn liền quay lưng đi.còn nó thì tính tiền bữa ăn xong cũng quay lưng đi.vừa đi vừa nhìn xung quanh.buổi sáng dưới quê thật khác với thành phố.không khí thật dễ chịu.

đang đi thì bất chợt nó đứng lại và đôi mắt của nó từ từ dần ướt.không hiểu tại sao trái tim nó lúc này bỗng nhói đau một cách kỳ lạ.hai giọt nước mắt trong suốt đang nhẹ nhàng rơi xuống đầu môi nó...thật ra có chuyện gì mà có thể làm nó cảm thấy đau nhói trong lòng...nó đã nhìn thấy một người.một người rất quen.một người mà nó chưa từng giây phút nào không nhớ đến...là Diệp Văn Tú người mà nó đã yêu...là anh thật rồi...anh đang trong một quán ăn nhỏ trước mặt.nó hãy làm sao đây..có nên đến gặp anh không hay là nó trốn vào chỗ nào đó không để anh nhìn thấy nó.trong lòng nó thật sự rất bối rối. nhưng vừa thấy anh nhìn qua thì nó liền trốn ra sau cây cột đèn đường bên cạnh.nó thật ra đang sợ gì chứ? sợ gặp anh ư.không phải là nó luôn muốn gặp anh sao? không phải nó luôn nhớ đến anh hay sao? vậy tại sao giờ anh đang ở trước mặt thì nó lại trốn không ra gặp.nước mắt của nó không ngừng rơi.nó đã tự nói Nếu gặp lại anh thì nó sẽ xinh đẹp hơn và cười thật tươi nhưng tại sao giờ nước mắt nó lại rơi.chính bản thân nó cũng không biết tại sao nó lại khóc như thế này có lẽ vì nó đã thấy anh làm việc vất vả trông anh đen hơn trước rất nhiều.nó thấy bà chủ hình như rất dữ. Động tay chân suốt.chắc anh hay bị bà ấy la mắng lắm.ngĩ đến đó thôi mà trong lòng nó cảm thấy đau nhói rồi...

nó đứng sau cây cột đèn nhìn anh từ bảy giờ sáng tới bảy giờ tối.đôi tay nó lạnh như đá..khi Văn Tú hết giờ làm thì bước ra khỏi quán về. trên đường về Văn Tú cảm giác hình như có ai đó đang đi theo mình nhưng quay lại nhìn thì chẳng thấy ai cả? nó cứ theo Văn Tú về tới nhà.một ngôi nhà nhỏ màu xanh nhạt có hai người hơi lớn tuổi và hai cô bé nhỏ. chắc là cha mẹ và hai đứa em của anh.

“đây là gia đình của anh ấy sao”

nó đứng trước cổng nhà Văn Tú nhìn xung quanh và khẽ lẩm bẩm...

*****hết chương 19*****

Sứ mời m.n đón đọc tiếp (p20 Hình Như Chúng Ta Đâu Là Gì Của Nhau)

20. Chương 20: Hình Như Chúng Ta Đâu Là Gì Của Nhau

Đã rất khuya nó vẫn đi lang thang ngoài đường.nó không ngờ

lại mau gặp Văn Tú như vậy dù trước khi về Hậu Giang nó chắc chắn sẽ gặp anh nhưng mà lúc trông thấy anh thì trái tim nó lại đau nhói.những ký ức bên anh ngày xưa chợt ùa về khiến cho nước mắt nó như mưa không ngừng rơi...nó đang đi thì...

“Yến Phong”

có ai đó trong bóng tối chạy đến ôm chầm lấy nó.một cái ôm thật ấm áp trong gió lạnh...nó khẽ ngạc nhiên.chẳng biết làm sao trong giây phút ấy..nhưng cái ôm ấy đối với nó thật sự rất ấm áp.người đang ôm nó chính là Anh Tuấn.cậu ôm chặt lấy nó và nói khẽ

“Phong có biết làm Tuấn lo lắng không”

nó nhẹ đỡ người Anh Tuấn ra và cố gượng cười

“Phong không sao? mà sao Tuấn lại ở đây”

Anh Tuấn nhìn thấy đôi mắt của nó vừa đỏ vừa sưng thì hỏi giọng lo lắng

“Phong khóc hả? có ai ăn hiếp Phong hả?”

nó quay mặt qua chỗ khác và nhẹ lắc đầu

“có đâu...Phong bình thường mà”

Anh Tuấn cầm đôi vai nó quay người nó lại và nói

“còn chổi nữa.đôi mắt của Phong vừa đỏ vừa sưng hết rồi kìa..có chuyện gì vậy nói cho Tuấn biết đi”

nó xô nhẹ hai tay của Anh Tuấn ra khỏi đôi vai mình và nói

“chỉ là bụi bay vào mắt thôi mà...tụi mình về nhà thôi”

Anh Tuấn và nó cùng về nhà.trên đường đi nói chẳng nói câu nào khiến cho Anh Tuấn càng lo lắng hơn.về tới nhà thì nó bỏ balô xuống sofa và ngồi xuống với vẻ mặt buồn.

“nè Yến Phong”

Anh Tuấn đưa ly nước lọc đến trước nó và nói.

“cảm ơn Tuấn”

nó cầm lấy ly nước từ tay Anh Tuấn và uống ngụm nhỏ.Anh Tuấn thở dài

“Trần Yến Phong.thật ra có chuyện gì vậy.. khi anh Nhân gọi điện thoại nói cả ngày nay Phong không đến tiệm giúp còn điện thoại của Phong không ai nghe.có biết Tuấn lo lắng không hả”

nó đứng dậy nói với giọng lạnh nhạt

“Phong xin lỗi để Tuấn lo.giờ cũng khuya rồi Phong về phòng trước đây”

nói xong thì nó tính quay lưng đi vào trong nhưng Anh Tuấn nắm cổ tay nó lại và nói

“chuyện gì vậy hả Phong”

nó quay qua và rút tay lại

“có phải Tuấn quá nhiều chuyện rồi không”

Anh Tuấn nhìn nó bằng ánh mắt không hiểu.

“Phong đang nói gì vậy”

nó lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác

“sao lúc nào Tuấn cũng quan tâm đến chuyện của Phong hết vậy.hình như chúng ta đâu là gì của nhau”

nói xong thì nó cầm balô chạy lên lầu và đóng cửa lại thật mạnh.những lời của nó vừa nói ra đã khiến trái tim của một ai đó tan vỡ...Anh Tuấn ngã xuống bộ ghế sofa với vẻ mặt đau buồn.nó và cậu không là gì của nhau ư.thì ừ cậu đâu là gì của nó đâu mà suốt ngày muốn quan tâm chuyện riêng của nó chứ? tình cảm của cậu dành cho nó chỉ là cậu tự đơn phương thôi mà...nhưng tính của nó đâu phải thích nói những lời làm tổn thương người khác như vậy đâu.thật ra có chuyện xảy ra với nó vậy.cậu thật muốn biết chuyện gì và là ai mà có thể khiến cho cô bé vốn vô tư như nó trở nên lạnh lùng như thế này...

Nó lên lầu vào phòng và đóng cửa lại rồi ngã lưng xuống giường. Nó tự hỏi tại sao lại không dám bước ra gặp Văn Tú và nở nụ cười tươi với anh như ngày nào. Không phải những ngày tháng qua nó luôn mong muốn có thể gặp lại anh để nói chuyện rõ ràng hay sao? Không phải ó luôn muốn nghe anh trả lời những câu hỏi trong lòng mình ư. Vậy tại sao bây giờ trông thấy anh thì nó lại trốn tránh anh. Chính bản thân của nó cũng không biết lí do tại sao nữa.

Anh Tuấn thật sự rất lo lắng cho nó. Cậu cứ đi qua đi lại trước phòng nó mãi.

—11h Tối Ở Thành Phố—

giữa phố đêm đông người có một đôi nam nữ đang đi dạo cùng nhau. Đó là Bảo Nguyên và Gia Hân chứ không phải ai xa lạ. Tay của cả hai rất gần nhau nhưng dường như không thể chạm vào nhau. Gia Hân quay đầu lại và hỏi

“tôi vậy rồi sao anh còn gọi tôi ra đây”

Bảo Nguyên vừa sửa mắt kính lại vừa bước đi

“hôm qua anh tính đến tiệm bánh rủ Phong đi ăn nhưng mà...”

“nhưng làm sao?”

Gia Hân vội hỏi. Bảo Nguyên nhìn và nói

“Phong đã đi Hậu Giang mất rồi”

nghe vậy Gia Hân liền trợn to mắt nhìn Bảo Nguyên.cô hoảng hốt hỏi

“cái gì? Hậu Giang hả? sao tự nhiên đi Hậu Giang”

Bảo Nguyên lắc đầu và nói

“anh cũng không rõ nữa. Tại anh không gặp anh Vũ nên không hỏi được”

Gia Hân vừa bước đi vừa nói giọng buồn bã

“một mình Phong ở dưới đó lỡ gặp chuyện gì thì sao đây”

Bảo Nguyên cười nhẹ và bước đi theo

“em và Phong rõ ràng còn quan tâm nhau sao lại không chịu làm hoà”

“chuyện của tôi và Phong không cần anh lo”

Gia Hân bực mình nói và bước đi nhanh. Trong lòng cô rất lo lắng cho nó nhưng vẫn cứng miệng không chịu thừa nhận.

*****hết chương 20*****

truyện của chúng ta thế nào.nó và Văn Tú với Anh Tuấn sẽ ra sao đây.Văn Tú và nó có gặp nhau k? Sứ mời m.n đọc tiếp (p21 Là Em Phải Không)

21. Chương 21: Là Em Phải Không

Anh Tuấn và nó mỗi ngày đều đến tiệm bánh phụ giúp những việc nhỏ nhưng buổi chiều nào nó cũng lên chạy đến quán ăn của Văn Tú đang làm để xem anh làm việc thế nào.

hôm nay nó tính đi thì bị Hoàng Nhân nắm cổ tay lại

“em tính đi đâu vậy”

lúc này Anh Tuấn từ trong bước ra thấy Hoàng Nhân đang nắm tay nó thì liền lớn tiếng hỏi

“cậu đang làm gì vậy hả”

rồi chạy đến xô Hoàng Nhân ra với vẻ tức giận.Hoàng Nhân muốn ngã nhưng may là lấy lại được thăng bằng.anh ta hỏi

“cậu đang làm gì hả Anh Tuấn”

“ai bảo cậu nắm tay nắm chân Yến Phong chi”

Anh Tuấn lấy ngón tay chỉ vào người Hoàng Nhân và nói.hai người họ cứ cãi nhau nó đi lúc nào cũng không hay. Nó đã chạy đến chỗ làm của Văn Tú và đã nhìn thấy anh đang cãi nhau với một đám người trong quán ăn.nó chạy đến trước cửa quán để nghe thử chuyện gì?

“tô mi còn sống như vậy mà mày bắt tội tao phải tiền nữa à”

đám người đó xô đẩy Văn Tú với vẻ mặt hung dữ.Văn Tú chỉ tay vào cả đám người đó và nói

“tôi thấy các anh muốn ăn chùa thì có đó”

“mày muốn ăn đòn hả”

đám người đó giơ tay tính đánh Văn Tú thì...

“tôi đã báo công an rồi đó. Nếu các người còn không mau đi thì chờ bị bắt thôi”

nó đeo khẩu trang bước vào giờ chiếc điện thoại trên tay lên và nói. Đám người đó xô Văn Tú xuống đất rồi quay qua nhìn nó

“cô bé này là ai ta”

ánh mắt của nó lúc này rất lạnh lùng

“các người muốn trả tiền hay là chờ công an đến bắt”

nghe như vậy thì cả đám quay lại nhìn nhau và lấy tiền từ túi quần ra để mạnh lên bàn rồi bỏ đi với vẻ mặt tức giận. Nó chạy đến đỡ Văn Tú đứng dậy

“anh không sao chứ”

Văn Tú đứng dậy và nhẹ lắc đầu

“không sao? Mà cô là ai vậy”

ánh mắt của nó chợt buồn rồi cúi đầu xuống không muốn để anh nhận ra.

“tôi chỉ đi ngang qua thấy họ gây sự nên vô giúp thôi”

nói xong thì nó vội bước đi nhanh ra khỏi quán lúc này Văn Tú không hiểu tại sao lại chạy theo và thét lên

“là em phải không Yến Phong”

câu hỏi của anh đã khiến bước chân vội vàng của nó phải dừng lại. Văn Tú đứng phía sau và nói khẽ

“anh biết là em mà Yến Phong”

anh vẫn biết là nó vẫn nhận ra nó dù không nhìn thấy khuôn mặt nó. tại sao thế? Chẳng lẽ anh vẫn nhớ nó vẫn không hề quên nó sao? nó cởi chiếc khẩu trang màu xanh dương ra và từ từ quay lại

“phải! là Phong đây”

Văn Tú khẽ ngạc nhiên vì người trước mặt anh không phải là cô bé yếu đuối. dễ thương mà anh quen biết. mà thay vào đó là một cô gái xinh đẹp mạnh mẽ và chút gì đó lạnh lùng. anh thấy nó đã khác xưa nhiều quá. nó đã thay đổi nhiều quá. thay đổi đến mức anh sắp không nhận ra nó nữa. người con gái mà anh đã từng yêu thật lòng. nó đã thay đổi nhưng hình như những cơn gió không hề thay đổi vẫn vô tình đi ngang qua đoạn đường của nó và anh. lại vô tình thổi mái tóc dài của nó nhẹ nhàng bay trước mặt anh như ngày đầu tiên đã gặp nhau. khoảng cách của Văn Tú và nó chỉ có 10 bước thôi nhưng sao cả hai đều cảm thấy quá xa vời. Cả hai đứng im lặng nhìn nhau rất lâu với một cảm giác khó tả bằng lời. một cảm giác vừa thân quen vừa xa lạ... Lúc này nó cố cười thật tươi

“anh vẫn khỏe chứ”

trái tim Văn Tú vẫn rung động bởi nụ cười của nó nhưng anh đã nhận ra nụ cười của nó bây giờ đã không còn vô tư như trước nữa trông có rất nhiều buồn phiền. Anh nhẹ gật đầu

“ừ anh vẫn khỏe ”

.....

Văn Tú và nó vào lại quán ăn. đám người lúc nãy đã lăm bẻ mấy cái tô nên giờ sàn nhà đầy mảnh vỡ. Văn Tú cúi người xuống lượm những mảnh vỡ. nó tính giúp thì Văn Tú liền lên tiếng nói

“em đừng lượm. sẽ đứt tay đó”

nó lấy tay vén gọn mái tóc dài của mình qua bên tai và cúi người xuống lượm những mảnh vỡ giúp Văn Tú

“không sao. Phong thấy bà chủ của anh hung dữ lắm. mau mau dọn dẹp chỗ này đi nếu không thì là đó... Phong không... muốn anh Văn Tú bị la đâu”

Văn Tú nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên. nó vẫn gọi anh là anh Văn Tú ư. hình như lâu rồi không ai gọi anh như thế thì phải! anh khẽ cười.

sau 30 phút sà nhà đã sạch bóng. nó ngồi xuống ghế nghỉ mệt

“thì ra người mà theo sau lưng anh mấy ngày nay là em hả”

Văn Tú đưa ly nước ngọt cho nó và hỏi. nó nhẹ gật đầu và cầm lấy ly nước ngọt từ tay Văn Tú rồi nói khẽ

“cảm ơn anh....phải! là Phong đi theo anh mấy ngày nay”

Văn Tú ngồi xuống ở đối diện nó và hỏi khẽ

“mà sao em lại xuống Hậu Giang”

nó để ly nước ngọt xuống bàn và cười cười

“dạ Phong xuống ký hợp đồng với tiệm bánh gần đây nè”

Văn Tú nhẹ gật đầu và cười nhẹ

“vậy à. Mà bên em có ai chưa”

nó cười cười và nhẹ gật đầu

“dạ có ạ. Cậu ấy tên Anh Tuấn”

“vậy chúc mừng em nha”

Văn Tú trong lòng hơi buồn nhưng vẫn vui vẻ nói. Nó lấy chiếc điện thoại cảm ứng từ túi áo khoác ra bấm nhẹ lên xem thì mới biết đã 6h30 chiều rồi. Nó vội đứng dậy nói

“trễ quá rồi Phong về trước nha”

nói xong thì nó liền quay lưng đi nhưng Văn Tú lên tiếng

“Yến Phong. Ngày mai em rảnh không”

nó quay lại nhìn

“dạ chi vậy anh”

Văn Tú bước đến đánh nhẹ vào trán nó

“anh tính dẫn em đi thăm thú một vòng Hậu Giang chơi thôi”

“dạ được ạ”

nó nhẹ gật đầu. Văn Tú vui mừng nói

“vậy em cho anh số điện thoại đi”

nó nhìn và khẽ nói

“Phong vẫn xài số cũ ạ”

Văn Tú gãi đầu và nói

“anh...anh xin lỗi. Anh làm mất số em rồi. Hay là em đưa điện thoại em cho anh đi”

“dạ thôi khỏi. để Phong gọi qua cho anh”

nó nhẹ lắc đầu và bấm vào danh bạ rồi gọi qua cho Văn Tú.

—Ngày hôm nay cô đơn anh lại nhớ đến em vô cùng. giờ đây em ra sao. Không biết em sống như thế nào. Từ khi ta chia tay...—

điện thoại của Văn Tú vừa đổi chuông thì anh liền tắt nhưng nó vẫn nhận ra tiếng chuông của anh là bài (Anh Nhớ Em Người Yêu Cũ) của ca sỹ Minh Vương m4u. Bài đó cũng là bài mà cả hai đã từng cùng nghe lúc trước. Văn Tú lên tiếng hỏi

“em có số mới của anh sao không liên lạc với anh”

nó cầm chặt dây balô đang đeo trên vai mình và nói lắp bắp

“vì Phong sợ...anh ghét...”

“em sợ anh ghét em không muốn liên lạc với em đúng không”

nó chưa nói hết câu thì Văn Tú xem vào. Nhưng quả thật Văn Tú luôn hiểu nó. Anh vẫn biết trong lòng nó nghĩ gì mà nó không cần nói ra. Có lẽ không ai trên đời này hiểu nó bằng Văn Tú...

*****hết chương 21*****

22. Chương 22: Điều Muốn Hỏi Anh

Sau khi lưu lại số điện thoại của nó xong thì Văn Tú thở dài và nói thầm

“cô ấy thay đổi nhiều quá”

rồi anh quay lưng vào trong làm việc của mình. Còn nó thì vội về nhà Anh Tuấn. Trên đường về nó tự hỏi tại sao lúc này lại nói dối với anh chứ? Tại sao lại dối anh rằng Anh Tuấn là bạn trai của nó. Có lẽ vì nó muốn anh biết mình đang sống hạnh phúc. Không muốn để anh biết nó đã đau khổ vì anh suốt thời gian qua.

về tới nhà nó vừa mở cửa bước vào thì thấy Anh Tuấn đang ngồi ở ghế sofa ăn cơm một mình. Nó vuốt tóc vén mái tóc trước của mình và nói khẽ

“Tuấn... Phong xin lỗi”

Anh Tuấn đứng dậy nhìn nó bằng ánh mắt không hiểu

“sao Phong lại xin lỗi Tuấn”

nó để balô xuống ghế sofa và nói

“hôm bữa Phong nói chuyện hơi nặng lời. Phong xin lỗi”

Anh Tuấn ngồi xuống và quay mặt qua chỗ khác. Nó nhìn vẻ mặt buồn bã của Anh Tuấn thì trong lòng cảm thấy có lỗi nhiều hơn

“Phong thành thật xin lỗi mà Anh Tuấn”

Anh Tuấn từ từ quay qua nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng và nói

“Tuấn đã quên chuyện gì rồi.thôi chúng ta ăn cơm đi”

nó vui vẻ gạt đầu và ngồi xuống ăn cơm với Anh Tuấn . Nó vừa ăn vừa nói

“Tuấn... ngày mai Phong có việc nên không cùng Tuấn đến tiệm bánh được”

Anh Tuấn nhẹ gạt đầu

“ừ Tuấn biết rồi.mai Tuấn sẽ nói với ông chủ Dương một tiếng”

—Sáng Hôm Sau—

sáng sớm Anh Tuấn và nó đều vội ra khỏi nhà nhưng hai người đi hai ngã. Anh Tuấn đi thẳng đến tiệm bánh. Còn nó thì vừa đi vừa gọi điện thoại cho Văn Tú.

“alo Yến Phong.anh và em gặp nhau ở trước cửa quán ăn của anh nhé”

“dạ Phong biết rồi”

“vậy anh đợi em”

“dạ Phong sẽ đến đó ngay”

Khoảng 30 phút sau nó đã chạy đến quán ăn gặp Văn Tú.

“anh Văn Tú.xin lỗi để anh đợi lâu”

Văn Tú lắc đầu và cười nhẹ

“không sao đâu.chúng ta đi ăn sáng thôi”

nói rồi Văn Tú kéo tay nó đi. Nó đơ người mỉm cười vì Văn Tú đang nắm tay mình. Hai người đi ăn cháo long cái tắc. Nó nhìn tô cháo long cái tắc trước mặt thật ngon. Văn Tú lau sạch cây muống rồi đưa cho nó

“nè! em ăn đi.đến Hậu Giang không ai không ăn thử món cháo long cái tắc này hết”

nó cầm lấy cây muống từ tay Văn Tú và cười thật tươi rồi bắt đầu với bữa sáng thơm ngon của mình. Sau khi ăn sáng xong thì Văn Tú dẫn nó đi khắp nơi Hậu Giang. Như khu vườn trái cây. Những cánh đồng lúa vàng rộng lớn. Ở cánh đồng rộng lớn ấy có rất nhiều người dân bán lưng cho trời bán mặt cho đất trồng họ thật cực khổ nhưng nó thấy họ có vẻ rất vui vẻ. Họ thấy Văn Tú và nó đi ngang qua thì liền tiếng hỏi

“Tú. Dẫn bạn gái đi chơi hả.cô bé xinh quá ha”

những lời của người dân vừa nói ra khiến cho nó hơi đỏ mặt. Văn Tú cười cười và nói

“con đâu có phúc mà có bạn gái tốt như vậy”

rồi Văn Tú và nó đi dạo tiếp. Vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ với nhau nhưng bỗng nhiên có một cô gái tên Ngọc Hạnh hung dữ chạy tới nói

“thì ra mày quyền rũ bạn trai tao á”

nó đơ người ra nhìn chẳng biết chuyện đang xảy ra nữa

“xin lỗi...bạn đang nói gì vậy”

Ngọc Hạnh chỉ tay vào Văn Tú và nói

“anh Tú là bạn trai của tao. Mày quyền rũ anh ấy nên anh ấy bỏ tao”

“tôi không có”

nó vội nói. Lúc này Văn Tú hỏi cô ta giọng bức mình

“cô điên xong chưa vậy tôi và cô đã chia tay lâu rồi đừng có quậy ở đây nữa”

bị Văn Tú chửi như vậy thì cô ta càng tức giận hơn muốn lao đến tát tay nó nhưng không ngờ người nhận cái tát ấy không phải là nó mà là Văn Tú. Anh đã vội kéo nó ra sau lưng mình và nhận cái tát của cô gái kia. Nó hoảng hốt thét lên

“anh Văn Tú... Anh có sao không”

Văn Tú nhẹ lắc đầu và nói khẽ

“anh không sao”

Ngọc Hạnh nghe nó gọi Văn Tú là anh Văn Tú như sét đánh ngang tai.cô ta càng giận dữ hơn

“nó gọi anh là gì? anh Văn Tú ư không phải anh không cho bất cứ ai gọi anh như vậy sao? thật ra anh với cái con nhỏ này có quan hệ gì”

Văn Tú lạnh lùng nói

“không liên quan đến cô”

Ngọc Hạnh nhìn sang nó và hỏi

“có phải hai người đã ăn nằm với nhau rồi không.đồ rẻ tiền”

Văn Tú lúc này thật sự nổi giận. Anh cầm cổ tay Ngọc Hạnh lên khiến cho cô ta đau đớn và nói giọng tức giận

“cô muốn nói gì tôi cũng được nhưng tôi không cho phép cô nói Yến Phong như thế. Cô ấy cao quý, trong sáng hơn cô gấp trăm lần”

nói xong Văn Tú đẩy cô ta xuống đất rồi nắm tay nó đi...

Văn Tú nắm tay nó đi được một đoạn thì anh bỗng quay lại nhìn nó và nói khẽ

“Yến Phong... Anh xin lỗi em”

nó không nói gì chỉ nhẹ lắc đầu. Có lẽ trong lòng nó đang rất buồn rất buồn... Văn Tú vẫn nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nó. Trong lòng anh giây phút đó có chút hy vọng nào được nắm tay nó như thế này mãi mãi hay không? Nó thật muốn biết.

“anh đưa em đến một nơi”

Văn Tú cười ngượng và nắm tay nó đi thêm một lần nữa. Nó vô thức chạy theo anh. Nếu anh muốn đưa nó đi trốn bỏ tất cả mọi thứ trên đời này thì chắc nó cũng đồng ý bỏ tất cả để chạy theo anh bởi vì nó yêu anh. Tình cảm của nó đã dành cho anh tới giây phút này chưa từng phai...

Văn Tú đưa nó đến chợ nổi. Nơi người dân mua bán ở sông nước. Những chiếc thuyền chở tất cả thức ăn. Đó là điểm đặc biệt ở Hậu Giang. Trước mặt nó giờ là một phong cảnh tuyệt đẹp nhưng hình như nó chẳng thấy được gì? Văn Tú buông tay nó ra và nói khẽ

“Yến Phong, anh xin lỗi em nhiều lắm, anh biết em chưa bao giờ bị chửi nặng lời như lúc này... tại anh mà em mới...”

nó nhẹ lắc đầu và bước đến gần Văn Tú rồi nói giọng buồn

“Phong không có giận anh Văn Tú mà là Phong buồn khi nhìn anh bị đánh thôi. Mặt anh bị trầy rồi kìa”

nó lấy khăn giấy từ túi quần Jean dài ra lau nhẹ vết trầy của Văn Tú. Bên mặt anh bị ngón tay của Ngọc Hạnh làm trầy và chảy máu. Nó nhẹ lau nước máu trên mặt anh mà đôi mắt nó đỏ lên. Văn Tú bất chợt nắm tay nó lại. Nó khẽ ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn anh. Văn Tú đứng yên nhìn nó một lúc rồi đặt nhẹ môi mình trên trán nó và nói khẽ

“em đừng buồn như vậy, anh không sao mà”

đôi mắt của nó từ từ khép lại và hai hàng nước mắt cay đắng nhẹ nhàng rơi. Nó nghẹn ngào nói

“anh Văn Tú... thật ra Phong chưa từng yêu ai... ngoài anh. Phong đã từng tự hứa rằng nếu gặp lại anh thì Phong sẽ xinh đẹp hơn tái giồi hơn và Phong sẽ cười thật tươi với anh để anh thấy không có anh thì Phong vẫn hạnh phúc...”

Nhìn thấy nó khóc. Những lời của nó vừa nói ra thật sự khiến trái tim Văn Tú nhói đau. Nó vừa khóc vừa nói

“Phong thật muốn biết thật ra Phong thua các cô gái khác điểm nào. tại sao anh vì họ mà nhẫn tâm làm tổn thương Phong như vậy”

Văn Tú quay người qua chỗ khác. Vì anh sợ nhìn thấy nước mắt của nó nhẹ nhàng rơi thì anh không chịu nổi sẽ ôm lấy nó vào lòng. Nhưng anh không thể. Vì anh biết điều đó sẽ khiến cho nó lại tổn thương thêm một lần nữa.

“xin lỗi em, Yến Phong”

giọng nói của anh có chút gì đó nghẹn ngào. Nó vẫn rơi nước mắt

“Phong có điều muốn hỏi anh”

“em hỏi đi... Bất cứ điều gì cũng được”

Văn Tú vẫn không quay người lại nhìn nó.

“từ trước giờ anh có giây phút nào nhớ đến Phong không? Có bao giờ không anh Văn Tú”

nó vừa khóc vừa thét lớn... Những lời của nó vừa thốt lên như mũi kim đâm thẳng vào trái tim Văn Tú...
Rất đau...

*****hết chương 22*****

23. Chương 23: Anh Đã Quên

Trước ánh hoàn hôn với tiếng nước lên xuống ở dưới sông. Mái tóc dài của nó bay bay trong gió lớn. Nó rơi nước mắt không ngừng và nghẹn ngào hỏi

“thật ra có bao giờ anh nhớ đến Phong không...dù một lần thôi”

Văn Tú từ từ quay lại nhìn nó với ánh mắt buồn bã và nhẹ lắc đầu

“không? Anh đã quên rồi...anh thật sự đã quên em từ lâu rồi Yến Phong à”

Anh nói gì? Anh đang nói đã quên nó ư... Tại sao lại như vậy. Không phải anh đã từng nói rằng yêu nó thật lòng sao? Vậy sao lại dễ dàng quên đi được chứ? Nghe câu trả lời của Văn Tú tuy lúc đầu nó hơi xúc động nhưng sau vài phút đứng yên nhìn Văn Tú thì cảm thấy trong lòng nhẹ nhõng. Nó cũng nhận ra vết thương mà anh gây ra cho nó năm xưa . Vết thương tưởng như không bao giờ biến mất thì ra đã biến mất từ lâu. Hoá ra tình cảm của nó dành cho anh đã hết sâu đậm rồi chỉ tại nó không biết rõ cảm xúc của bản thân mình thôi. Nó lau khô nước mắt và mỉm cười thật tươi. Một nụ cười không chút buồn phiền nào.

“anh Văn Tú. cảm ơn anh”

bỗng nhiên nó lao đến ôm chầm lấy Văn Tú và thét lên. Văn Tú khẽ ngạc nhiên . Nó nói khẽ

“cảm ơn anh vì đã đến bên Phong... Anh sẽ mãi mãi là anh Văn Tú của Phong chứ”

Văn Tú rưng rưng nước mắt và mỉm cười

“tất nhiên rồi cô bé ngọc.anh Văn Tú chỉ có em được gọi thôi”

nó buông Văn Tú ra và cười thật tươi. Văn Tú không hiểu tại sao ngay giây phút ấy trong lòng anh lại cảm thấy vui. Có lẽ anh đã được nhìn thấy nụ cười tươi không chút buồn phiền từ người con gái mà anh yêu ngày nào. Anh cười nhẹ và lấy tay vuốt ve mặt nó một cách dịu dàng rồi nói khẽ

“nếu có ai đó dám ăn hiếp em thì cứ nói với anh nhé anh nhất định sẽ cho hắn ta một trận”

nó cười tươi và tự tin nói

“Phong dễ thương vậy có ai lỡ ăn hiếp chứ.hihi”

Văn Tú bật cười và lắc đầu. Rồi anh nó im lặng ngắm nhìn ánh hoàn hôn với những cánh cò trắng. Phong cảnh tuyệt đẹp ấy đang ở trước mặt anh và nó.. Khoảnh cách bình yên đó có lẽ cả anh với nó sẽ mãi mãi không quên...

Văn Tú dẫn nó đi ăn chút gì đó rồi anh đưa nó về. Trên đường về anh và nó vẫn vui vẻ nói chuyện với nhau. Văn Tú hỏi

“thật ra hôm qua em có báo công an không? Sao anh không thấy ai đến hết vậy”

nó bật cười và nhẹ lắc đầu

“dạ không ạ.là Phong nói dối đó.nếu không nói vậy thì làm sao đám người đáng ghét đó chịu đi chứ”

Văn Tú gõ vào đầu nó một cái nhẹ và nói

“em gian quá ha. lỡ họ không tin thì sao hả”

“sợ gì chứ? có anh Văn Tú ở đó mà.anh nhất định sẽ bảo vệ Phong phải không”

nó nhanh miệng quá nên nói lỡ lời. Những lời vô ý của nó vừa nãy đã khiến cả hai đều ngại ngùng. Văn Tú cười cười và nói thầm

“tất nhiên là anh sẽ bảo vệ em rồi...vì em là Yến Phong người mà lúc nào khiến cho anh cảm giác ấm áp”

lúc này nó và Văn Tú im lặng bước đi chung nhau một con đường. Có khi nào đây là lần cuối anh và nó đi bên nhau không? Nếu có thể thì nó thật mong thời gian có thể dừng lại ở giây phút ấy mãi mãi để nó và anh bên nhau như thế này nhưng mà làm sao có thể chứ? Trong lúc nó đang suy nghĩ lưng tựa của mình thì Văn Tú bỗng nhiên nắm tay nó và nói khẽ

“em vẫn như trước.bàn tay luôn lạnh như thế”

nó khẽ ngạc nhiên không ngờ anh vẫn còn nhớ điểm nhỏ này của mình. Nó lấy tay còn lại vén nhẹ mái tóc trước và cười mỉm

“tay anh vẫn ấm như trước đây”

Văn Tú cười mỉm và lắc đầu

“đồ ngốc”

hai người họ đi được một lúc thì nó bỗng đứng lại và nói

“gần đến nhà của bạn Phong rồi.anh Văn Tú về nhà nghỉ đi”

Văn Tú nhìn và hỏi khẽ

“em ở chung với người tên Anh Tuấn gì đó hả...hắn ta sẽ không làm gì em chứ”

nó nhẹ lắc đầu

“dạ không đâu anh. Cậu ấy đang hoang với Phong ạ”

Văn Tú chưa thật sự yên tâm vì anh biết bọn con trai dễ làm bậy với một.cô gái xinh đẹp như nó nhưng không nói gì chỉ nhẹ gật đầu. Tuy anh nói đã quên nó lâu rồi nhưng trong lòng anh vẫn còn chút tình cảm với nó dù gì nó cũng là người con gái mà anh đã từng rất yêu thương mà. Nó nhìn và nói khẽ

“anh...Văn Tú..có thể buông tay Phong ra không”

Văn Tú khẽ giật mình rồi anh từ từ buông tay nó ra. Giây phút buông tay ấy đã khiến anh và nó nhớ lại những kỷ ức vui vẻ khi bên nhau ngày xưa và cả những giọt nước mắt cay đắng khi chia li. Thật xót xa quá. Văn Tú và nó đều buông tay đối phương chẳng ai kéo giữ dẫu một chút. Nó cười cười và nói

“cảm ơn anh cả ngày nay đã dẫn Phong đi chơi vui vẻ như vậy.thôi Phong về trước.chúc anh ngủ ngon”

nói rồi thì nó vội bước đi. Nó muốn lướt qua anh người mà nó yêu duy nhất chỉ cần đêm nay nó lướt qua anh thôi thì vết thương lòng nó sẽ biến mất. Trong lúc nó bước qua anh tự nhiên hai hàng nước mắt nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của nó. Còn Văn Tú thì cứ đứng yên ở đó hình như anh đang có một cảm giác khó tả. Tim nhói. Hối tiếc và mất anh hơi dầm ứ... Cuối cùng nó cũng bước qua anh. Nó khẽ cười trong nước mắt. Một nụ cười thật vui nhưng có chút gì đó hối tiếc. Thì ừ Văn Tú với nó đều thấy hối tiếc cho mối tình này nhưng biết phải làm sao khi cả hai đã không thể nào cùng nhau đi một con đường. Giờ anh và nó mỗi người một ngã

+++++

Đến khi mình chia tay anh và em chẳng còn thấy nhau.Hai người hai thế giới, hai cuộc sống, hai đường đi.Em thì yêu người mới anh thì tới với người sau .Mình đi qua nhau như chưa bao giờ quen biết nhau.

Em sẽ chẳng tìm thấy người nào yêu em nhiều hơn anh

Anh cũng chẳng tìm ra người làm anh khóc như em đâu.

Phải chăng mình sinh ra để yêu nhau để rồi cách xa Để lướt qua nhau

và làm nhau đau mãi mãi sao em. Vừa đi vừa khóc cho tình yêu đầu.

+++++

*****Hết chương 23*****

24. Chương 24: Xin Đừng Làm Hại Cô Ấy

Nó khẽ bước trong bóng đêm ngược mặt lên nhìn bầu trời đầy sao và nước mắt lại nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của nó khi nhớ lại câu trả lời của Văn Tú hồi chiều. Anh đã thật sự quên nó rồi và nó cũng nhận ra rằng từ lâu tình yêu trong nó đã phai màu mất rồi chỉ tại nó quá ngốc nghếch không nhận ra thôi cứ tưởng vẫn yêu anh như ngày nào nhưng thì ra không phải như vậy. Người ta hay nói tình đầu rất mong manh dễ vỡ. Hoá ra là đúng? Tình đầu của nó đã tan vỡ như giọt nước.chẳng còn gì nữa...Nó khẽ nở một nụ cười nhạt và nhẹ lắc đầu. Thì ừ trong lòng nó rất buồn nhưng nó hài lòng sự kết thúc này.

——Sáng Hôm Sau——

Anh Tuấn thức dậy từ sớm nấu bữa sáng.khi cậu vừa mang hai tô phở ra thì nó từ lầu bước xuống. Nó nở một nụ cười thật tươi .một nụ cười khiến cho Anh Tuấn đơ người ra nhìn nó mãi. Đã lâu cậu không được nhìn thấy nụ cười như thiên thần này rồi nụ cười tươi của nó thật sự rất đẹp không biết đã khiến cho bao nhiêu trái tim giá băng phải rung động bởi vì nụ cười tươi ấy. Nó vui vẻ nói

“ôi thơm quá”

Anh Tuấn giật mình và cười cười

“Phong xuống ăn phở đi”

rồi cậu đặt hai tô phở xuống bàn. Nó bước xuống và hỏi

“là Tuấn nấu đó hả”

Anh Tuấn nhẹ gật đầu và cười nói

“ừ. Phong ăn thử rồi cho ý kiến nha”

nó nhẹ gật đầu và vui vẻ ăn sáng cùng Anh Tuấn. Rồi hai người cùng nhau đến tiệm bánh. Anh Tuấn và nó vừa đến trước cửa tiệm bánh thì gặp Hoàng Nhân cũng vừa mới đến. Hoàng Nhân vô tình quay qua nhìn thấy nó đang cười với mình.anh ta lớn tiếng hỏi

“Yến Phong.em cuối cùng cũng chịu đến rồi hả”

nó đánh nhẹ vào vai Hoàng Nhân một cái và vui vẻ nói

“hôm qua anh Văn Tú dẫn Phong đi chơi. Lâu lâu người ta mới có dịp đi chơi một lần mà”

Hoàng Nhân tỏ vẻ rất ngạc nhiên

“thằng Tú hả”

Anh Tuấn khi nghe đến cái tên Văn Tú thì cũng ngạc nhiên. Nó nhẹ gật đầu

“dạ phải. Phong đã đi chơi với anh ấy cả ngày hôm qua”

Hoàng Nhân vừa mở cửa tiệm vừa hỏi

“ủa Tú đã về Hậu Giang rồi sao”

nó và Anh Tuấn bước vào tiệm. Nó gật đầu và nói khẽ

“thật ra anh ấy đã về đây gần hai năm rồi anh Nhân”

Hoàng Nhân hỏi giọng đầy tò mò

“không phải nó và em đang yêu nhau sao”

nghe câu đó Anh Tuấn giật mình.cậu nói thầm

“thì ra người tên Văn Tú đó là người yêu cũ của cô ấy... Hôm nay cô ấy vui vẻ như vậy thì chắc họ quay lại với nhau rồi”

nó cười cười và nhẹ lắc đầu

“Phong và anh ấy đã kết thúc lâu rồi anh”

nó vừa thốt lên câu ấy thì Hoàng Nhân và Anh Tuấn liền vui mừng. Hoàng Nhân cười tươi và nói

“vậy hay quá”

nó khẽ ngạc nhiên

“sao lại hay vậy”

“thì anh có thể theo đuổi em”

Hoàng Nhân nhanh miệng nói. câu đó khiến cho nó thấy ngại và câu đó càng khiến cho Anh Tuấn cảm thấy rất khó chịu trong lòng. Hoàng Nhân đột nhiên nắm tay nó và nói khẽ

“Yến Phong.em cho anh một cơ hội nhé.anh thích em”

những lời của Hoàng Nhân vừa nói ra khiến cho nó rất ngạc nhiên. Hình ảnh ấy khiến cho Anh Tuấn bực tức trong lòng. Nó rút tay lại và bước lui lại phía sau mấy bước rồi cười cười

“anh đừng nói giỡn nữa mà”

Hoàng Nhân chưa kịp nói gì thì ông chủ Dương và mấy người thợ sửa chữa bước vào nên anh ta đành im lặng quay mặt qua chỗ khác. Ông chủ Dương bước gần nó và vui vẻ nói

“căn tiệm hôm nay là xong rồi.chúng ta định thức ký hợp đồng nhé”

nó vui mừng nói

“dạ vậy hay quá rồi”

—1h Trưa—

ông chủ Dương và nó đang ngồi ký hợp đồng của hai tiệm bánh. Anh Tuấn và Hoàng Nhân ngồi kề bên vui mừng. Ông chủ Dương ký tên xong thì nói

“vậy là xong mọi chuyện rồi”

nó nhẹ gật đầu và vui vẻ nói

“dạ mong hợp tác vui vẻ ạ”

ông chủ Dương cười tươi và nói

“thôi mấy đứa đi ăn trưa đi.cũng trễ rồi”

“dạ”

nó và Anh Tuấn với Hoàng Nhân nhẹ gật đầu rồi đứng dậy bước ra khỏi tiệm. Đang đi thì...

“Yến Phong”

Văn Tú đứng bên kia đường cầm cơm hộp và gọi lớn.nó quay qua nhìn thấy anh thì liền cười thật tươi

“anh Văn Tú”

rồi nó chạy qua đường chỗ Văn Tú đang đứng. ngay lúc đó có một chiếc xe hơi màu đen trông rất cũ đang chạy thẳng về phía nó. Anh Tuấn liền chạy ra...chiếc xe đó dừng lại và bỗng nhiên có một đám người chạy xuống bắt nó lên xe. Anh Tuấn lao tới và hỏi

“các người là ai.sao lại bắt Yến Phong”

Văn Tú và Hoàng Nhân vừa chạy tới và hét lớn lên

“YẾN PHONG”

đám người đó thấy có người đang chạy tới nên đành bắt Anh Tuấn lên xe và chạy đi nhanh. Văn Tú và Hoàng Nhân cố sức chạy theo sau chiếc xe. Anh Tuấn và nó trên xe ra sức vùng vẫy nhưng đám người đó vừa cao to vừa hung dữ nên nó và Anh Tuấn bị đánh mất xui...

xe chạy quá nhanh nên Văn Tú và Hoàng Nhân không thể nào đuổi kịp. Văn Tú đã bị ngã giữa đường. Anh tức giận đánh mạnh xuống mặt đất

“khốn kiếp”

Hoàng Nhân chạy tới đỡ Văn Tú dậy và hỏi

“Tú.mày không sao chứ”

Văn Tú nhẹ lắc đầu và nhìn theo hường chiếc xe...

Sau khi nó tỉnh lại thì thấy mình và Anh Tuấn đang bị trói trong căn nhà rất tối và rất cũ hình như đã rất lâu không ai ở. Nó hết hoảng

“Tuấn. Tuấn có sao không. Tuấn. Anh Tuấn.mau tỉnh lại đi mà. Anh Tuấn”

nó gọi mãi mà Anh Tuấn vẫn không tỉnh lại. Lúc này có người bước vào

“mày tỉnh rồi hả.mau nh”

“là cô”

nó kinh ngạc khi người đang trước mặt nó bấy giờ chính là Ngọc Hạnh cô gái hung dữ hôm qua đã gây sự với nó và Văn Tú. Ngọc Hạnh cười đều và lấy chiếc điện thoại cầm ứng từ túi quần ra

“để tao chụp cho mày một tấm nha.chắc anh Tú đang rất lo đấy”

nó thấy thái độ của Ngọc Hạnh có vẻ cô ta đang có âm mưu gì đó. Nó vội hỏi

“cô đang muốn làm gì anh Văn Tú.mau thả tôi ra”

Ngọc Hạnh thẳng tay tát vào mặt nó một cái hết sức mạnh

“mày im đi”

Văn Tú và Hoàng Nhân với ông chủ Dương đang ngồi trong tiệm bánh lo lắng và suy nghĩ ai đã bắt nó và Anh Tuấn đi. Hoàng Nhân đứng ngồi không yên

“thật ra là ai chứ. Yến Phong dễ thương vậy đâu có thù hận với ai đâu”

bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại của ông chủ Dương vang lên khiến cho mọi người giật mình.ông chủ Dương cầm điện thoại lên xem và nói

“là quản lý tiệm bánh Savory gọi đến”

Văn Tú buột miệng hỏi

“có phải người quán ly đó tên Tấn Vũ không ạ”

Hoàng Nhân nhìn và hỏi

“mày cũng quen anh Vũ nữa à”

Văn Tú nhẹ gật đầu và nói khẽ

“để con giải thích với anh ấy ”

“cũng được ”

ông chủ Dương đưa điện thoại cho Văn Tú và nói. Văn Tú bấm nhẹ nghe.

“alo.ông chủ Dương cho con hỏi Yến Phong và Anh Tuấn đâu rồi sao này giờ con gọi mãi không được vậy”

“em là Tú bạn của Yến Phong đây anh Vũ... Yến Phong...cô ấy...”

“Yến Phong bị làm sao.cậu mau nói đi”

“dạ..cô ấy đã bị bắt rồi...lúc này có đám người đến tiệm bánh bắt Yến Phong và một người tên Tuấn gì đó lên xe đi mất...”

“hả? Cái gì? vậy Yến Phong đang gặp nguy hiểm rồi.anh sẽ xuống dưới ngay”

Sau khi nói chuyện điện thoại với Văn Tú xong thì Tấn Vũ vội bấm tìm số điện thoại của người thân nó nhưng làm sao có chứ? Bỗng nhiên Tấn Vũ nhớ đến Gia Hân bạn thân của nó.không còn cách nào khác nên Tấn Vũ đành cho Gia Hân thôi.

“alo anh Vũ.có chuyện gì vậy ạ”

“Yến Phong đang gặp nguy hiểm.em có thể đi cùng anh xuống Hậu Giang không”

.....

Gia Hân nghe mà như sét đánh ngang tai.mấy cái tô đang trên tay cô bỗng nhiên rớt xuống đất hết. Tiếng vỡ khiến Bảo Vy đang làm việc bên trong giật mình chạy ra hỏi

“chuyện gì vậy Hân”

vừa bước ra thì Bảo Vy thấy vẻ mặt Gia Hân tái xanh và còn rưng rưng nước mắt nữa. Bảo Vy bước tới gần và hỏi khẽ

“mày bị sao vậy Hân”

“tao phải đi xuống Hậu Giang mấy ngày.mày xin nghỉ đùm tao nha”

Gia Hân vội nói rồi chạy đi nhanh. Bảo Vy chạy theo hỏi

“thật ra chuyện gì vậy”

nhưng Gia Hân đã chạy mất bóng...

—reng reng—

Tiếng chuông tin nhắn vang lên từ trong túi áo khách của Văn Tú. Anh lấy điện thoại ra xem thì thấy tin nhắn của Ngọc Hạnh.anh bực mình bỏ chiếc điện thoại xuống bàn không thèm xem. Một lúc sau điện thoại của anh bỗng nhiên xuất hiện dòng chữ

“anh mà không xem thì Yến Phong của anh có bị gì hay biến mất mãi mãi anh đừng hối hận nha”

Văn Tú thấy dòng chữ ấy thì liền cầm lấy điện thoại lên bấm vào xem tin nhắn đầu tiên. Hoàng Nhân thấy vẻ mặt của Văn Tú tái xanh khi xem cái gì đó trong điện thoại nên hỏi

“có chuyện gì vậy”

Văn Tú khẽ nói

“tao biết ai bắt Yến Phong rồi”

“ai”

“mày xem đi”

Văn Tú đưa điện thoại của mình cho Hoàng Nhân xem. Hoàng Nhân cầm xem thì thấy hình nó đang bị trói

“Yến Phong... Miệng cô ấy chảy máu kìa. người gửi tấm hình này là ai”

Văn Tú lấy lại điện thoại và nói khê

“là Ngọc Hạnh hung dữ đó”

Hoàng Nhân mở to mắt nhìn Văn Tú và lớn tiếng

“mày điên rồi hả.con nhỏ hung dữ đó mà mày cũng dám đụng nữa à.lần này Yến Phong bị mày hại chết rồi”

“tao thề sẽ không để Yến Phong có bất cứ chuyện gì”

Văn Tú vừa nói vừa bấm gọi cho Ngọc Hạnh với vẻ mặt lạnh lùng.

“thế nào.hình thấy rõ không”

“mau thả Yến Phong ra”

“không thích thả đó thì sao hả”

“rốt cuộc cô muốn gì hả”

“muốn gì hả? muốn anh chết được không”

nghe Ngọc Hạnh nói câu đó thì nó liền nói lớn

“không được đâu anh Văn Tú.cứ mặt kệ Phong đi”

Ngọc Hạnh tức giận tát vào mặt nó một cái thật mạnh

“tao đã bảo mày im miệng rồi mà”

cái tát tay của Ngọc Hạnh khiến nó muốn ngất đi nhưng vẫn cố nói

“anh Văn Tú...đừng làm lời của cô ta..”

Anh Tuấn khi thấy Ngọc Hạnh tính ra tay đánh thêm nó một lần nữa thì liền thét lớn lên

“đừng mà.tôi xin cô đừng đánh Yến Phong nữa mà.cô ấy sắp chịu hết nổi rồi”

Văn Tú và Hoàng Nhân nghe mà thật xót xa cho người con gái yếu đuối như nó khi bị đánh nhiều như vậy.

Văn Tú thét lớn qua điện thoại

“XIN ĐỪNG LÀM HẠI CÔ ẤY. tôi xin cô đừng làm hại Yến Phong mà”

tất cả mọi người đều nhận ra giọng nói của Văn Tú có chút gì đó hơi nghẹn ngào. Văn Tú nói tiếp

“Hạnh à.tôi xin cô đừng làm hại Yến Phong mà.cô muốn tôi làm gì tôi đều đồng ý hết”

Ngọc Hạnh và nó khê ngạc nhiên khi nghe Văn Tú thốt lên những lời đó. Không ngờ anh vì muốn cứu nó mà đồng ý làm tất cả. Ngọc Hạnh tức giận hỏi lớn

“anh vì con nhỏ này mà đồng ý làm tất cả ư.nó thật sự quan trọng với anh như vậy sao”

Văn Tú vội nói

“phải. cô ấy là người duy nhất khiến cho tôi cảm thấy ấm áp.làm ơn đi Ngọc Hạnh.mau thả Yến Phong ra đi.tôi xin cô đó”

Ngọc Hạnh rơi nước mắt và nói giọng đầy thù hận

“vậy em cho anh phải hối hận. TỰ MÀY ĐẤU.VÀO ĐÂY XỬ CON NHỎ NÀY ĐI”

cả đám côn đồ lúc này chạy vào với vẻ mặt thèm khát.hình như muốn cưỡng hiếp nó. Cả đám cứ tiến gần khiến cho nó sợ đến mức bật khóc

“các người muốn gì. đừng đến gần tôi.đừng mà”

nó vừa khóc vừa cố lui lại phía sau. Anh Tuấn muốn cứu nó nhưng bị vài tên kéo ra và đánh đập. Những tên khác vừa sờ mặt nó vừa hôn nó. Nó vừa khóc vừa la lên

“tránh ra.tránh ra.anh Văn Tú. cứu Phong với. ANH VĂN TÚ”

lúc này Hoàng Nhân và Văn Tú với Anh Tuấn cùng hét lớn lên

“YẾN PHONG”

Hoàng Nhân vội giật lấy điện thoại từ tay Văn Tú và nói

“Ngọc Hạnh. anh là Nhân đây. anh xin em làm ơn hãy thả Yến Phong đi mà. cô ấy và Tú chỉ là bạn bè thôi chứ không phải là quan hệ như em nghĩ đâu”

Văn Tú cũng hét lớn lên

“cô làm ơn đừng làm hại Yến Phong. cô ấy vô tội mà nếu muốn trách thì trách tôi đi. là tôi làm tổn thương cô mà”

bỗng nhiên Ngọc Hạnh tắt điện thoại. Văn Tú vừa tức giận vừa lo lắng. anh lấy tay vơ hết những gì trên bàn xuống đất như phát điên lên vậy. ừ thì anh thật sự muốn phát điên lên khi nghĩ đến nó sẽ bị ăn hiếp một cách tàn nhẫn. Anh mới nghĩ tới đó thì trái tim anh nhói đau. Cảm giác như có ai đó cầm con dao đang đâm vào tim anh vậy...

*****hết chương 24*****

25. Chương 25: Anh Sẽ Mãi Mãi Bảo Vệ Em

Vì quá sợ hãi trước những tên côn đồ thêm khát nên nó đã mất xỉu chẳng biết gì nữa. Đến khi nó tỉnh lại thì thấy quần áo của mình vẫn còn nguyên và thấy Anh Tuấn đang nắm yên bên cạnh với nhiều vết thương trên người. Nó cố ngồi dậy và hỏi

“Tuấn... Tuấn có sao không. mau trả lời Phong đi”

Anh Tuấn cũng cố ngồi dậy và lắc đầu

“Tuấn..không...sao...”

nó vừa khóc vừa nói

“xin lỗi. là Phong làm liên lụy Tuấn”

Anh Tuấn ngược mặt nhìn nó và cười mỉm

“ngốc quá. là Tuấn tình nguyện mà... Phong đừng khóc nữa bọn họ chưa làm gì Phong cả”

nó trợn to mắt nhìn Anh Tuấn và hỏi

“thật sao”

Anh Tuấn nhẹ gật đầu và nói

“thật. Sau khi tắt điện thoại thì cô ta đã bảo bọn côn đồ kia ra ngoài rồi”

sau khi nghe Anh Tuấn kể xong thì nó thở dài

“hoá ra cô ta chỉ muốn hù anh Văn Tú thôi... Phong xin lỗi. đúng ra chuyện này không hề liên quan đến Tuấn vậy mà Tuấn cũng bị bắt và đánh như thế này”

Anh Tuấn nhẹ lắc đầu và nhìn nó với ánh mắt đầy tình cảm rồi cậu hỏi khẽ

“Phong thật sự yêu người tên Tú đó sao”

nó khẽ giật mình trước câu hỏi của Anh Tuấn và nhẹ gật đầu rồi quay mặt qua chỗ khác. Nó ghen ngào nói

“ừ Phong đã từng rất yêu anh ấy...mối tình đầu của Phong chính là anh ấy”

Trời đã tối mà Văn Tú vẫn ngồi ở tiệm bánh tay cầm chặt điện thoại. Bỗng nhiên những kỷ ức về nó lại hiện ra trước mắt anh. Nó là người luôn luôn muốn làm anh cười.nó cũng là người duy nhất quan tâm anh thật lòng. Anh vẫn còn nhớ có một lần vì muốn khiến anh cười mà nó tự lấy bánh kem trét lên mặt mình thành mặt mèo. Nó thật ngốc quá.

Nước mắt cay đắng đột nhiên lăn dài trên má anh. Anh đang tự trách bản thân tại sao không biết trân trọng cô gái tốt như nó mà lại vô tình làm tổn thương nó.làm nó khóc mãi.anh thậm chí cầu xin ông trời đừng để nó xảy ra bất cứ chuyện gì. Nếu không thì anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình đâu.

Hoàng Nhân lúc này mua đồ ăn về thấy đôi mắt của Văn Tú ướt ướt nên hỏi khẽ

“mày khóc hả Tú.quen mày mấy lâu.nhìn thấy mày chia tay với bao nhiêu cô gái nhưng tao chưa bao giờ thấy mày rơi nước mắt như vậy.cô bé Yến Phong này giỏi thiệt”

Văn Tú lấy tay lau khô nước mắt và cười nhạt

“tao cũng chưa thấy mày lo lắng cho ai như hồi trưa nay. Mày cũng yêu cô ấy nữa sao”

Hoàng Nhân cười nhẹ và gật đầu

“ừ..tao thích cô ấy từ lâu tại lúc đó cô ấy và mày đang quen nhau... Tới khi gặp lại và biết mày và cô đã kết thúc thì tao muốn thử theo đuổi cô ấy”

Văn Tú nhìn và nói khẽ

“Nhân.tao nói thật nha.mày và tao cùng là một loại người bay bướm.sẽ không mang lại hạnh phúc cho cô ấy đâu...nên tao xin mày...hãy tránh xa cô ấy ra”

Hoàng Nhân có vẻ hơi bực mình vì những lời của Văn Tú nhưng không nói gì chỉ nhẹ gật đầu....

—00h Đêm—

Lúc này Tấn Vũ và Gia Hân với Bảo Nguyên vội bước vào với vẻ mặt lo lắng. Gia Hân vội hỏi

“thật ra có chuyện gì với Yến Phong vậy”

“chuyện này là thế...”

Văn Tú đứng dậy và bắt đầu kể mọi chuyện.....

sau khi nghe xong thì Gia Hân thẳng tay tát vào mặt Văn Tú một cái thật mạnh và thét lớn

“lại là anh nữa.anh làm tổn thương Phong bao nhiêu đó chưa đủ hả? Sao giờ còn hại Phong bị bắt nữa”

Hoàng Nhân chạy vào đứng giữa Gia Hân với Văn Tú và lên tiếng giải thích

“Tú.nó cũng đâu có muốn Yến Phong xảy ra chuyện gì đâu”

Bảo Nguyên kéo tay Gia Hân lại và nói khẽ

“em bình tĩnh lại đi. giờ nghĩ cách cứu Yến Phong mới quan trọng nhất”

“reng...reng”

chiếc điện thoại trong tay Văn Tú vang lên. Văn Tú vội bấm nghe.

“Nguyễn Ngọc Hạnh.thật ra cô muốn sao đây.mau thả Yến Phong ra”

“hứ.khuya vậy anh vẫn chưa ngủ.xem ra anh quan tâm con nhỏ này quá ha”

“cô muốn gì cứ nói đi”

“anh còn nhớ đường đến bà ngoại em không”

“nhớ”

“em cho anh một tiếng đồng hồ đến đây.không được đi xe.nếu không thì...”

Ngọc Hạnh nắm tóc nó khiến cho nó đau đớn phải la lớn lên

“Àaaaaaaa”

tiếng đau đớn của nó qua điện thoại khiến cho mọi người hoảng hốt. Văn Tú thét lớn qua điện thoại

“cô dừng tay lại đi. tôi sẽ đến đó ngay mà”

nói xong thì Văn Tú chạy ra khỏi tiệm và liêu mạng chạy thật nhanh. Lúc này nó vô tình nghe tiếng khóc híchic của Gia Hân qua điện thoại thì liền lo trong lòng. Gia Hân lúc này bỗng thét lớn lên

“YẾN PHONG. BẠN KHÔNG ĐƯỢC CÓ CHUYỆN GÌ ĐÂU ĐÓ”

rồi cô quay lưng chạy theo Văn Tú. Bảo Nguyên và Tấn Vũ với Hoàng Nhân cũng chạy theo.

Văn Tú cố chạy bộ thật nhanh.thật nhanh. Anh vừa chạy vừa nói khẽ

“Yến Phong.em nhất định hãy chờ anh nha.anh sẽ đến cứu em ngay”

không biết ông trời thích trêu chọc người khác hay sao mà ngay lúc đó bỗng nhiên có một cơn mưa thật lớn. Mưa thật lớn và thật lạnh nhưng Văn Tú không quan tâm.cứ chạy mãi.anh chạy suốt qua mấy con đường. Anh té lên té xuống mấy lần bị thương khắp tay chân nhưng anh không bỏ cuộc. Té rồi đứng dậy.té rồi đứng dậy.anh bất chấp tất cả chạy trong mưa gió lạnh giá

“mình đã làm tổn thương cô ấy nhiều lắm rồi.mình không thể nào lại để cô ấy phải chịu sự tổn hại nào nữa”

Văn Tú chạy đến trời tạnh mưa luôn mà vẫn chạy...

lúc này Ngọc Hạnh thật sự rất tức giận. Cô ta chẳng hiểu tại sao Văn Tú lại lo lắng cho nó đến vậy.không lẽ anh yêu nó thật lòng hay sao. Nghĩ tới đó thì ánh mắt của cô ta nhìn nó càng lúc càng đáng sợ. Nó thì vì đã vô tình nghe thấy tiếng khóc híchic của Gia Hân nên giờ rất lo lắng.sợ Gia Hân đến đây sẽ gặp nguy hiểm.nó nói thầm trong lòng

“Gia Hân. Phong xin Hân đừng đến đây...nguy hiểm lắm”

Ngọc Hạnh cầm khúc cây bước tới chỗ nó và nói giọng tức giận

“mày là hồ ly tinh quyền rủ bạn trai tao.bữa nay tao nhất định đánh chết cái hồ ly tinh như mày”

rồi cô ta cầm khúc cây đánh vào người nó liên tục . Anh Tuấn cầu xin

“đừng đánh Yến Phong nữa.tôi xin cô đừng đánh nữa mà.nếu muốn đánh thì đánh tôi đi”

càng lúc Ngọc Hạnh càng đánh mạnh tay hơn .người nó đầy vết bầm cả người nó đều đau đớn. Anh Tuấn lúc này cố lách lại và bất chấp tất cả nhảy lên người nó

“đừng đánh Yến Phong nữa.đánh tôi đi”

Ngọc Hạnh khẽ ngạc nhiên nhưng vẫn không dừng tay cứ đánh. Từng cây đánh xuống lưng Anh Tuấn.nó vừa khóc vừa nói

“chuyện này không liên quan đến Tuấn mà.mặt kệ Phong đi.đừng đánh nữa”

mặt của Anh Tuấn với nó đối diện nhau. Anh Tuấn cười mỉm và nhẹ lắc đầu

“Tuấn đã...hứa sẽ bảo vệ Phong mà....như vậy chẳng đáng gì”

nó khóc oá lên

“cô đừng đánh nữa mà.tôi và anh Văn Tú chỉ là bạn tốt thôi mà”

Ngọc Hạnh vừa đánh vừa nói

“bạn tốt hả.anh Tú chưa từng đối xử tốt với ai như mày cả”

cô ta càng lúc càng giận dữ. Ngay lúc này Văn Tú chạy vào và thét lên

“DỪNG TAY”

cả bọn còn đồ đứng dậy và bước ra trước mặt Văn Tú. Ngọc Hạnh quay lại nhìn

“không ngờ anh lại chạy nhanh như vậy”

Anh Tuấn từ người nó lặn xuống đất một cái thật mạnh. Nó cố ngồi dậy và hoảng hốt khi nhìn thấy cả người Văn Tú vừa rút vừa đẩy vết thương .nó buột miệng kêu

“anh Văn Tú....”

“Yến Phong.em đừng sợ.anh sẽ đưa em rời khỏi đây ngay”

Văn Tú vội nói và tính chạy đến nhưng bọn côn đồ chặn lại và đá mạnh vào chân Văn Tú khiến cho anh ngã xuống.nó hoảng hốt hỏi

“anh Văn Tú.anh có sao không”

Văn Tú cố gượng dậy. anh nhẹ lắc đầu rồi quay sang qua Ngọc Hạnh và hỏi

“giờ cô muốn gì mới chịu thả Yến Phong ra”

Ngọc Hạnh cười đều

“em vui thì thả thôi.hay là anh tự tát mặt mình đi”

nó lắc đầu và vội nói

“anh Văn Tú.đừng nghe theo cô ta”

Ngọc Hạnh quay lại và đánh vào vai nó một cái hết sức mạnh

“mày không có tự cách lên tiếng ở đây”

nó ngã xuống trước mắt Văn Tú và Anh Tuấn với vẻ mặt xanh xao. Văn Tú và Anh Tuấn đều hốt hoảng thét lên

“Yến Phong”

nó cố mở mắt và nhẹ lắc đầu. Nhìn thấy nó như vậy trái tim Văn Tú đau nhói lắm.anh vội nói

“đừng đánh cô ấy nữa.tôi sẽ làm theo lời cô mà”

rồi anh tự lấy tay tát mặt mình hai cái. Nó lắc đầu và nói giọng yếu ớt

“đừng mà...anh Văn Tú”

Anh Tuấn thấy thái độ của nó lo lắng cho người con trai tên Văn Tú kìa thì cậu biết rằng trong lòng nó vẫn còn yêu người con trai ấy rất nhiều. Ngọc Hạnh nhìn và hỏi

“sao nhẹ quá vậy”

Văn Tú nhìn nó với ánh mắt lo lắng và vừa tự đánh mạnh vào mặt mình vừa nói

“là tôi đáng chết.là tôi đã làm tổn thương cô.mong cô hãy tha thứ cho tôi”

nó bật khóc khi nhìn thấy Văn Tú tự đánh mình đến mức miệng anh chảy máu. Ngọc Hạnh cũng rơi nước mắt.cô ta tức giận hỏi

“tại sao anh vì con nhỏ này mà có thể tự đánh mình và cầu xin em”

Văn Tú vừa nhìn nó vừa nói

“vì tôi đã nợ cô ấy quá nhiều rồi.cô ấy đúng ra là một cô bé rất vô tư luôn luôn vui cười nhưng vì tôi mà cô ấy mất đi bản thân mình...tôi không thể để cô ấy phải bị tổn thương nữa”

Ngọc Hạnh vừa khóc vừa hỏi

“vậy anh có bao giờ yêu em không hả”

Văn Tú nhẹ lắc đầu và nói

“tôi quen cô chỉ vì một lúc ham vui thôi”

Ngọc Hạnh đau khổ khi nghe Văn Tú nói những lời đó. Cô ta ra dấu với bọn côn đồ đưa con dao nhỏ cho Văn Tú rồi cô ta nói giọng tức giận

“em cho anh hai lựa chọn. một là anh chết.hai là con nhỏ này phải chết”

Văn Tú không cần suy nghĩ gì thì đã nói

“nếu hôm nay có một người phải chết thì người đó sẽ là tôi chứ không phải Yến Phong”

nó trợn to mắt nhìn và lắc đầu liên tục

“đừng mà anh Văn Tú.anh không được làm vậy”

nó khóc nức nở. Nhìn thấy nước mắt của nó nhẹ nhàng rơi thì trái tim Văn Tú rất đau nhói.anh thật sự không muốn để nó phải chịu bất cứ sự tổn hại nào nữa. Trong giây phút đó anh đã nhận ra rằng mình vẫn còn yêu nó rất nhiều. Anh vẫn muốn được bên nó bảo vệ nó suốt đời này như anh đã từng hứa. Văn Tú nhìn nó và cố cười

“Yến Phong. anh xin lỗi vì tới giờ mới nhận ra vẫn còn yêu em nhiều thế nào nhưng có lẽ quá muộn rồi...”

rồi Văn Tú vội cầm lấy con dao dưới đất lên và chuẩn bị đâm vào bụng mình.nó hốt hoảng thét lớn lên

“ANH VĂN TÚ”

Ngay lúc đó Gia Hân và Bảo Nguyên với Tấn Vũ chạy vào. Bảo Nguyên đá mạnh vào tay Văn Tú khiến con dao bay xa ra và rớt xuống đất. Ngọc Hạnh hoảng hốt kéo nó lên và lấy con dao nhỏ từ trong túi quần ra đưa vào cổ nó

“mấy người là ai”

Gia Hân vội nói

“cô đừng làm hại Yến Phong mà”

nó vừa lắc đầu vừa nói

“Hân mau rời khỏi đây đi nguy hiểm lắm.anh Nguyên đưa Hân đi đi”

Gia Hân rơi nước mắt và hỏi giọng đầy lo lắng

“giờ là lúc nào rồi mà Phong còn lo cho Hân nữa chứ”

lúc này tiếng xe công an bỗng nhiên vang lên khiến cho cả bọn côn đồ và Ngọc Hạnh hoảng hốt.bọn côn đồ liền bỏ chạy.còn Ngọc Hạnh thì vội kéo nó ra cửa sau.

“Yến Phong”

cả đám người Văn Tú chạy theo và thét lên. Ngọc Hạnh kéo nó tới một con sông lớn. Văn Tú chạy tới và vội nói

“Hạnh.đừng đã sai lại sai nữa.thả Yến Phong ra đi”

Ngọc Hạnh vừa khóc vừa nói

“anh có thể chết vì con nhỏ này thì em sẽ cho anh phải hối hận”

nói xong thì Ngọc Hạnh đẩy nó xuống sông rồi bỏ chạy.khi mọi người chưa kịp phản ứng thì Văn Tú đã nhảy xuống sông. Vì đang bị trời tay chân nên nó không thể tự cứu mình được! nước cứ ngập vào miệng nó khiến cho nó cảm thấy khó thở. Thế nó bắt đầu chìm xuống. Dần dần chìm xuống. Không lẽ nó phải chết như vậy sao... Bỗng nhiên có một vòng tay ôm lấy nó và môi ai đó chạm nhẹ đôi môi nó.

“Yến Phong...anh sẽ mãi mãi bảo vệ em...anh không cho em bỏ anh lại một mình đâu”

***** hết chương 25*****

26. Chương 26: Vượt Qua Hoạn Nạn

Nó từ từ mở mắt.mọi thứ trước mắt nó giờ đều mờ ảo chỉ thấy một chút ánh sáng yếu ớt thôi. Một lúc sau nó mới nhìn thấy rõ mọi thứ và mới biết mình đang ở bệnh viện. Nó cố ngồi dậy và nhìn xung quanh thì thấy Văn Tú và Anh Tuấn đang nằm ngất tỉnh kề bên.nó hoảng hốt thét lên

“anh Văn Tú. Anh Tuấn”

rồi nó bước xuống giường và chạy qua giường bệnh của Văn Tú và rưng rưng nước mắt

“anh Văn Tú.anh bị làm sao vậy.anh Văn Tú.anh tỉnh lại đi”

lúc này có một cô y tá bước vào thấy nó xuống giường thì vội nói

“này cô ơi.cô còn yếu lắm không xuống giường được đâu”

nó quay qua nhìn và vội hỏi

“Y tá.hai người họ có sao không”

cô y tá chỉ tay vào Anh Tuấn và nói

“cậu ấy chỉ bị thương ngoài da thôi”

rồi cô y nhìn sang Văn Tú và nói

“còn cậu này thì đang bị sốt cao.để tôi xem cậu ấy bớt sốt chưa”

nó nhẹ gật đầu . Cô y tá khám cho Văn Tú xong thì nói

“cũng bớt rồi”

nó nhẹ gật đầu và nói khẽ

“cảm ơn cô.tôi không sao đâu.cô cứ đi làm việc của mình đi”

cô y tá nhẹ gật đầu và quay lưng đi ra khỏi phòng. Nó cúi người xuống và nắm tay Văn Tú thật chặt

“anh Văn Tú.anh nhất định mau khỏe lại nhé”

“Yến Phong”

hai giọng nam quen thuộc vang lên phía sau nó.chính là Khánh Phương (anh ruột của nó) và Tấn Vũ.hai người họ chạy đến đỡ nó lên giường. Khánh Phương vội nói

“mày còn yếu lắm hãy ngoan ngoãn nằm yên đi”

nó ngạc nhiên hỏi

“anh hai.sao anh lại ở đây”

Tấn Vũ vội nói

“là anh lấy điện thoại em gọi Phương đến và kể hết mọi chuyện cho Phương biết rồi”

Khánh Phương gõ vào đầu nó một cái và nói

“mày đó xuống Hậu Giang cũng nói cho tao biết nữa”

nó lấy tay xoa xoa chỗ mới bị Khánh Phương gõ một cái

“Ui đau quá.tại em quên. Mà ở đây là thành phố hả”

Khánh Phương nhẹ gật đầu và nói

“ừ đúng rồi. Thôi mày ở yên ở đó đi để tao xuống lầu mua cháo cho mày”

nói xong thì Khánh Phương quay lưng nhưng vừa tính bước đi thì nó lên tiếng nói

“anh hai...anh có thể mua ba phần cháo không”

Khánh Phương hiểu ý của nó nên nhẹ gật đầu và bước đi nhanh ra khỏi phòng. Tấn Vũ cười nhẹ và nói

“anh thấy em không sao thì anh mừng rồi”

nó quay lại nhìn Tấn Vũ và hỏi vội

“thật ra có chuyện gì với anh Văn Tú vậy.sao anh ấy lại bị sốt chứ”

Tấn Vũ thở dài và nói khẽ

“nói đến thì tội nghiệp cho cậu ta.cô gái bắt em bảo cậu ta phải chạy bộ đến cứu em.cậu ta đã ra sức chạy thật nhanh.lúc đó trời lại mưa lớn nhưng cậu ta vẫn chạy dù té ngã bao nhiêu lần.sau khi cứu em lên bờ thì cậu ta ngất xỉu...bác sĩ nói tại cậu ta chịu lạnh quá lâu nên bị sốt”

sau khi nghe Tấn Vũ kể xong thì nó liền quay qua nhìn Văn Tú và rưng rưng nước mắt

“thì ra anh ấy đã nhảy xuống nước cứu Phong”

Tấn Vũ khẽ gật đầu

“anh có thể nhận thấy em rất quan trọng trong lòng cậu ta”

những lời của Tấn Vũ khiến cho nước mắt của nó khẽ rơi...nó cố cười

“anh hai Vũ.về mặt anh mệt mỏi lắm.hay là anh về nghỉ đi”

Tấn Vũ đúng là rất mệt vì suốt đêm không ngủ nên nhẹ gật đầu

“vậy em nghỉ ngơi đi nha.anh về đây”

nói xong thì Tấn Vũ quay lưng đi về. Lúc này nó bước đến giường Văn Tú.nhìn thấy tay chân anh đều bị trầy chảy máu thì nó không cầm được nước mắt của mình.nó nắm tay Văn Tú và nghẹn ngào nói

“anh đã nói quên Phong từ lâu rồi mà.vậy sao còn bắt chấp tất cả để cứu Phong chứ...anh Văn Tú.nhìn thấy anh bị thương nhiều như vậy Phong rất đau lòng”

nó áp mặt xuống giường khóc không ngừng.trong tận sâu trái tim nó vẫn còn yêu anh nhiều lắm nên nhìn thấy anh như vậy nói thật lòng trái tim nó rất đau nhói. Lúc này bàn tay Văn Tú sờ nhẹ đầu nó

“anh...không sao đâu...em đừng khóc nữa”

nó ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn. Hoá thật Văn Tú đã tỉnh lại.nó vui mừng hỏi

“anh Văn Tú.anh tỉnh lại rồi sao”

Văn Tú cười nhẹ và nói khẽ

“anh muốn ngồi dậy”

nó nhẹ gật đầu và đỡ Văn Tú ngồi dậy cho anh tựa lưng vào tường rồi ngồi xuống đối diện anh. Văn Tú nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn nó giờ đầy vết bầm tím. anh thật đau lòng quá. Nó khẽ nắm tay Văn Tú và rơi nước mắt

“chắc anh đau lắm.phải không”

Văn Tú nhìn nó và nhẹ lắc đầu

“ngốc quá.cậu này đúng ra để anh hỏi em.tại anh mà em phải chịu khổ như thế này...bọn khốn nạn đó có....”

nó nhẹ lắc đầu

“không? Ngọc Hạnh chỉ hù anh thôi chứ không có cho người cưỡng hiếp Phong”

Văn Tú thở ra nhẹ nhàng và nói

“em không sao thì anh yên tâm rồi”

Văn Tú vui mừng nó không bị bọn côn đồ đó làm tổn thương nhưng những vết bầm tím trên mặt nó vẫn khiến anh thấy xót xa trong lòng. Anh lấy tay vuốt ve mặt nó và anh vô thức hôn nhẹ lên những vết bầm trên mặt nó một cách dịu dàng rồi nói khẽ

“anh xin lỗi em...Yến Phong...anh yêu em...”

không hiểu tại sao nó lại nhắm mắt lại để Văn Tú hôn một cách tự nhiên.nhưng trong giây phút ấy nó thật sự chỉ muốn được bên anh thôi không cần suy nghĩ gì cả? Rồi Văn Tú dần dần hôn nhẹ vào môi nó và giọt nước mắt từ khoé mi anh và nó nhẹ nhàng rơi.nước mắt cả hai cùng lặng lẽ rơi. À không? nước mắt cả ba cùng lặng lẽ rơi chứ? Thật ra Anh Tuấn đã tỉnh dậy từ lâu. Hình ảnh của Văn Tú khẽ hôn nó khiến trái tim cậu nhói đau.đau đến mức nước mắt của cậu nhẹ nhàng rơi.

Và hình ảnh của Văn Tú khẽ hôn nó khiến cho một người nào đó đang đứng bên ngoài cảm thấy khó chịu trong lòng biết bao nhiêu... Hoàng Nhân đang đứng bên ngoài với một bó hoa hồng đỏ trên tay. Nhìn thấy cái cảnh ngọt ngào ấy thì anh ta lặng lẽ bước đi. Văn Tú hôn môi nó rất lâu và rất dịu dàng. Nụ hôn của anh khiến cho tim nó đập nhanh và cũng khiến cho nó xác nhận tình cảm của bản thân mình. Văn Tú lúc này từ từ buông nó ra và nhìn nó với hai hàng nước mắt nhạt nhoà. Nhìn thấy anh khóc nó khẽ ngạc nhiên.anh đang khóc sao? Anh khóc vì nó ư...lúc này anh nói yêu nó là thật hay là giả. Trong lòng nó có bao nhiêu câu hỏi muốn hỏi anh nhưng không hiểu tại sao chẳng thể nói thành lời. Văn Tú khẽ nắm chặt tay nó và lắp bắp

“anh xin lỗi em. Yến Phong... anh...”

Văn Tú chưa nói hết câu thì nó đặt hai ngón tay lên môi anh và nhẹ lắc đầu

“anh đừng nói thêm gì nữa...anh hai Phong sắp mua cháo về rồi.có mua phần của anh và Anh Tuấn nữa đó”

Văn Tú quay lại nhìn người đang nằm kề bên và hỏi khẽ

“cậu ấy là Anh Tuấn hả”

nó nhẹ gật đầu và cười cười

“ạ... trong nhà cũ Tuấn đã ra sức bảo vệ Phong nên mới bị thương nặng như vậy”

Văn Tú nhìn nó và hỏi khẽ

“có phải...cậu ta cũng yêu em không”

câu hỏi của Văn Tú khiến cho nó và Anh Tuấn khẽ ngạc nhiên. nó chưa kịp nói gì thì Văn Tú nói khẽ

“anh chỉ hỏi chơi vậy thôi”

lúc này Khánh Phương đi mua cháo về thấy nó lại rời khỏi giường bệnh của mình thì liền nói

“Trần Yến Phong.mày lại đi lưng tưng nữa rồi”

nó khẽ giật mình đứng dậy và vén gọn mái tóc dài của mình

“ủa anh hai.anh về rồi à”

Văn Tú quay mặt qua chỗ khác lau khô nước mắt. Khánh Phương đưa ba hộp cháo nóng cho nó và nói

“mày tuổi con khỉ mới đúng ”

Văn Tú cố đứng dậy và nhẹ gật đầu chào Khánh Phương

“chào anh”

Khánh Phương cười nhẹ và hỏi

“cậu là người đã nhảy nước cứu em gái tôi hả.cảm ơn cậu nhiều nha”

Văn Tú nhẹ lắc đầu và nói

“ạ...không có gì?...cũng tại em mà Phong bị bắt mà”

Khánh Phương lắc đầu và cười cười

“thôi bỏ qua đi.giờ ba người không sao là tốt rồi”

nó lúc này tự nhiên muốn ngã xuống nhưng may là Văn Tú đã nhanh tay đỡ lấy nó

“Yến Phong.em sao vậy”

nó đưa tay lên trán và nói khẽ

“Phong hơi chóng mặt...chắc tại từ hôm qua giờ chưa ăn gì”

Khánh Phương và Văn Tú diu nó ngồi xuống giường. Khánh Phương vội nói

“tao đã nói rồi mà.mày còn yếu lắm”

rồi Khánh Phương mở hộp cháo ra và nói

“nè. mau ăn đi”

Văn Tú đưa tay lấy hộp cháo từ tay Khánh Phương và nói khẽ

“để em”

rồi Văn Tú đút cháo cho nó từng muỗng với một cách dịu dàng... Sau khi nó ăn xong thì Văn Tú hỏi giọng lo lắng

“em thấy sao rồi.có còn thấy khó chịu ở đâu nữa không”

nó nhẹ lắc đầu

“ạ Phong khỏe rồi..anh Văn Tú cũng mau ăn đi.anh đang bị sốt mà”

thái độ của Văn Tú và nó lo lắng quan tâm nhau khiến cho Khánh Phương thấy nghi ngờ quan hệ giữa hai người họ. Anh Tuấn lúc này giả vờ mới tỉnh dậy

“ngủ ngon quá đi”

nó liền nở nụ cười vui mừng

“Tuấn tỉnh rồi hả”

Anh Tuấn lắc đầu và cười nói

“Tuấn chỉ ngủ thôi mà đâu phải ngất tỉnh đâu”

Khánh Phương cầm hộp cháo bước tới đưa cho Anh Tuấn và khẽ nói

“cảm ơn cậu vì giúp đỡ em gái tôi nha”

Anh Tuấn lấy hộp cháo từ tay Khánh Phương và nhẹ lắc đầu

“ạ không có chi. Yến Phong là bạn tốt của em mà”

“mấy đứa nghỉ ngơi đi.anh giờ phải đi làm rồi”

Khánh Phương vội nói rồi quay lưng bỏ đi..

“này anh hai”

nó đã vội gọi nhưng Khánh Phương chạy như bay.mất tiêu luôn . Anh Tuấn nhìn xung quanh và hỏi

“sao căn phòng lớn như thế này chỉ có ba người chúng ta vậy”

nó cười cười và nói

“chắc anh hai của Phong quen bác sĩ ở đây quá...”

Anh Tuấn nhẹ gạt đầu và bắt đầu ăn hộp cháo trên tay mình. nó đỡ Văn Tú nằm xuống giường và nói khẽ

“anh nằm yên ở đây cho Phong đi.anh đang bị sốt mà cứ lo cho Phong”

Văn Tú cười tươi và nói

“anh là con trai mà.khoẻ hơn em nhiều lắm ”

nó đánh vào ngực Văn Tú một cái nhẹ

“anh ngủ chút cho khoẻ đi”

Văn Tú nhẹ gật đầu và nhắm mắt lại ngủ. Anh Tuấn và nó bất chợt nhìn nhau với ánh mắt bối rối.nó khẽ bước tới giường Anh Tuấn và nói

“Phong cảm ơn Tuấn vì đã bảo vệ Phong”

Anh Tuấn để hộp cháo xuống tủ nhỏ kê bên và lắc đầu

“Tuấn...đã từng nói sẽ bảo vệ Phong mà...nên không cần cảm ơn đâu”

những lời của Anh Tuấn khiến cho nó chẳng biết nói gì?

—Buổi Chiều Hôm Đó—

Một mình nó xuống sân đi dạo với vẻ mặt buồn bã. Bất chợt nó nhớ lại lúc Văn Tú khẽ hôn mình

“anh xin lỗi em...Yến Phong...anh yêu em...”

nhớ lại câu đó của Văn Tú nó thật sự đau nhói trong lòng lắm. Tại sao anh lại nói ra câu đó trong khi cả hai chẳng thể đi cùng một con đường nữa. Con đường mà mang tên tình yêu. nó nhắm mắt lại và thở ra. Nó đang đi thì bỗng có ai đó ở sau lưng khoác áo cho nó và nói khẽ

“khoác áo đi sẽ bị lạnh đấy”

nó khẽ ngạc nhiên quay qua.nó thấy Bảo Nguyên đang cười tươi

“anh Nguyên”

rồi Bảo Nguyên và nó đến ghé băng đá ngồi nói chuyện. Bảo Nguyên hỏi

“sao em lại xuống đây không nghỉ ngơi cho khoẻ đi”

nó thở dài và nói

“trong phòng ngột ngạt gần chết”

Bảo Nguyên vừa cười vừa nói

“tại trong phòng có hai chàng trai đều yêu em chứ gì? hihi”

nó bối rối lấy tay vén nhẹ mái tóc trước của mình và cười cười

“anh cũng hay thật đó...không biết tại sao hai người họ và Phong nằm kề bên nhau nữa.khó hiểu”

Bảo Nguyên sửa mắt kính lại và cười

“anh biết tại sao nè”

nó quay mặt lại nhìn và đánh nhẹ vào vai Bảo Nguyên một cái.

“nếu biết thì mau nói đi”

Bảo Nguyên cười mỉm và nói khẽ

“lúc hai người họ ngất tỉnh đều gọi tên của em.anh Vũ thấy vậy nên đã nói với anh hai em cho ba người nằm kề bên nhau”

“Hả? hai người họ đều gọi tên Phong sao”

nó nhìn Bảo Nguyên với ánh mắt đầy ngạc nhiên. Bảo Nguyên cười mỉm và nhẹ gật đầu...

Nãy giờ Văn Tú và Anh Tuấn ở trong phòng nhìn nó. Văn Tú khẽ cười nhẹ

“Yến Phong...cô ấy ngốc lắm chỉ cần khiến ai đó cười cô ấy có thể làm tất cả”

Anh Tuấn cười mỉm và nhẹ gật đầu

“ừ.sự quan tâm của cô ấy không ai có thể từ chối được”

Văn Tú có thể nhận thấy ánh mắt của Anh Tuấn đầy niềm vui khi nhắc đến nó. Văn Tú khẽ nhắm mắt lại và cười nhạt

“cậu có lòng tin cả đời này có thể bảo vệ cô ấy không”

“anh...đang nói gì...”

Anh Tuấn ngạc nhiên. Văn Tú mở mắt nhìn Anh Tuấn và nói

“tôi biết cậu cũng yêu Yến Phong mà.đừng có chối nữa”

Anh Tuấn quay mặt qua chỗ khác và nói giọng buồn

“nhưng...cô ấy chỉ yêu một mình anh thôi...”

....

Lúc này Bảo Nguyên nhìn và nói khẽ

“Gia Hân và em thật ra có chuyện gì vậy.rõ ràng rất quan tâm nhau mà chẳng thèm nói chuyện với nhau”

ánh mắt của nó chợt buồn bã và hỏi khẽ

“Gia Hân.... bạn ấy có bị thương ở đâu không”

Bảo Nguyên nhẹ lắc đầu

“không? Hân không sao hết.nhưng khi nghe tin em bị bắt thì cổ đã bật khóc...nhất là khi chiếc Taxi giữa đường xuống Hậu Giang bị hư. Cổ thật sợ hãi. lúc đó cổ muốn chạy bộ xuống Hậu Giang nhưng may là anh và anh Vũ kịp giữ cổ lại”

nghe Bảo Nguyên kể mà trong lòng nó thật buồn.chính bản thân nó cũng chẳng biết tại vì sao tình bạn của nó với Gia Hân trở nên như vậy. Nó thở dài rồi ngước mặt lên ngắm nhìn bầu trời tươi mát của buổi chiều

*****hết chương 26*****

27. Chương 27: Sự Lựa Chọn

Một tuần sau đó nó với Văn Tú và Anh Tuấn được xuất viện. Đúng ra ba người họ rất vui nhưng khi đến thang máy thì một con dao đang tiến thẳng vào nó.

“Yến Phong. cẩn thận”

Văn Tú thét lên và ôm lấy nó qua chỗ khác và vô tình con dao trúng vào tay anh một cái nhẹ. Khi mọi người nhìn lại thì mới biết là Ngọc Hạnh cô ta tính giết chết nó. lúc này Anh Tuấn chạy tới cô ta lại và hỏi lớn

“sao cô cứ muốn giết chết Yến Phong vậy hả”

Văn Tú ôm nó vào tường và hỏi

“em không sao chứ”

nó nhẹ lắc đầu. Văn Tú buông nó ra và quay qua nhìn

“lại là cô nữa. Ngọc Hạnh rốt cuộc cô muốn sao đây”

Ngọc Hạnh nhìn nó với ánh mắt thù hận

“em muốn giết hồ ly tinh kia”

Văn Tú bực mình nói

“Yến Phong không phải là hồ ly tinh.tôi quen biết cô ấy ba năm trước mà”

Anh Tuấn hỏi

“giờ tính sao đây”

nó thở dài và nói

“thả cô ta đi đi”

Ngọc Hạnh ngạc nhiên nhìn nó. Văn Tú lắc đầu và vội nói

“không được.cô ta hãy bị công an bắt”

nó chưa kịp nói gì thì Anh Tuấn lên tiếng nói

“Tuấn cũng thấy vậy. Tuấn biết Phong tốt bụng nhưng thả cô ta đi như vậy thì nguy hiểm cho Phong lắm”

Anh Tuấn vừa nói xong thì hai bảo vệ bệnh viện chạy đến hỏi

“có chuyện gì vậy”

Anh Tuấn liền nói

“cô gái này tính giết tụi tôi đấy.làm phiền hai anh cùng tôi đưa cô ta đến sở cảnh sát”

hai bảo vệ nhẹ gật đầu rồi bước tới bắt giữ Ngọc Hạnh lại. trước khi đi Ngọc Hạnh nhìn Văn Tú mà rơi nước mắt và nói khẽ

“em yêu anh”

câu đó của cô ta khiến cho Văn Tú cảm thấy có lỗi. Anh cúi mặt xuống và nói

“tôi xin lỗi...nhưng sự thật là tôi chưa từng yêu cô...”

Văn Tú thốt lên những lời ấy khiến cho trái tim Ngọc Hạnh đau nhói vô cùng. Anh Tuấn nhìn và nói

“Tú.anh đưa Phong về nhé”

Văn Tú nhẹ gật đầu . nó bước lên phía trước vài bước và nói

“Tuấn ...nhớ cẩn thận nha”

Anh Tuấn đơ người ra nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên. nó vẫn còn quan tâm cậu sao? vậy mà cậu đã tưởng rằng giờ có Văn Tú bên cạnh rồi thì nó chẳng còn nhớ.chẳng còn quan tâm đến cậu nữa... Anh Tuấn chưa nói gì thì nó lại nói

“khi nào về tới phòng trọ thì nhớ gọi điện thoại cho Phong nha”

Anh Tuấn cười mỉm và nhẹ gật đầu với nó rồi cùng hai bảo vệ đưa Ngọc Hạnh đến sở cảnh sát...

Lúc này nó mới phát hiện bàn tay Văn Tú đang chảy máu.nó hoảng hốt cầm nhẹ tay Văn Tú và vội nói

“anh Văn Tú.tay anh bị thương rồi.để Phong đưa anh băng bó nha”

Văn Tú nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nó không hiểu tại sao trong lòng anh lại cảm thấy hạnh phúc...

—Tại Phòng Trọ Cửa Nó 11h Trưa—

nó mở cửa phòng và bước vào. Văn Tú cũng bước vào theo..mới bốn tuần mà căn phòng nó đã đầy bụi rồi. Nó quay người qua hỏi

“tay anh còn đau lắm không”

Văn Tú nhẹ lắc đầu và nói

“chỉ là vết thương ngoài da thôi mà.không sao đâu em đừng lo”

rồi Văn Tú đỡ nó ngồi xuống giường

“em ngồi xuống đi.lúc này con dao lao tới em khiến cho anh sợ gần chết được à”

nó cười nhẹ và buột miệng hỏi

“thật không đó”

Văn Tú lấy tay vuốt nhẹ ve mặt nó với cách dịu dàng

“tất nhiên là thật rồi đồ ngốc...em có biết không...lúc nhìn thấy Ngọc Hạnh đánh em thì trái tim anh nhói đau lắm.lúc đó anh mới nhận ra người anh yêu thật sự chính là em.Yến Phong... em có thể cho anh một cơ hội nữa được không...anh yêu em”

rồi Văn Tú nhắm mắt lại và từ từ tiến tới gần nó.trong phút giây đó trái tim nó đập rất nhanh và nó đỏ mặt. Văn Tú càng lúc càng tiến gần môi nó.... Ngay lúc này nó quay mặt qua chỗ khác

“anh Văn Tú... Phong xin lỗi...”

Văn Tú khẽ ngạc nhiên. Nhìn thấy ánh mắt buồn bã của nó thì anh đứng dậy và lấp bấp

“à...anh xin lỗi... thôi em nghỉ ngơi đi...anh về đây...”

nói rồi Văn Tú vội bước đi ra khỏi phòng trọ. nó nhắm mắt lại và ngã lưng xuống giường. Một lúc sau

–reng...reng...reng...reng–

tiếng điện thoại trong túi áo khoác của nó bỗng vang lên khiến cho nó giật mình. nó ngồi bật dậy và lấy điện thoại ra nghe.

“alo”

“là Tuấn đây Phong”

“à... Tuấn về tới phòng trọ rồi hả”

“Ừ...Tuấn mới từ sở cảnh sát về tới...”

“cô ta bị bắt rồi sao”

“Ừ cô ta đã bị bắt rồi...”

“Tuấn không bị thương ở đâu chứ”

“Tuấn không bị thương ở đâu cả....mà Tú...anh ấy còn ở bên Phong không”

“không? anh ấy đã về từ lâu rồi”

“Yến Phong à...Tuấn có...chuyện...muốn nói với Phong”

“chuyện gì vậy Tuấn nói đi...Phong nghe nè”

“Tuấn....yêu Phong.... Phong có thể cho Tuấn một cơ hội để bên cạnh Phong không”

“Alo...alo...alo.sống yếu quá lúc khác chúng ta nói chuyện sau nhé.bay Tuấn”

Nó giả vờ không nghe thấy rồi vội cúp máy. Nó sắp điên mất rồi trong một ngày mà có hai chàng trai tỏ tình với nó...nó bối rối quá. Nó thừa nhận có tình cảm với Anh Tuấn nhưng chỉ tại vì cậu quá giống Văn Tú thôi.có lẽ nó chỉ xem cậu là bạn bè thôi. Còn với Văn Tú thì....

Anh Tuấn ngã xuống ghế trên tay cầm chặt điện thoại và thở dài. Cậu biết nó nghe hết những lời của cậu nói. Chỉ là nó không muốn chấp nhận tình cảm này mới giả vờ không nghe thôi.

“tôi và cậu cứ để cô ấy lựa chọn đi...nhưng nếu cô ấy chọn cậu thì tôi xin cậu hãy mang lại hạnh phúc cho cô ấy nhé...”

Anh Tuấn chợt nhớ lại những lời của Văn Tú hôm bữa trong bệnh viện. Cậu biết rằng nó và Văn Tú vẫn yêu nhau rất nhiều. Cậu thật không biết mình phải làm sao nữa. Anh Tuấn khẽ lẩm bẩm

“Yến Phong à...tại sao cậu khiến cho tớ yêu cậu chứ?”

—Sáng Hôm Sau—

Sáng sớm nó đã ra khỏi phòng trọ của mình tính đi dạo một lát rồi đi làm luôn. nó đưa tay ra đón lấy những tia nắng yếu ớt của buổi sáng.

“thích thật.hihi”

nó vừa đi vừa xoay vòng tròn với những tia nắng.lúc đó trông nó thật xinh đẹp với mái tóc dài bay bay trong gió.

Trong lúc nó đang vui đùa với những tia nắng thì...

“Yến Phong”

bất chợt hai giọng nam quen thuộc vang lên. Nó bất ngờ quay người qua nhìn. Thì ra là Văn Tú và Anh Tuấn.hai người họ đang đứng bên trái bên phải của nó. Trên tay hai người họ đều cầm một bó hoa hồng đỏ tươi. Văn Tú và Anh Tuấn bước đến gần nó

“hãy đồng ý làm bạn gái anh. (Tuấn) nhé”

Văn Tú và Anh Tuấn đều ngạc nhiên nhìn nhau không ngờ cả hai lại cùng nói câu ấy.nó đang đứng giữa hai anh chàng đẹp trai và khỏe ngạc nhiên nhưng rồi nó lấy lại bình tĩnh. Nó bỏ hai bàn tay vào túi áo khoác màu trắng đang khoác trên người mình và mỉm cười thật tươi

“hai người cùng Phong chơi một trò chơi nhé. ba người chúng ta sẽ đi dạo một vòng nếu gặp lại nhau thì Phong sẽ cho hai người biết câu trả lời”

Văn Tú và Anh Tuấn nhẹ gật đầu

“cũng được”

rồi hai người họ quay lưng đi còn nó thì vẫn đi thẳng. Cả ba người cứ đi mãi.nó đi qua từng con đường phố quen thuộc.những con đường mà nó đã đi cùng với Văn Tú và Anh Tuấn.nó cứ đi đi mãi.đến trước quán cà phê tên Lãng cafe lúc nào cũng không hay.nó nhớ chính tại quán cà phê này Văn Tú đã tỏ tình với nó.anh đã nói rằng anh sẽ bảo vệ nó suốt đời này.nó nhớ rất rõ hôm đó trời mưa rất lớn. Nó cười nhẹ và bước vào quán...vừa bước vào thì nó khẽ ngạc nhiên khi nhìn thấy Văn Tú và Anh Tuấn đang ở đó! Cả ba nhìn nhau với ánh mắt đầy ngạc nhiên. Văn Tú và Anh Tuấn mỗi người ngồi một bàn. Hai người họ vội đứng dậy tính bước đến gần nó nhưng nó vội lên tiếng nói

“khoan... hai người ngồi yên ở đó đi...”

rồi nó bước tới bàn kê bên và gọi một ly Cofee rồi hỏi

“sao hai người lại ở đây”

Văn Tú và Anh Tuấn nhìn nhau và ngồi xuống.tuy cả ba người không ngồi chung bàn nhưng lại rất gần nhau. Văn Tú nhìn xung quanh và nói

“ở nơi đây anh đã tỏ tình với em vào ba năm trước. lúc này vô tình đi ngang qua nên vào luôn”

Anh Tuấn cười nhẹ và nói

“Tuấn cũng giống anh Tú.chỉ vô tình đi ngang qua nhưng Tuấn nhớ có một lần Tuấn chở Phong đi trao bánh khi đi ngang qua quán cà phê này Phong đã kêu Tuấn dừng xe lại nhìn rất lâu nên Tuấn muốn vào xem thử”

nó nhẹ gật đầu. Rồi cả ba đều im lặng. Văn Tú và Anh Tuấn đang đợi chờ câu trả lời.sự lựa chọn của nó. Đến khi người phục vụ nam bưng ly Coffee có hình trái tim thì nó cười nhẹ như một cánh hoa anh đào rơi và khẽ nói

“Anh Tuấn... Phong xin lỗi vì hôm qua đã giả vờ không nghe những lời Tuấn nói.. Phong rất cảm ơn những gì mà Tuấn vì Phong từ trước giờ... Và Phong biết tình cảm của Tuấn dành cho Phong là thật lòng... Nhưng Phong thật sự chỉ xem Tuấn là bạn bè bình thường thôi... chứ chẳng có ý gì khác cả... Nếu có thì cũng chỉ hơn tình bạn chút thôi”

Những lời của nó khiến cho trái tim Anh Tuấn nhói đau. nước mắt của cậu rơi lúc nào cũng không hay. Anh Tuấn nhẹ gật đầu

“Tuấn hiểu rồi...”

nó quay mặt qua cửa kính trong suốt nhìn bầu trời bao la và gọi khẽ

“anh Văn Tú...”

“hả?”

Văn Tú trong lúc suy nghĩ lo lắng về câu trả lời của nó dành cho mình.khi nghe nó gọi thì giật mình. Nó cúi mặt xuống nhìn ly Cofee và nói khẽ

“trước giờ anh luôn là lí do để Phong từ chối người khác...vì Phong luôn yêu anh... Phong nghĩ trong cuộc đời này không ai hiểu Phong bằng anh...”

Nói đến đó thì giọng của nó bắt đầu nghẹn ngào.nó nói tiếp

“có nhiều người nói với Phong rằng anh rất bay bướm.không yêu ai thật lòng...chính lý trí của Phong cũng nhắc bảo anh không phải là người tốt không đáng để Phong yêu... từ khi hai năm trước anh quay về Hậu Giang thì Phong đã buộc mình hãy quên anh... Nhưng...chẳng hiểu tại sao suốt hai năm qua Phong vẫn nhớ đến anh và vẫn không thể yêu ai khác...”

lúc này nước mắt nó rơi không ngừng...nó nghẹn ngào nói tiếp

“Phong ngu ngốc quá.đứng không anh Văn Tú... Phong đã tưởng rằng chúng ta sẽ còn cơ hội bên nhau thêm một lần nữa khi anh đồng ý chết vì Phong...nhưng đến khi anh nói ra ba chữ (anh yêu em)...thì Phong đã nhận ra mình chẳng còn cảm giác với anh nữa rồi...khi nghe anh nói câu đó Phong chẳng thấy hạnh phúc hay cảm giác gì khác cả”

nó lấy tay nhẹ gạt đi những giọt nước mắt đau khổ đang lăn dài trên má mình và mỉm cười

“Phong xin lỗi..nhưng giờ Phong thích một mình tự do hơn bên cạnh bất cứ ai”

nói xong thì nó đứng dậy và quay lưng đi.từng bước chân của nó khiến cho hai trái tim vô cùng đau đớn. Anh Tuấn nhìn theo sau lưng nó và lặng lẽ rơi nước mắt.nó là người con gái thứ hai mà cậu đã yêu thương thật lòng.chính là nó đã đánh thức trái tim của cậu và đã cho cậu nhớ lại cách yêu thương một người là thế nào. Bây giờ cũng chính nó đã khiến trái tim cậu tan nát.nó thật tan nhẫn.

Văn Tú quay mặt qua chỗ khác. anh cảm thấy rất nhói đau trong tim bởi những lời nó đã nói.là anh khiến cho người con gái mà mình yêu phải đau khổ suốt thời gian qua.vậy mà anh chẳng hay.chẳng biết điều ấy.cứ ung dung tán tỉnh những cô gái khác. Lúc này anh thật muốn chạy đến ôm lấy nó từ sau lưng và nói rằng (xin em đừng đi mà anh yêu em) nhưng bây giờ anh còn tư cách gì để níu giữ nó lại.khi chính anh đã tán nhẫn làm nó tổn thương trước.chính anh đã gạt tay nó ra khi nó bao lần níu giữ anh ở lại mà. Anh khẽ cười.một nụ cười đầy hối tiếc và nước mắt cay đắng anh vô thức rơi...

Nó cứ bước đi chẳng quay đầu nhìn.bỏ mặt hai người con trai yêu thương nó thật lòng.vậy phải chăng nó quá vô tình... Ngay lúc này nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống đầu môi cả ba người. Cả ba đều nhói đau trong tim.nhưng nó đã chọn cô đơn trong tình yêu phải chăng là kết thúc tốt nhất cho cuộc tình tay ba này... Chẳng ai hơn ai...

Nó cứ thế bước ra khỏi quán cà phê xinh đẹp và buồn bã ấy. Giờ đã là 12 giờ trưa rồi nó chẳng còn tâm trạng nào đến tiệm bánh làm việc nữa nhưng biết đi đâu đây... Nó thở dài và bước đi tiếp

—Tại Tiệm Bánh Savory—

nó bước vào và vui vẻ nói

“chào mọi người”

Tấn Vũ và Anh Thư với những nhân viên khác đều quay qua nhìn rồi vui mừng thét lên

“Yến Phong”

tất cả mọi người trong tiệm đều chạy đến chỗ nó đang đứng. Anh Thư vui mừng hỏi

“Phong về rồi sao”

Tấn Vũ cười nhẹ và nói khẽ

“chào mừng em trở về”

nó nhẹ gật đầu và cười thật tươi

“Phong cảm ơn tất cả mọi người”

rồi nó với mọi người đi làm việc của mình. Tiệm bánh vẫn đông khách như thường nên tới 5 giờ chiều lúc nào cũng không hay. Tấn Vũ bước lại gần nó và nói

“nè Yến Phong,em mới khỏe lại thôi.em về trước đi những việc còn lại thì cứ trao cho anh”

nó cười nhẹ và gật đầu

“dạ cảm ơn anh.vậy Phong vào thay đồ nha”

nói xong thì nó quay lưng đi vào trong thay đồ rồi bước ra khỏi tiệm bánh. Chẳng hiểu tại sao nó không muốn về phòng trọ nghỉ ngơi mà lại muốn đi lang thang một chút... Đi lang thang trên phố một lúc thì nó chạm mặt với hai cô gái. Đó chính là Bảo Vy và Gia Hân chứ không phải ai xa lạ. Bảo Vy và Gia Hân đang cười nói vui vẻ với nhau nhưng khi thấy nó thì Gia Hân đơ người ra khẽ ngạc nhiên. Nó nhìn Gia Hân với ánh mắt thật buồn. Bảo Vy nói khẽ

“tao về trước nha”

nói xong thì Bảo Vy vội bước đi bỏ lại Gia Hân và nó giữa đường

*****hết chương 27*****

28. Chương 28: Đùng Buông Tay Tình Bạn Đây Mà

Ánh nắng buổi chiều chiếu xuống tạo ra hai bóng của hai cô gái trẻ có mái tóc dài đang bay bay trong gió. Gia Hân và nó đứng yên nhìn nhau với ánh mắt thật buồn. Trong lòng cả hai đều muốn chạy ôm lấy nhau sau bao nhiêu sóng gió nhưng chẳng hiểu vì sao đôi chân cả hai người họ vẫn đứng yên... Nó mở lời trước

“Phong cảm ơn Hân đã vì Phong mà xuống Hậu Giang”

Gia Hân cười gượng và nhẹ lắc đầu

“có gì đâu... thấy Phong không sao là...Hân mừng rồi...”

đôi mắt nó từ từ khép lại và hỏi khẽ

“chúng ta đi uống nước chút nhé.được không...”

Gia Hân nhẹ lắc đầu và nói

“xin lỗi Phong... Hân đang bận...thôi Hân đi trước nha...”

vừa nói xong thì Gia Hân vội bước đi. Nó rưng rưng nước mắt và cảm thấy buồn vì ánh mắt xa lạ của Gia Hân người bạn thân nhất của mình. lúc Gia Hân lướt ngang qua vai nó thì tay nó vô thức nắm cổ tay Gia Hân lại và nghẹn ngào nói

“đừng.... Đừng buông tay tình bạn này mà Gia Hân.Phong xin Hân đó”

Gia Hân đứng lại và khẽ ngạc nhiên.nó lại khóc ư. Cái cô bé này thật yếu đuối quá. Gia Hân cười nhẹ và nói khẽ

“chính bạn nói mà Yến Phong... Phong đã từng nói rằng khi Phong thốt lên câu (xin lỗi.đã làm phiền) với ai thì tình cảm của Phong với người đó sẽ kết thúc mãi mãi mà... và Phong đã nói ra câu đó với Hân”

nó vừa khóc vừa nói

“lần đó Phong chỉ lỡ lời thôi mà”

Gia Hân cũng vô thức rơi nước mắt. Cô vẫn cười nhẹ và nói

“Phong cũng biết một khi Hân bị tổn thương thì không bao giờ tha thứ mà”

những lời của Gia Hân khiến nước mắt nó rơi càng nhiều hơn. Nó nghẹn ngào nói

“Gia Hân à hãy tha thứ cho Phong lần này đi.chỉ một lần thôi.đừng để tình bạn của chúng ta phải tan vỡ như vậy mà... Phong xin Hân mà.tình bạn này là thứ quý giá nhất mà Phong có”

lúc này nước mắt đau buồn của cả hai không ngừng rơi. Gia Hân vẫn cố giữ nụ cười nhẹ trên môi

“cứ để nó tan vỡ đi.bên cạnh Phong còn có nhiều người bạn tốt mà. như Phương Nhi và Anh Thư.cả hai người họ đều yêu quý Phong mà”

nó nhẹ quay mặt lại nhìn Gia Hân với đôi mắt đỏ hoe và vài giọt nước mắt đang lăn dài trên má

“Hân rõ ràng biết vị trí của Hân trong lòng Phong quan trọng thế nào.tại sao còn nói ra những lời này nữa chứ?”

những cơn gió nhỏ đi ngang qua thổi mái tóc dài của Gia Hân và nó nhẹ nhàng bay lên khiến cả hai đều thấy rõ những giọt nước mắt của đối phương. Gia Hân nhếch môi cười nhẹ

“chiếc ly rót xuống đất sẽ bị vỡ thì đã vỡ không thể ghé lại như xưa nữa...tình bạn của chúng ta cũng vậy...hãy buông tay ra đi mà Yến Phong”

rồi Gia Hân cố gỡ tay nó ra khỏi cổ tay mình.nó vẫn cố nắm chặt nhưng cuối cùng cũng để vụt mất bàn tay Gia Hân khỏi tay mình.phút giây ấy lòng cả hai đau đớn hơn dao cắt.tình bạn mấy năm nay của hai người thật sự dễ dàng tan vỡ như thế này sao? Gia Hân với nó suốt mấy năm nay đã cùng nhau vượt qua biết bao nhiêu chuyện vui buồn. cả sống chết.hai người họ đều có thể vì nhau mà không xem trọng sống chết của mình.thử hỏi trên đời này có bao nhiêu đôi bạn như vậy chứ? Nhưng tại sao chỉ vì trong lúc nóng giận nói lỡ lời làm mất tình bạn của nhau. Gia Hân rơi nước mắt và nói khẽ

“hãy quên tình bạn này đi”

rồi cô lạnh lùng bước qua nó tưởng như hai người xa lạ chứ không phải là đôi bạn thân thiết. Cảm xúc nó vỡ oà lên vì câu nói ấy của Gia Hân..

Nó quay người qua nhìn sau lưng Gia Hân và bật khóc.khóc như chưa bao giờ được khóc... Nó lấy tay bịt miệng mình lại để không phát ra tiếng khóc. Trong lòng nó chẳng thể quên và chẳng muốn quên đi tình bạn với Gia Hân. Thật ra Gia Hân cũng như nó chẳng thể quên đi tình bạn này nhưng hình như giữa hai người đã có một bức tường vô hình không thể nào vượt qua được...

Bước chân cô đơn của nó lặng lẽ bước giữa đám đông.sao nó lại cô đơn như thế này.trong lúc này nó rất cần một người bên cạnh an ủi nó nhưng sao chẳng ai đến bên nó thế này. Cả Thanh Thủy và Phương Nhi hai cô bạn dễ thương nhất của nó giờ cũng không còn quan tâm nó nữa. Tất cả mọi người đều lạnh nhạt với nó khiến cho nó cảm thấy thật cô đơn và lẻ loi giữa đám đông. Nó có thể cô đơn trong tình yêu suốt đời này nhưng nếu cũng cô đơn trong tình bạn nữa thì cuộc sống của nó sẽ tối đen đáng sợ.

“hôm nay là ngày gì vậy.cả ngày nay nước mắt của mình cứ rơi mãi”

nó vừa đi vừa lẩm bẩm. Nó thật muốn biết hôm nay là ngày gì? Ngày đau khổ nhất hay sao? Hồi sáng bị Văn Tú và Anh Tuấn ép phải chọn lựa rồi chiều tối Gia Hân lạnh lùng buông tay...

“hãy quên tình bạn này đi”

câu nói tan nhũn đó của Gia Hân cứ lặp đi lặp lại trong đầu nó khiến cho nước mắt nó không thể nào ngừng lại được. Nó ngã xuống băng ghế chờ xe Být. Nó tự hỏi tại sao tình bạn mà nó quý trọng nhất lại thành ra như vậy. Phải chăng là nó sai?

“GIA HÂN. TẠI SAO LẠI ĐỐI XỬ VỚI PHONG NHƯ VẬY”

nó bật khóc và hét lớn lên như một người điên. Cũng may lúc này chẳng có ai ở đó! Gia Hân ở trong lòng nó thật sự rất quan trọng. Cô là chỗ tựa tinh thần của nó trừ gia đình ra. Chính là cô đã kéo nó ra khỏi cuộc sống đơn độc ngày xưa. Khi chưa quen biết nhau nó suốt ngày một mình nghe những bản nhạc buồn. Chẳng biết tình bạn là thứ gì? Gia Hân.cô gái có vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong lại rất yếu đuối. Yếu đuối đến tan nhũn. Cô sợ mình vì nó lại bị tổn thương thêm một lần nữa nên cứ cố chấp không chịu tha thứ cho nó dù nó có nói bao nhiêu lời xin lỗi...

*****hết chương 28*****

29. Chương 29: Buổi Tiệc Chia Tay

–Trưa Hôm Sau. Tại Shop Thời Trang–

“sao mày tự nhiên lại muốn mua balô.không phải mày rất thích balô trắng đó sao”

Khánh Phương chỉ tay vào chiếc balô màu trắng đang đeo trên vai nó và hỏi giọng tò mò. Nó vừa bước đi vừa nói

“em đã quyết định qua Pháp học làm bánh”

Khánh Phương rất kinh ngạc

“cái gì? qua Pháp hả?”

nó nhẹ gật đầu và cười gượng

“ạ...thật ra em muốn qua Pháp từ lâu rồi”

Khánh Phương lớn tiếng hỏi

“nhưng mày đã xin ba mẹ chưa”

nó nhẹ gật đầu và nói

“sáng nay em đã gọi điện thoại về cho ba mẹ và ba đã đồng ý cho em đi”

Khánh Phương quay mặt qua chỗ khác có vẻ rất tức giận. Nó nắm cách tay Khánh Phương và nói

“anh hai cũng biết từ nhỏ em đã thích làm bánh rồi mà.cho em đi mà. cho em hoàn thành tâm nguyện đi”

Khánh Phương quay lại nhìn nó và hỏi khẽ

“mày có chuyện gì buồn đúng không?”

nó buông tay Khánh Phương ra và quay người qua chỗ khác giải vờ chọn balô rồi cố cười nói

“làm gì có chứ anh hai...em rất vui mà”

Khánh Phương khoác vai nó và nói khẽ

“tao là anh ruột của mày mà Yến Phong...nếu không muốn nói thì thôi tao không ép. Nhưng muốn qua Pháp thì có một điều kiện”

nó nhìn Khánh Phương với ánh mắt tò mò

“điều kiện gì đây”

Khánh Phương ung dung nói

“gọi điện thoại về cho ba mẹ thường xuyên và mỗi tuần phải gọi cho tao một lần”

nó trợn to mắt nhìn và nói

“gọi cho ba mẹ là điều tất nhiên rồi nhưng gọi cho anh hai làm gì? Báo cáo hả?”

Khánh Phương quay lưng bước đi vài bước và nói

“không thích thì đừng đi.đơn giản mà”

nó chạy theo ôm lấy tay anh hai của mình và nói

“em giỡn thôi chứ em sẽ gọi cho anh hai mà”

Khánh Phương đánh vào trán nó một cái nhẹ và nói

“khỉ con... Thôi mau chọn balô đi”

nó vừa cười vừa nói

“anh hai trả tiền nha”

Khánh Phương thở ra và nói

“biết ngay mà.gọi tao ra đây chẳng gì tốt hết. Ok.thích gì thì cứ mua đi”

–Phòng Trọ Của Nó–

Khánh Phương chở nó về phòng trọ sau khi mua đồ xong. Nó vừa mở cửa phòng vừa nói

“anh hai vào ngồi chơi chút nhé”

Khánh Phương nhẹ gật đầu

“ừ cũng được”

rồi Khánh Phương bước vào bỏ mấy túi đồ trên tay mình xuống giường và ngồi xuống nhìn nó bằng ánh mắt buồn bã. Nó rót một ly nước đưa cho Khánh Phương và hỏi khẽ

“anh hai sao vậy”

Khánh Phương lấy ly nước từ tay nó

“mày...muốn đi qua Pháp thật sao. Pháp xa lắm đó”

nó ngồi xuống bên cạnh Khánh Phương và nói khẽ

“dạ thật anh hai à.em muốn có một tiệm bánh riêng mình. Trong tiệm sẽ có những chiếc bánh xinh đẹp từ tay em làm ra”

sau nghe xong ước mơ của nó thì Khánh Phương cười nhẹ và gật đầu

“vậy mày tính khi nào đi”

“ngày mốt...sáng em đã đặt vé máy bay rồi”

nó khẽ nói. Càng lúc ánh mắt Khánh Phương càng buồn

“sao nhanh vậy”

nó chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt của Khánh Phương buồn bã như vậy cả? Nó nhẹ nhàng ôm cổ Khánh Phương và cố vui vẻ

“anh hai làm gì vậy em có phải đi luôn đâu...đừng buồn nữa mà anh hai yêu”

Khánh Phương xô nhẹ nó ra và đứng dậy

“còn lâu tao mới buồn vì mày đó...chỉ tại tao buồn ngủ thôi mà”

sự giải vớ của Khánh Phương khiến cho nó phải bật cười. Nó thiệt hết cách với ông anh cứ thích tỏ mạnh mẽ này rồi.

lúc này Khánh Phương xem lại đồng hồ trên tay mình và nói

“cho tao mượn điện thoại một chút. Điện thoại tao bỏ quên ở công ty rồi”

nó lấy chiếc điện thoại cảm ứng từ túi áo khoác ra và nói

“em sợ anh hai luôn.suốt ngày bỏ quên điện thoại hoài”

Khánh Phương cầm lấy điện thoại từ tay nó.

“nhiều chuyện quá đi”

–7h Tối Hôm Sau–

Nó đang xếp quần áo bỏ vào chiếc balô màu cà phê mà hôm qua mới mua. Sau khi thu xếp đồ cật xong thì nó tính đi tắm. chợt nhớ ra chiếc áo đầm màu hồng mà Khánh Phương đã mua tặng mình hôm qua. Nó vui vẻ cầm lấy chiếc áo đầm vào phòng tắm.

Khoảng 50 phút sau nó từ phòng tắm bước ra với áo đầm xoè và với mái tóc dài còn hơi ướt. Lúc đó trông nó thật xinh đẹp. Nó lấy chiếc balô trên giường đeo lên vai mình để xem có nặng lắm không? Nó đeo lên vai mình xong bước tới tủ đồ có một tấm kiến to.

“cũng không nặng lắm ha”

nó vừa đứng ngắm nhìn mình trong tấm kiến to vừa nói. Ngay lúc này Khánh Phương chạy vào kéo tay nó đi và nói vội

“mày đi với tao”

“đi đâu vậy anh hai”

nó vừa đi theo Khánh Phương vừa hỏi...

Khánh Phương kéo nó đến quán Kanaoke và một căn phòng rồi nói khẽ

“mày vào trong đi.sẽ có bất ngờ đó”

“bất ngờ gì đây”

nó nhìn Khánh Phương với ánh mắt tò mò và mở cửa phòng bước vào. Nó vừa bước vào thì...

“Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday. Happy birthday. Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday. Happy birthday. Happy birthday to you. Happy happy”

tiếng hát của nhiều người bỗng vang lên và căn phòng đây bông bóng. Thật khiến cho nó bất ngờ. Nó càng ngạc nhiên hơn khi những khuôn mặt quen thuộc với nó nhất đều ở đó hết. đó là Tấn Vũ. Bảo Nguyên. Phương Nhi. Thanh Thủy. Anh Thư. Huỳnh Huy. Ngọc Vy. Thanh Nhân. Những người bạn tốt của nó chứ không phải ai xa lạ. Thanh Thủy bước đến gần nó và vui vẻ nói

“sinh nhật vui vẻ nhé bạn hiền”

Phương Nhi cũng bước đến bên nó và nói khẽ

“sinh nhật vui vẻ nhé Phong ”

rồi cả đám vui vẻ cùng thét lên

“CHÚC MỪNG SINH NHẬT YẾN PHONG”

từ nãy nó đã xúc động lắm rồi.giờ nó nhìn mọi người và rưng rưng nước mắt

“mọi người...”

Phương Nhi cười nhẹ và hỏi

“bạn sao vậy Yến Phong. đang vui mà”

Khánh Phương bật cười và nói

“chắc con nhỏ ngọc này cảm động quá đó”

nó vừa cười vừa hỏi

“mà sao mọi người lại ở đây”

Bảo Nguyên kéo nó đến bàn ghế và nói

“mọi người đều nhận được tin nhắn của anh Phương mới nhớ hôm nay là sinh nhật lần thứ 21 của em. anh xin lỗi nha anh quá vô tâm”

nó nhẹ lắc đầu rồi quay qua nhìn Khánh Phương với ánh mắt ngạc nhiên

“sao năm nay anh hai lại nhớ sinh nhật của em vậy”

Khánh Phương lấy tay gỡ đầu

“thì...mẹ nhắc tao...bữa mẹ gọi điện thoại cho tao nói hãy nhớ sinh nhật mày nên hôm qua tao lấy điện thoại mày chuyển danh bạ của mày qua điện thoại tao...”

rồi nó cùng với mọi người ngồi xuống ăn uống và ca hát vui vẻ. Bảo Nguyên này giờ cứ nhìn ra cửa với ánh mắt mong chờ. Nó ngồi kề cạnh nhìn và nói khẽ

“bạn ấy sẽ không đến đâu”

Bảo Nguyên nghe giọng nói của nó thì biết nó đang rất buồn.

“sẽ đến mà.tin anh đi”

Bảo Nguyên nói trấn an nó.

“cũng mong vậy”

nó cười cười và quay mặt qua chỗ khác. Thanh Nhân lúc này bỗng khóc híchic khiến cho nó hoảng hốt

“Nhân sao vậy. Sao lại khóc”

Thanh Nhân vừa khóc vừa nói

“chị đi mà chẳng nói với em một tiếng nữa. Em ở kề bên phòng chị mà”

Ngọc Vy lúc này cũng khóc híchic và nói

“phải đó chị Phong. Sao chị đi xa mà chẳng nói với ai hết vậy. Bộ chị tính bỏ em luôn sao”

Huỳnh Huy ôm lấy vai của Ngọc Vy và nói khẽ

“thôi mà Vy. đừng khóc nữa mà”

Thanh Nhân vừa khóc vừa hỏi

“chị đi rồi thì em biết làm sao? Ở trên đây em chỉ thân với chị thôi”

nó đứng dậy bước qua chỗ Thanh Nhân và Ngọc Vy đang ngồi và cúi người xuống rồi nói khẽ

“hai đứa đừng khóc nữa mà. chị xin lỗi vì đã không nói nhưng chị không muốn nói là vì chị sợ nhìn thấy cảnh này.nhìn đi ngoan nào”

Huỳnh Huy nhìn nó với ánh mắt buồn và nói

“hay là em đừng đi qua Pháp nữa đi Yến Phong”

nó ngược mặt lên nhìn Huỳnh Huy và nhẹ lắc đầu. Thanh Thủy và Phương Nhi đồng tâm nói

“đừng đi mà Yến Phong”

nó đứng dậy cổ vui vẻ nói

“thôi mà mọi người...hay là chúng ta chụp hình nhé... Anh hai ơi...”

nó tính kêu Khánh Phương chụp hình dùm nhưng nhìn qua nhìn lại chẳng thấy Khánh Phương ở đâu hết. Nó đơ người ra và hỏi

“ủa anh hai của Phong đi đâu mất rồi”

Tấn Vũ lúc này lên tiếng nói

“à Phương ra ngoài rồi...để anh chụp cho”

Khánh Phương đang chạy khắp nơi hình như muốn tìm ai đó! Anh ấy chạy mãi tới khi anh ấy chạy ngang qua đoạn đường vắng thì chợt đứng lại nhìn và thở dài. Văn Tú và Anh Tuấn say rượu nằm ngủ dưới cây cốt điện. Khánh Phương chạy tới hỏi

“hai cậu làm gì mà uống say như vậy”

Văn Tú nhắm mắt mở mắt và nói

“anh Phương đó hả? uống bia với tụi em đi”

Khánh Phương bực mình kéo cổ áo Văn Tú lên và thét lớn lên

“Yến Phong.sắp bỏ qua Pháp rồi kìa mà hai cậu còn ở đây uống bia được nữa hả?”

Văn Tú và Anh Tuấn nghe mà như sét đánh ngang tai...

Lúc nó đang cùng với mọi người chụp hình vui vẻ thì có một người phục vụ nam bước vào với hộp quà màu xanh. Nó quay qua nhìn và hỏi giọng đầy ngạc nhiên

“Quốc Tuấn...sao anh lại ở đây”

Quốc Tuấn (người bạn trai cũ của nó) nhìn nó với ánh mắt buồn và nói khẽ

“lúc trưa anh thấy chiếc bánh sinh nhật có khắc tên Trần Yến Phong nên anh đã biết chắc là em và chạy mua quà cho em. Chúc em sinh nhật vui vẻ”

rồi anh ta đưa hộp quà trên tay mình cho nó. Nó cầm lấy hộp quà từ tay Quốv Tuấn và cười nhẹ

“cảm ơn anh...không ngờ anh vẫn còn nhớ Phong...”

Quốc Tuấn nhẹ lắc đầu và nói

“anh và em vẫn là bạn mà”

nó nhẹ gật đầu và mỉm cười

“anh làm việc ở đây hả?”

Quốc Tuấn nhẹ gật đầu

“ừ...khi em chia tay anh thì anh đã đổi công việc luôn”

lúc này Văn Tú và Anh Tuấn với Khánh Phương vội bước vào. Nó quay lại và buột miệng kêu khẽ

“anh Văn Tú...”

Huỳnh Huy và Quốc Tuấn nghe tới cái tên Văn Tú thì liền ngạc nhiên quay qua nhìn. Huỳnh Huy hỏi thăm

“người đó là người mà cô ấy đã yêu suốt hai năm qua hay sao? Mình có điểm nào không bằng anh ta chứ?”

ánh mắt của Huỳnh Huy hơi tức giận và cầm ly bia trên bàn lên uống hết một hơi luôn. Ngọc Vy nhìn thấy Huỳnh Huy như vậy thì biết trong lòng cậu ta vẫn còn chút tình cảm với nó. Khánh Phương lúc này lên tiếng nói

“đông đủ hết rồi gọi người đem bánh kem vào đi”

“để tôi lấy bánh vào”

Quốc Tuấn vội nói và quay lưng đi. Lúc anh ta đi ngang qua Văn Tú đã cố ý dụng mạnh vào vai Văn Tú với ý muốn khiến cho Văn Tú té ngã chơi nhưng không thành công. Văn Tú kịp lấy thăng bằng và cùng Anh Tuấn chạy đến trước mặt nó. Anh Tuấn vội hỏi

“Phong muốn qua Pháp thật sao?”

giờ nó mới thấy mặt Văn Tú và Anh Tuấn đều bị thương. Nó hoảng hốt hỏi

“hai người bị làm sao vậy. sao lại bị thương như vậy”

Anh Tuấn cầm lấy đôi vai nó và lắc đầu

“Phong trả lời Tuấn đi. Có thật là Phong muốn qua Pháp không?”

nó nhìn và nhẹ gật đầu

“là thật. Ngày mai 7 giờ sáng Phong sẽ đi”

Anh Tuấn cúi đầu thật thấp và nói khẽ

“Phong đừng đi được không? Tuấn không muốn xa Phong đâu”

nó rưng rưng nước mắt và cười nhẹ

“Phong xin lỗi...nhưng không thể”

Anh Tuấn buông nó ra và quay người qua chỗ khác. Văn Tú này giờ im lặng nhìn nó. Lúc này anh bước gần nó hơn và nói khẽ

“sinh nhật vui vẻ nhé”

cả tất mọi người ở đó đều ngạc nhiên. Sao anh không giữ nó lại nhỉ? Nó bật cười và nói

“đúng là anh Văn Tú. cảm ơn anh”

ý của Văn Tú và nó chẳng ai hiểu cả? Lúc này Quốc Tuấn đẩy chiếc bánh kem hai tầng vào rồi bài hát chúc mừng sinh nhật một lần nữa được vang lên bởi những giọng ngọt ngào của bạn bè nó...thật lòng nó rất vui rất cảm động nhưng nó cảm thấy hình như thiếu cái gì đó! Thiếu một người nào đó! Một người rất quan trọng với nó. Bảo Nguyên nhìn đồng hồ và hỏi thầm

“sao giờ vẫn chưa tới nữa.không lẽ cô ấy không tới thật sao?”

sau khi hát xong thì Anh Thư vui vẻ nói

“mau cầu nguyện đi Yến Phong”

nó nhẹ gật đầu và từ từ nhắm mắt lại cầu nguyện. Ai ai cũng tò mò muốn biết nó đang cầu nguyện điều gì? Chắc trong lòng nó vẫn mong một người nào đó sẽ gặp nó để nói một lời tạm biệt...

Cả đêm Gia Hân chẳng thể ngủ được. Cứ lẩn qua lẩn lại suy nghĩ hoài. Trong lòng cô thật sự rất buồn khi nghe Bảo Nguyên nói nó sắp qua Pháp. Cô biết nó vì buồn tình bạn của hai người mới muốn rời khỏi Việt Nam nơi đau buồn này. Cô nằm lẩn qua lẩn lại khiến cho Bảo Vy đang nằm ngủ kê bên phải giật mình thức dậy. Bảo Vy bật ngồi dậy hỏi giọng hơi bức mình

“mày bị sao vậy Hân.khuya rồi sao không ngủ đi.cứ lẩn qua lẩn lại như thế ai mà ngủ được”

Gia Hân ngồi dậy tựa lưng vào tường và buồn bã nói

“tao xin lỗi...”

Bảo Vy nhìn và hỏi

“thật ra mày có chuyện gì vậy”

Gia Hân thở dài và nói khẽ

“ngày mai Yến Phong sẽ qua Pháp”

Bảo Vy gật đầu và nói

“tao hiểu rồi. Mà y vừa không muốn vừa muốn đi tiền bạn ấy phải không?”

Gia Hân nhẹ gật đầu với vẻ mặt buồn bã. Bảo Vy đánh nhẹ vào vai Gia Hân một cái và nói

“mày đi đi.nếu không thì sẽ hối hận đó”

Gia Hân ngồi im lặng nhìn Bảo Vy rất lâu...

*****hết chương 29*****

Có ai đó có thể giữ nó lại hay không? Kết quả cuối cùng sẽ sao đây. Nó ở lại với mọi người hay là sẽ đi đến một nơi xa lạ đây. Câu chuyện của chúng ta sẽ kết thúc thế nào đây. Sứ mệnh mọi người đọc chương cuối (Nếu Chúng Ta Gặp Lại Nhau) nhé ^^

30. Chương 30: Nếu Chúng Ta Gặp Lại Nhau

Đêm đó nó và mọi người ăn uống no say thì ngủ lại phòng Kanaoke luôn chẳng ai về hết. Đang ngủ say thì nó bỗng giật mình dậy và cầm lấy điện thoại của mình trên bàn lên xem thì mới biết đã 4h sáng. Nó nhìn xung quanh thấy tất cả mọi người đều ngủ say. Nó bất chợt thở dài rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng. Nó đi tìm phòng vệ sinh để rửa mặt cho tỉnh táo. Khoảng 30 phút sau nó quay lại. Khi đến trước cửa phòng thì nó thấy Văn Tú đang đứng ở đó! Nó bước tới và hỏi

“sao anh lại đứng ở đây”

Văn Tú bước ra sau lưng nó và nói

“anh chỉ muốn nói chuyện với em chút”

rồi bất chợt ôm lấy nó từ sau lưng.nó khẽ ngạc nhiên

“anh Văn Tú...”

Văn Tú nhẹ lắc đầu và nói khẽ

“em cho anh ôm em như vậy lần cuối nhé...một lần thôi Yến Phong”

đôi mắt nó từ từ khép lại và nhẹ gật đầu. Văn Tú ôm chặt lấy nó hơn và thì thầm

“anh sẽ không nín giữ em lại đâu...vì anh biết em đã quyết định rồi sẽ không thay đổi”

nó khẽ cười và nói

“vẫn là anh Văn Tú hiểu Phong nhất”

Văn Tú càng lúc càng ôm chặt nó như sợ nó biến mất vậy. Nó nhẹ dàng nắm lấy vòng tay anh đang ôm mình và nó nhớ lúc trước anh cũng đã từng ôm lấy nó từ sau lưng giống như bây giờ vậy. Vòng tay anh vẫn ấm áp. Nó vẫn nghe được tiếng tim anh đập. Nó vẫn cảm nhận được hơi thở của anh như xưa kia. Cảm giác đã từng khiến cho nó cảm thấy hạnh phúc biết bao.. Văn Tú vẫn ôm nó và nói khẽ

“anh sai rồi...anh đã sai khi để mất em.làm tổn thương em...anh xin lỗi em.anh không nên để tình yêu dành cho em phai màu.anh không nên vì những cô gái khác để nước mắt em phải rơi...đến sau cùng mới nhận ra anh vẫn yêu em nhiều thế nào...nhưng đã quá muộn rồi...”

nước mắt của Văn Tú và nó lúc này vô thức rơi. Cả hai đều cảm thấy đau nhói trong tim. Văn Tú nghẹn ngào nói tiếp

“giả như thời gian có thể quay lại thì anh sẽ không bao giờ để mất em đâu”

nó cười trong nước mắt và nói khẽ

“sẽ có người con gái khác tốt hơn thay Phong đến bên cạnh anh mà”

Văn Tú nhắm mắt lại để giọt nước mắt nhạt nhào nhẹ nhàng lăn dài trên má. Anh nhẹ gật đầu và nghẹn ngào nói

“phải! Sẽ có người tốt hơn thay anh đến bên.mang lại hạnh phúc cho em mà... Nhưng sau này nếu chúng ta gặp nhau mà bên em chưa có ai thì hãy cho anh một cơ hội.được không?”

nó nghe câu đó thì ngạc nhiên

“anh Văn Tú à....Phong...”

“anh yêu em thật lòng mà Yến Phong”

nó chưa nói hết câu thì Văn Tú đã nghẹn ngào thét lên. Câu đó của anh khiến cho nước mắt nó không ngừng rơi. Nó im lặng một lúc rồi nhẹ gật đầu

“tới đó mới tính đi”

lúc này nó gỡ tay Văn Tú ra quay người lại và lấy tay lau nhẹ nước mắt Văn Tú rồi cố cười trong nước mắt

“anh đừng như vậy nữa...được không? Phong không thích nhìn thấy anh khóc đâu...”

Văn Tú vừa gật đầu vừa nói

“được.được.anh không khóc nữa...em cũng đừng khóc nữa”

nó sờ nhẹ vào vết bầm tím trên má Văn Tú và hỏi giọng lo lắng

“mặt anh sao vậy.ai đánh anh hả”

Văn Tú cười nhẹ và nói

“anh và Tuấn đi uống bia không ngờ mấy tên điên nên đã đánh nhau thôi”

nó nhìn và sờ sờ vết bầm rồi hỏi khẽ

“anh Văn Tú có đau lắm không”

Văn Tú bất chợt nắm tay nó lại đặt vào ngực anh rồi nghẹn ngào nói

“anh đang đau ở đây...rất đau.rất đau Yến Phong à”

nó khẽ rút tay lại và bước lùi lại về sau vài bước rồi vừa lắc đầu vừa khóc

“Phong...xin lỗi...nhưng Phong thật sự hết yêu anh rồi...”

Văn Tú nghe mà như sét đánh ngang tai. Anh đau đớn nhìn nó và rơi nước mắt. Nhưng có lẽ người đau đớn nhất là nó chứ không phải ai khác. Bởi vì sự thật là nó vẫn còn yêu Văn Tú. Phải! Nó vẫn yêu anh nhưng nó không thể nào bên anh mà bỏ mặt Anh Tuấn tổn thương được. Nó có thể vì anh làm tổn thương bất cứ ai nhưng Anh Tuấn đã lấy mạng sống mình ra bảo vệ nó nếu nó hạnh phúc bên Văn Tú thì thật không công bằng với Anh Tuấn. Nó không thể ích kỷ như vậy được. Vì như vậy nó mới quyết định đi qua Pháp. Rời khỏi đây là cách tốt nhất cho Văn Tú và Anh Tuấn. Cũng là cách tốt cho tình bạn đã tan vỡ của nó với Gia Hân...

Sau đó Văn Tú và nó lau khô nước mắt bước vào lại phòng. Vừa bước vào thì nhìn thấy mọi người đều đã tỉnh dậy. Nó bước vào và nói khẽ

“đã 5h sáng rồi Phong đến sân bay nhé...”

Anh Thư đứng dậy và nắm tay nó rồi nói khẽ

“Yến Phong. Bạn đừng đi mà. Phong đừng đi qua Pháp mà”

Tấn Vũ cũng đứng dậy và nói

“em gái đừng đi qua Pháp mà. Hãy ở lại đây đi em gái”

Thanh Thuỷ và Phương Nhi bước tới gần nó rưng rưng nước mắt

“tội mình không muốn nỡ xa bạn đâu Yến Phong, đừng đi mà”

Bảo Nguyên đứng dậy và hỏi khẽ

“em thật sự nỡ xa mọi người hay sao Yến Phong”

Thanh Nhân và Ngọc Vy vừa khóc vừa nói

“em xin chị đừng đi mà chị Phong”

Văn Tú và Huỳnh Huy với Anh Tuấn đều nhìn nó với ánh mắt buồn bã. Huỳnh Huy và Anh Tuấn cùng hỏi khẽ

“đừng đi...được không Yến Phong”

Văn Tú ngược mặt lên cao với vẻ mặt đau đớn, anh và mọi người thật sự không xa nó, không muốn nó rời xa mình. Họ đang cố níu kéo nó ở lại nhưng lại không biết rằng chính họ đã vô tình đẩy nó ra xa. Ai ai cũng cũng lạnh nhạt. Thờ ơ với nó. Có ai thật sự bên cạnh nó lúc nó cần? Có ai thật sự quan tâm đến cảm giác của nó? Hay là chỉ biết nói nó là người bạn tốt nhưng rồi quay lưng để một mình nó cô đơn thôi... Nó cố cười trong nước mắt và lắc đầu liên tục

“xin lỗi nhưng Phong đã quyết định rồi, mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe nhé”

rồi nó cầm lấy chiếc balô nặng đeo lên vai mình. Lúc này Khánh Phương mới đứng dậy và nói khẽ

“tao đã mong mọi người ở đây có thể giữ em gái của tao lại nhưng xen ra không thể rồi. Mà qua tới bên đó thì nhớ gọi về cho tao nhé”

nó bật cười và nhẹ gật đầu

“Dạ, em biết rồi anh hai”

nói xong thì nó quay lưng đi nhưng vừa bước đi thì Anh Tuấn lên tiếng nói

“để Tuấn tiễn Phong một đoạn. Chỉ ra khỏi quán này thôi”

nó nhẹ gật đầu và bước đi cùng Anh Tuấn. Lúc bước ngang qua người Văn Tú thì nó khẽ rơi nước mắt và nói thầm trong lòng

“anh Văn Tú...giả vờ nhưng Phong yêu anh”

lúc này trái tim Văn Tú đau đớn như dao cắt...anh nhìn nó với ánh mắt hy vọng, mong nó đừng đi. Anh thật sự muốn ôm chặt lấy nó mà chẳng thể...

Anh Tuấn và nó bước ra khỏi phòng rồi vừa đi vừa nói chuyện. Anh Tuấn kêu khẽ

“Yến Phong...”

nó nhẹ quay mặt lại nhìn

“sao hả Tuấn...”

Anh Tuấn vừa đi vừa nói khẽ

“sau này...nếu chúng ta gặp lại nhau thì Phong cho Tuấn một cơ hội nhé”

nó khẽ giật mình khi nghe câu đó của Anh Tuấn. Ôi trời, sao Văn Tú và Anh Tuấn lại nói giống nhau như thế này. Anh Tuấn nhìn nó và hỏi

“được không Yến Phong”

nó lấy tay vén nhẹ gọn mái tóc của mình qua dưới tai và cười cười

“tôi lúc đó mới tính đi...”

Anh Tuấn và nó đã ra tới trước cửa quán Kanaoke. Nó quay người lại và nói

“thôi được rồi. Tuấn trở vào trong đi. Phong đến sân bay đây.tạm biệt”

nói xong thì nó vội quay lưng đi.ra khỏi quán Kanaoke ấy và bước đi thẳng phía trước. Lúc này đám người của Văn Tú chạy ra và hét lớn

“YẾN PHONG”

nó nghe mọi người gọi mình nhưng vẫn vô tình bước đi. Ngay lúc này có một chiếc Taxi chạy ngang nó liền đưa tay bắt và leo lên xe

“chạy đi.tới sân bay”

chiếc xe Taxi chạy đi.mọi người vừa chạy sau xe vừa gọi

“YẾN PHONG. YẾN PHONG. đừng đi mà”

ngồi trên xe nó chẳng dám quay đầu lại nhìn mọi người vì nó sợ quay đầu lại rồi không thể đi nữa. Nó khẽ rơi nước mắt.

—Sân Bay—

chiếc Taxi dừng lại trước sân bay.nó khẽ bước xuống xe và bước đi. Có một cô gái mặc chiếc đầm màu xanh lá cây với mái tóc dài đang đứng trước cửa sân bay. Nó thật ngạc nhiên khi nhìn thấy người đó chính là Gia Hân.người mà nó muốn gặp mặt trước đi qua Pháp. Nó khẽ bước tới gần Gia Hân và cười mỉm

“cuối cùng điều ước tôi hôm qua trở thành hiện thực rồi”

Gia Hân nhẹ vén nhẹ gọn mái tóc trước của mình và nói khẽ

“lời chúc hơi muộn...nhưng Hân chúc Phong sinh nhật vui vẻ”

nó nhìn Gia Hân với đôi mắt đầm ướt và cố cười nói

“Phong cảm ơn Hân nha. Suốt 20 năm qua sinh nhật nào điều mà Phong cầu nguyện chưa bao giờ trở thành hiện thực cả? Không ngờ điều ước của sinh nhật lần thứ 21 này lại trở thành hiện thực...”

Gia Hân nhìn và hỏi khẽ

“tôi qua Phong đã cầu nguyện điều gì?”

“Phong đã cầu nguyện được gặp mặt Hân lần cuối”

nó nói khẽ. Gia Hân nghe câu đó thì rất ngạc nhiên. Ánh mắt của cô chợt buồn và hỏi

“lần cuối! không lẽ Phong tính không về nữa sao”

nó cười khẽ và nhẹ gật đầu

“với người khác Phong nói sẽ về nhưng với Hân thì Phong không muốn nói dối. Phải! Phong sẽ không về nữa”

Gia Hân nghe mà như sét đánh ngang tai. Nó sẽ không về nữa ư

Cô sẽ không bao giờ gặp nó nữa sao? Nghĩ tới đó thì nước mắt của cô muốn trào ra và trong lòng cô rất rất muốn lên tiếng giữ nó lại nhưng chẳng hiểu tại vì sao cô lại nói không thành lời. Nó cười nhẹ và nói

“hôm nay Hân xinh lắm...”

Gia Hân cố cười gượng

“áo đầm này Hân đã mượn của Vy đấy... Hân nhớ Phong đã từng nói rất muốn nhìn thấy Hân mặc áo đầm... xem như đây là quà sinh nhật của Hân tặng Phong đi”

trong lòng nó lúc này thật muốn lao đến ôm lấy Gia Hân người bạn thân nhất của mình nhưng hình như giữa hai người có thứ gì đó đã chặn lại... Hai hàng nước mắt bất chợt nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của nó.. Nó cố mỉm cười và nghẹn ngào nói

“món quà thật đặc biệt. chắc Phong sẽ không bao giờ quên được. cảm ơn Hân nhé”

rồi nó đưa tay lên trước mặt Gia Hân và nghẹn ngào nói tiếp

“hình như giữa chúng ta giờ có một bức tường vô hình chặn lại rồi thì phải”

Gia Hân nhẹ gật đầu và nói khẽ

“phải. Hân cũng thấy như vậy”

rồi Gia Hân cũng đưa tay lên giống nó.hai bàn tay rất gần nhau nhưng lại không thể nào chạm vào nhau. Giữa nó và Gia Hân giờ khoảng cách thật sự quá xa rồi. Người ta hay nói rằng cách xa nhất không phải ở xa nhau mà là ở gần nhau lại thấy có khoảng cách mới thật sự đáng buồn. Nó nhìn và nghẹn ngào nói

“tạm biệt nha...người bạn thân nhất...”

rồi nó nhẹ quay lưng đi với những giọt nước mắt nhạt nhào. cảm xúc của Gia Hân vờ oà. Đôi chân của cô vô thức chạy theo nó vài bước rồi đứng lại. Bất chợt nước mắt của cô rơi như mưa vậy. Rơi không ngừng. Cô lúc này thật sự thét lớn lên (Yến Phong.bạn đừng đi mà.Hân muốn chúng ta trở lại như xưa) nhưng cuối cùng cô cũng không thể thốt lên những lời ấy. Chính bản thân cô cũng không biết tại sao. Có thể vì cô không quen níu giữ người khác. Nó cũng rơi nước mắt không ngừng và nói thầm

“Gia Hân. điều mà Phong thấy may mắn nhất là được quen được làm bạn thân với Hân. Nếu thời gian có thể quay trở lại thì Phong nhất định sẽ không bao giờ để tình bạn của chúng ta tan vỡ như thế này.. Gia Hân à nếu chúng ta gặp lại nhau thì sao? Liệu Hân và Phong có thể vẫn là bạn thân của nhau không hay là hai người xa lạ lướt qua nhau thôi”

Trong lúc chia ly ấy có ai biết.ai hay rằng ở trong lòng nó cảm thấy tiếc nuối biết bao. Nó thật sự không hề muốn buông tay tình bạn này với Gia Hân. Đối với nó tình bạn này là thứ quý giá nhất mà nó có nhưng biết làm sao bây giờ khi tình bạn này đã phai màu không thể như xưa được . Gia Hân cứ đứng yên ở đó! Còn nó thì cứ bước thẳng phía trước. Cứ thế càng lúc càng xa. Có lẽ nó và Gia Hân đánh mất tình bạn của nhau là sự hối tiếc lớn nhất trong lòng cả hai...

*****KẾT THÚC*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-gap-lai-nhau>